C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Nix_Garth-Sedma_vez_6-Fialovy_kamen.pdb

PDB Name: Nix - Sedma vez 6-Fialovy kamen
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.8.2008
Modification Date: 5.8.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Sedmá věž
FIALOVÝ KÁMEN
Garth Nix
www.egmont.cz

Všechna práva vyhrazena v rámci mezinárodních konvencí. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována, archivována nebo přenášena v jakékoli formě a jakýmikoli prostředky, ať už elektronicky, mechanicky, fotograficky, zvukově nebo jinak, bez předchozího písemného svolení majitele autorských práv.

Copyright © 2001 Lucasfilm Ltd & TM.
All rights reserved. Used under authorization.
Cover design by Joan Moloney. Cover art by Steve Rawlings.

Vydalo nakladatelství EGMONT ČR, s. r. o.,
v Praze roku MMIII jako svou 1029. publikaci.
Z anglického originálu The Seventh Tower.
The Violet Keystone
přeložila Drahomíra Škvařilová.
Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec.
Technická redaktorka Alena Mrázová.
TS 14. První vydání.
Sazba Art D - Grafický ateliér Černý.
Tisk Česká typografie, a. s.
ISBN 80-7186-897-3

Série SEDMÁ VĚŽ je věnována lidem ve Scholastiku a Lucasfilmu, všem oddělením, která tak usilovně pracovala, a všem knihkupcům, kteří s velkým nadšením předávali knihy Sedmé věže do rukou čtenářů.

Tuto poslední knihu věnuji především třem lidem, kteří byli pro vznik celé série nepostradatelní. Mé ženě Anně McFarlaneové, mému agentovi Jillu Granbergovi a Davidu Levithanovi, redaktorovi nejvyšší úrovně Fialového řádu.

o KAPITOLA o
JEDNA

Talovi se vracelo vědomí po etapách s dlouhými přestávkami. První etapa trvala jen několik vteřin. Cítil, že ho nesou obličejem dolů, téměř se jím dotýkal podlahy. Pak opět ztratil vědomí. Když se mu vědomí vrátilo podruhé, snažil se pohnout rukama, jenže to nešlo, protože je měl svázané za zády. Bylo mu nevolno, pozvracel se. Někdo znechuceně vykřikl a udeřil ho. Pak ho opět pohltila tma.

Když nabyl vědomí potřetí, nějakou dobu mu trvalo, než zjistil, kde je. Stále byla tma, ale nebyla to úplná tma na Ledu mimo Hrad. Nedaleko odtud zářilo světlo, stálé světlo slunokamu. Paže už neměl svázané. Když je však natáhl, na něco narazil. Pokusil se vstát a udeřil se do hlavy. Zkusil natáhnout nohy, ale ani to nešlo.

Ležel schoulený a cítil něco nad hlavou. Ruce mu sjely po hladkém křišťálu, po oblé stěně sestupující dolů.

Byl uvnitř koule. Křišťálové koule.

Tal znal jen jednu takovou kouli. Strachem se mu sevřel žaludek a po zádech mu přeběhl mráz.

Byl v Domě děsů, uvězněn v kouli, která sloužila k trestání.

Oči si pomalu zvykaly na mdlé světlo. Už kolem sebe rozeznal obrys koule. Za ním se rýsovaly stříbrné stojany a na nich slunokamy, které pohánějí stroj na noční můry. Teď byly tmavé a stroj ztichlý.
Zaslechl, jak se s vrznutím otevřely dveře. V dálce se objevilo světlo a bylo čím dál jasnější. Vycházelo ze slunokamu - slunokamu, který svíral v ruce muž, jehož se báli všichni Vyvolení. Jménem tohoto muže strašili rodiče své neposlušné děti.
Fashnek.
Napůl člověk, napůl stín. Pán Dómu děsů. Byl vysoký, téměř vychrtlý a podél obličeje mu splývaly dlouhé, černé, rozcuchané vlasy. Od levého ramene dolů, až do pasu, ho dotvářel stín. Kdysi dávno mu totiž cosi vykouslo záda a značnou část hrudi a žaludku. Naživu zůstával díky svému duchostínu, který se připojil k jeho živému tělu. Možná by byl výsledek snesitelný, kdyby se duchostín podobal člověku. Jenže tomu tak nebylo. Duchostínem byl obrovský šestinohý hmyz s odpudivou, protaženou hlavou, již zakončovala kruhovitá tlama, nepříjemně připomínající pijavici.
Fashnekova chůze by se dala popsat tak, že napůl kulhal a napůl se sunul. A několik kroků za ním ho doprovázely dva další duchostíny. Musely to být svobodné duchostíny - v Hradu nejspíš zakázané - neboť nikde nebylo vidět jejich Vyvolené pány.
Jeden byl praklokt, tvor, který vypadal jako obrovitá převrácená houba. Poskakoval ze strany na stranu, občas udělal přemet a práskl svým diskovitým tělem o zem. V Aeniru se prakloktové zahrabávají do měkké půdy a když se objeví kořist, vyřítí se na ni, obklopí ji a z "noh" na svou potravu vystřikují vysoce koncentrované kyseliny. Jako duchostín stříkala tato noha žíravý stín.
Druhý duchostín byl jedním z těch tvorů, co připomínají člověka s útlým pasem a širokými rameny, které s takovou oblibou přijímala do svých řad císařovnina stráž. Tal nevěděl, jak se jim říká.
Když se Fashnek přiblížil k Talově kouli, klopýtl. Lidskou rukou i hmyzími stínovými končetinami se zachytil o jeden ze strojů na sny a jen tak tak že neupadl. Nasupeně a s námahou se napřímil a začal bušit do duchostínů.
"Dávejte pozor!" vykřikl. "A kliďte se mi z očí!"
Duchostíny trochu couvly, i když to rozhodně nebyla jejich chyba.
Tal ležel nehybně. Slunokamy kolem koule začínaly pozvolna jiskřit, jak je aktivoval Fashnekův příchod. Vyvolený chlapec se cítil slabý a zmatený. Jak se sem dostal?
Pomalu se rozpomínal. Bylo to, jako když se vloží posledních pár dílků do téměř dokončeného puzzlu a najednou celý obraz ožije. Vrátil se z Aeniru. Fialový kámen… Tal si bezděčně pohlédl na ruku. Jeho polovina Fialového kamene je pryč. Sebral mu jej Sushin, nebo ho dokázala získat Graile, Talova matka? Vzpomněl si na kouli s jedem vodního pavouka, kterou po něm Sushin hodil. Potom Tal něco povídal Graile. Jenže co? A podařilo se jí dál předstírat, že je v komatu?
Někdo mu musel dát protilátku na jed vodních pavouků, jinak by byl stále v bezvědomí. Anebo je možné, že když jed nevstříknou pavoučí duté jedové zuby, nemá takovou účinnost.
Fashnek se zastavil a začal něco brebentit do jednoho ze stojanů se slunokamem. Tala napadlo, že je buď opilý, nebo pořádně nervózní. To mu dodalo odvahy. Znamená to pro něho výhodu.
Fashnek se každou chvíli ohlížel přes pravé rameno, to lidské. Jeho nervozita byla nakažlivá. Duchostíny se stále dívaly zpět ke dveřím.
Tal měl oči přimhouřené, byly z nich jen štěrbiny, a tak vypadal, že je stále v bezvědomí. Pocítil potřebu se rozhlédnout, neboť se mu zdálo, že jeho duchostín - Adras - je někde poblíž. To by však nebylo rozumné. Líp udělá, když bude nehybně ležet a čekat na příležitost, kdy bude moci Fashneka překvapit.
Někdo zaklepal na dveře. Fashnek nadskočil a oba duchostíny se rozběhly po zvuku. Dveře se otevřely, ještě než k nim doběhly. Vstoupil strážce Vyvolených, těsně za ním jeho duchostín.
"Co je nového?" vykřikl Fashnek a téměř přepadl, jak se otočil.
"Nepřítel je na Červených úrovních, tam jsme ho zastavili," řekl strážce důvěrně. "Sushin chce vědět, cos vytáhl z toho kluka o těch… Ledovanech. Musíme znát jejich slabé stránky a vědět, jak vypadají jejich vůdcové."
"Já… ještě jsem nezačal," odpověděl Fashnek. "Není to jednoduché…"
"Tak sebou hoď," řekl strážce. "Nejvyšší Fialový, Sushin, chce od tebe zprávu do hodiny."
S tím se strážce otočil a opustil dóm, přičemž za sebou zabouchl dveře.
"Nejvyšší Fialový? Nejvyšší Fialový?" mumlal Fashnek. "Teď není čas zabývat se nějakými tituly."
Tal se přitočil blíž k okraji koule a pozoroval Fashneka, jak svou lidskou rukou šátrá u pasu, až z pytlíku, který u něj měl připevněný, vytáhl slunokam. Tak Sushin se prohlásil za Nejvyššího Fialového. To je jen krůček od toho, aby Vyvoleným sdělil, že císařovna je mrtvá, a prohlásil se za císaře. Zřejmě to Sushin potřebuje kvůli tomu, aby mohl ovládat Fialový kámen, hlavní kámen, který mu umožní zničit Závoj, jenž chrání celý svět před sluncem - a před aenirskými stíny, kterým, jak se s konečnou platností potvrdilo, Sushin slouží.
Tal musí Sushina zastavit. Skoro sám sebe rozesmál, neboť ta myšlenka ťala do živého. Je tady uvězněn v křišťálové kouli v Dómu děsů a jeho hlavním pocitem není strach, nýbrž neovladatelný vztek, touha uniknout a dostat Sushina, jeho pána, jímž je duchostín Sharrakor, a všechny stíny z Aeniru.
Fashnek posunul jeden ze stojanů se slunokamem. Se stojany se dalo jezdit po kolejnicích vsazených do podlahy, bylo je tedy možné přesunout do jiného místa. Když Fashnek posunul stojany blíž, zadíval se Tal upřeně na kameny. Ucítil hluboko v sobě energii slunokamů, tak, jak ji dosud nikdy nepocítil. Vnímal nezvyklou povahu těchto slunokamů, se kterými se tak dlouho špatně zacházelo. Byly zamořeny nočními můrami, strachem a bolestí. Na chvíli by je však mohl využít.
Bylo to jako šestý smysl. Věděl, že na ně dokáže v duchu působit a že by mohl ovládnout jejich energii.
Ovládání vzdálených slunokamů bylo nejvyšší dovedností magie světla Vyvolených. Ovládnout kameny někoho

jiného bylo něco neslýchaného. Tal však věděl, že to dokáže. Koneckonců, i když mu někdo vzal Hlavní fialový kámen, nestal se nedávno císařem Vyvolených, byť jenom co do titulu?
Soustředil se na nejbližší kámen. Přiměje ho pulsovat, aby zjistil, že jej ovládá. Cítil jeho stálé modré světlo, dosáhl na něj ve své mysli a…
Pulsoval. Jednou… podruhé… potřetí.
Teď věděl, že si dokáže vynutit kontrolu nad kameny a sám sebe osvobodit. Vzpomněl si na světelnou sekvenci, pomocí které Ebbitt vysvobodil Millu. Jediné, co musí teď udělat, je ovládnout i další kameny. Adras je někde poblíž. Když využije okamžiku překvapení, mohl by s jeho pomocí Fashneka a duchostíny přemoci.
Tal si úlevně vydechl.
To byla chyba. Fashnek se rychle rozhlédl a svou lidskou rukou zatáhl za malé bronzové kolo umístěné z boční strany jednoho ze strojů na sny. Kolo se bez obtíží roztočilo.
U Talových nohou se ozvalo syčení a on ucítil něco nasládlého a odporného. Vzpomněl si, co mu Milla vyprávěla o svých zážitcích v křišťálové kouli.
Uspávací plyn!
Byl si zcela jistý. Těžký zelený plyn se mu začal vznášet kolem nohou. Tal zadržel dech a usilovně se soustředil na kameny. Nejprve ovládl jeden, potom další. Ve tváři mu vyrazil pot. Ovládal je, měnil jejich barvu a pokoušel se ovládnout další. Tři slunokamy… čtyři slunokamy… ke svému osvobození jich musí ovládnout sedm.
Rozbolely ho plíce. Zoufale se potřeboval nadechnout. Už probleskují barvy pěti slunokamů. Fashnek točí kolem jako smyslů zbavený a dovnitř vniká víc a víc plynu. Duchostíny obstoupily kouli a krouží kolem ní.
Šest slunokamů. Tal už působil na sedmý, jenže náhle pocítil v hlavě strašlivý, bodavý tlak. Zajíkl se bolestí a nadechl se.
Na zlomek vteřiny měl všech sedm slunokamů pod kontrolou. Jejich zbarvení však ještě nebylo správné, a v té jediné vteřině plyn zapůsobil.
Tal se zhroutil na dno křišťálové koule. Zbarvení sedmi slunokamů se opět vrátilo do původní podoby.
Fashnek si zdravou rukou otřel z čela lesklý pot a rozhlédl se do všech směrů, jako by hledal, jestli odtud někdo neuniká. Neunikal nikdo. Sushin vyžaduje informace a je jen jediný způsob, jak je Fashnek může získat.
Pomalu se přiblížil ke křišťálové kouli, slunokam držel vysoko v pravé ruce, zatímco jeho stínová ruka s klepety, která mu nahradila levou paži, pronikla křišťálem. Fashnek chvíli váhal. Duchostíny vedle něho se netrpělivě vrtěly. Pak se jeho stínová klepeta opět pohnula a sevřela Talovu hlavu.

o KAPITOLA o
DVĚ

Milla s drápem na ruce, vojevůdkyně Ledovanů, si unaveně nechala spadnout ruku k boku. Dráp Daniry, který nosila na prstě a který jen před chvílí uřízl hlavu jednomu duchostínu, se opět stáhl na velikost dlouhého nehtu. Pouze zář světla v jeho křišťálovém tvaru naznačovala, jaké síly se v něm skrývají.
"Stáhli se aspoň na nějakou dobu," oznámila Saylsen, starší Matka ochránkyně. Nadzvedla si obličejovou masku, aby mohla mluvit, a odhalila svou zjizvenou a poničenou tvář a oči, které hleděly na třicet nebo čtyřicet okruhů bitvy venku na Ledu. Nic z toho, co viděla, ji však nepřipravilo na boj v Hradu Vyvolených, kde jejich nepřátelé ovládali magii světla a duchostíny procházely patry, zdmi a dveřmi. "Co si přeje vojevůdkyně?"
Milla se rozhlédla po své vyčerpané a prořídlé skupině. Patřil k ní i její duchostín Odris, což byla pro Ledovanku nezvyklá společnice. Jako obvykle se Odris držela dál od drápu na Millině ruce, protože to byl dráp, co pobíjí stíny. Pak tady byly Panny ochránkyně a s nimi se tu pohybovali ledovanští lovci a zdánlivě nezničitelný Pán meče Jarek Krveplavec, zběsilý bojovník s jasně modrou pokožkou. Tu barvu získal tak, že byl po tři dny ponořen v krvi dvou pračervů, které zabil. Krev zároveň způsobila, že měl pokožku pevnější než selskiší brnění, a zanechala mu nepravidelnou skvrnu kolem očí, nosu a úst. Jarek neměl košili a jeho kalhoty byly dalším svědectvím jeho vítězství nad pračervy, neboť byly ušity z jejich šupinaté kůže. Jako zbraň si zvolil řetěz ze zlatého kovu. Když jej nedržel v ruce, nosil jej ovinutý kolem pasu.
Teď seděl se zkříženýma nohama a prázdnýma očima a doznívala v něm zběsilost boje. Opustila ho tak rychle, jak přišla, jinak by Vyvolené ještě stále pronásledoval. Jarek byl na několika místech, především v obličeji, poškrábaný a popálený. Vyvolení si nakonec uvědomili, že pokud ho chtějí zabít, musí mu Červený paprsek zničení projet okem nebo otevřenými ústy.
Právě Jarek je dostal do jejich současné nepříznivé situace, i když Milla v ní v oné chvíli spatřovala vhodnou příležitost. Poté, co padla jeho společnice Kirr, postavil se Jarek do čela zběsilého útoku nahoru po hlavním schodišti. Jeho mávající zlatý řetěz rozdrtil napadrť každého, kdo kladl odpor, ať to byl člověk, nebo stín. Vyvolení zrovna jako duchostíny před ním prchali, a zrovna tak před Millou a všemi Ledovany, kteří se hrnuli nahoru za ní.
Jediným divokým útokem vyčistili schodiště a dostali se do rozlehlé místnosti. Tam však jejich útočnost ochabla. Z vyšších úrovní proudily posily Vyvolených doprovázených mnoha duchostíny a strážci, kteří ovládali ještě ničivější kouzla se světlem.
Když na bojovníky zamířil útok ze tří stran a dopadaly na ně Červené paprsky a ohrožovala je světelná magie, nařídila Milla ústup, našla svůj malý oddíl, který početná skupina Vyvolených odřízla od hlavního schodiště. Vyvolení využili vynikajících znalostí mnoha utajených cest v Hradu, aby se dostali za útočníky. Protože nemohli sestupovat dolů, vedla je Milla do chodeb Podnároda, bludiště menších chodeb, které sluhům Vyvolených umožňovaly pohybovat se po Hradu, aniž by rušili své pány.

Vyvolení je však následovali, a ať Milla zahnula kamkoli, vždycky se zdálo, že jsou před ní. Stále více Vyvolených a více duchostínů jim vytrvale zastupovalo cestu. Milla se sice snažila proniknout skrze ty, kteří jí připadali nejslabší, ale pokaždé jich bylo příliš mnoho a bleskurychle se objevily další posily. Samotná Milla s drápem by se dokázala probojovat, ale jen za cenu života všech svých lidí.
"Zůstaneme tady," odpověděla Milla Saylsen. "Tady" znamenalo v rozlehlé skladovací místnosti Podnároda, nahrubo otesané jeskyni nejméně dvě stě sáhů v průměru a s vysokým stropem. Měla pět vchodů různých velikostí, ty ale všechny Ledované zatloukli. Milla věděla, že za každým východem číhají Vyvolení. Dveře však nezastaví duchostíny, a pak už nezadrží ani Vyvolené, jestliže jimi proniknou.
Neměli jinou možnost než tu zůstat.
"Vybudujeme si tady pevnost jako na lodi," pokračovala Milla a ukázala na sudy a plné pytle, které stály podél stěn. "Budeme ji bránit, dokud nás neosvobodí hlavní vojsko."
Saylsen přikývla a ihned začala k Ledovanům vykřikovat rozkazy. Když vyběhli, aby sváleli sudy k sobě a vystavěli stěny z pytlů, Milla je rychle spočítala. Jeden pytel se otevřel a vysypal a Ledovana, který stál nejblíž, zahrnul lesklými, černými lusky se semeny. To Millu na chvíli vytrhlo z počítání. Nevadilo to, protože těch, co přežili, bylo tak málo, že je nemusela začít počítat znovu. Celkem jich bylo čtrnáct. Ona, Odris, Saylsen, Jarek, babizna Malen, pět Panen ochránkyň a čtyři ledovanští lovci.
Malen stála nehybná a osamocená a pootevřené dlaně měla přiložené ke spánkům. Milla věděla, že se snaží navázat kontakt s ostatními babiznami. Mladá a poměrně nezkušená Malen zjistila, že se jí na skupinové myšlení babizen nepodaří napojit, dokud nebude mít klid a ticho, tedy naprostý opak ryku, který doprovázel boj.
To, že Milla nemohla prostřednictvím Malen komunikovat s babiznami, znamenalo, že neměla ponětí, kde je hlavní vojsko. Mohlo být ještě na Hoře Světla, anebo už mohlo postupovat nahoru úrovněmi Podnároda. Stejně tak Milla nevěděla, jak se vede zbytku jejího předvoje, který byl na úrovních Podnároda rozprášen. Při pohledu zpět bylo velkou chybou jít do útoku nahoru po hlavním schodišti. Anebo přinejmenším pokračovat v útoku poté, co nepřítele zahnali. Byla to chyba, za kterou Milla možná zaplatí svým životem a životy těch, kterým velí.
Malen spustila ruce. Ještě než se Milla zeptala, věděla, že babizna neuspěla. Bylo to vidět z její tváře i ze zklamaného postoje.
"Něco nového?"
Malen zavrtěla hlavou. V koutcích očí měla slzy, nikoli od smutku, nýbrž od usilovného soustředění.
"Nedaří se mi zklidnit myšlenky," řekla Malen. "Je to první dovednost babizen, jenže já jsem o ni přišla… Nemyslela jsem si, že se mi to může stát."
Narovnala se a srazila k sobě pěsti. Teprve pak pokračovala.
"Nesplnila jsem tvé očekávání, vojevůdkyně," řekla. "Jestliže tuhle bitvu přežijeme, požádám, abych mohla odejít na Led."
Milla se zamračila. Copak takovéto chování přísluší babiznám? Hrdá, mladá Ledovanka se dožaduje smrti na Ledu místo toho, aby se postavila tváří v tvář problémům, které se jí dostaly do cesty?
"To nebude nutné," řekla Milla ostře. "Nezklamala jsi mě ani nikoho z nás. Babizny nechodí do boje. Myslím, že to je ten hlavní důvod. Jsem si jistá, že babizny zase uslyšíš. A teď bychom se měly obě pustit do přemisťování sudů. Vyvolení už brzy zaútočí."
Malen opět srazila pěsti, ale Milla se nenechala oklamat. Znala ten pohled. Malen bude zase žádat, aby mohla odejít na Led. No, to ještě počká, pomyslela si. Je jen málo pravděpodobné, že se jim odtud podaří dostat živí. Otočila se k babizně zády a šla pomoci dvěma Pannám ochránkyním odvalit obzvlášť veliký a šplouchající sud k rychle rostoucí pevnosti uprostřed jeskyně.

o KAPITOLA o
TŘI

Tal otevřel oči. Křišťálová koule byla pryč. Ležel na podlaze a v dálce cosi drmolil nějaký hlas. Posadil se a zjistil, že je ve vyšším ročníku lektoria, nahoře v poslední řadě posluchárny mezi dvěma přepážkami. Lektorium bylo prázdné až na něho a lektora, který přednášel od centrálního pultíku.
Byl to lektor Roum, Talův hlavní učitel. Vysoký Vyvolený mohutného vzrůstu, Jasnohvězd Modrého řádu, na což byl tak hrdý, že si obarvil vousy namodro a vetkal si do nich drobné slunokamy.
"Tvůj otec se ztratil a má se za to, že je mrtvý," vykřikl najednou lektor Roum a ukázal prstem na Tala.
Zatímco se lektorův výkřik ozýval ozvěnou, jeho pokožka se rozpůlila jako čerstvé ovoce a pod ní se objevil duchostín - obrovitý duchostín, beztvará tmavá hmota, která se neustále řinula z lektorova těla. Byl to černý příliv, který nebylo možno zastavit, neochabující příliv, který se valil nahoru řadami a lačně sahal po Talovi.
Otočil se, aby utekl, udělal krok a najednou sjížděl po jedné ze zlatých tyčí, na kterých byly vysoko v Červené věži zavěšeny sítě se slunokamy. Klesal do řídkého vzduchu.
Tal vykřikl a snažil se něčeho zachytit. Jak padal, máchal rukama i nohama.
Vtom si uvědomil, že se probudil ve snu. Ne, nikoli ve snu.
V noční můře.
Zavřel oči a výkřik se vzdaloval. Měl stále pocit, že padá, a byla mu zima stejně, jako když opravdu padal z Červené věže. Tehdy ho zachránil jeho strážný stín. Možná se totéž stane v téhle noční můře.
Pak do něčeho narazil. Otevřel oči a zjistil, že už nepadá. Vznášel se v nádrži pod Hradem. V nádrži, která byla domovem vodních pavouků.

Začal zoufale plavat. Nevěděl však, k čemu plave. Na rozdíl od skutečné nádrže byla tato dobře osvětlená. Všude, kam dohlédl, bylo dokonce denní světlo.
Nejprve žádné vodní pavouky neviděl, ale než dvakrát mrkl, byla jich všude spousta. Obrovitá baňatá těla pavouků cupitala po vodní hladině. Jejich oči složené z mnoha plošek zářily jako slunokamy. Z jedových zubů jim kapal jed.
Když ho zabijí ve snu, zemře doopravdy?
"Je to jenom sen!" vykřikl Tal v panickém strachu. "Je to jenom sen!"
Vodní pavouci se cupitavě přibližovali. Byli větší než ti opravdoví. Jak se přibližovali, rostli, byli čím dál větší, jejich jedové zuby byly ostřejší a delší a kapalo z nich víc jedu.
Tal se zoufale snažil rozpomenout, co Milla udělala, aby přežila stroj na noční můry. Prováděla dýchání rovkir, které ovládá. Je to něco jako hluboká meditace. Tal však nevěděl, jak se to dělá.
Z toho, co zná, si vzpomněl na hluboké soustředění při magii světla. Možná, že když se do ní ponoří hodně hluboko, bude to mít stejný efekt.
Zavřel oči a soustředil se. Vcítil se do syté, ryzí fialové Sedmého a nejdůležitějšího hlavního kamene. Přál si, aby světlo naplnilo jeho mysl a vlilo se mu do celého těla. Pomocí Fialového kamene vytěsňoval všechny myšlenky týkající se vodních pavouků, jednookého merwina, Sushina, Sharrakora a jiných děsů, které se mu mohly dostat do snů. Nejhorší ze všeho byl okamžik, kdy způsobil, že se zřítil strop a zabil Vránu, Ebbitta a ostatní. Musí se té noční můry zbavit.
Je tady fialová. Jenom fialová. Nic jiného neexistuje.
Přesto malá část jeho mysli ještě stále křičela, potom ještě část té části tu a tam vykřikla a každou chvíli sebou trhla, jako by očekávala kousnutí jedových zubů pavouka, bolest od proudícího jedu…
Žádné bolestivé kousnutí nepřicházelo. Fialové světlo naplnilo Talovo tělo. Cítil klid a bezpečí. Brzy i ten nejnepatrnější zbytek strachu zmizel. Byl císařem, tím, kdo vládne Hlavním fialovým kamenem. Byl tím, kdo dává rozkazy.
Tal otevřel oči. Všude kolem něho se linula fialová záře, za ní však nebylo nic. Vznášel se v prázdnotě, ve tmě. Necítil žádný závan větru, žádnou zem pod sebou. Byl mimo dosah nočních můr, ale rovněž mimo dosah všeho ostatního.
Na chvíli málem zpanikařil. Fialová záře tomu však zabránila. Dodala mu sebedůvěru, vrátila mu sebejistotu. Najde cestu ven. Musí.
Babizny, napadlo ho. K Mille přišly babizny a pomohly jí vyrvat se nočním můrám. Tal je musí zavolat.
Jenže jak? Na rozdíl od Milly ho nikdo nenaučil, jak se zavolají babizny do nočních můr. Této dovednosti se učily všechny děti Ledovanů, on je ale Vyvolený.
Tal jedno spojení s Ledovany měl. Odhalil zápěstí a zadíval se na trojúhelníkovou jizvu, znak jeho přísahy. Řezné rány se hojily dobře, byly to však stále dost zřetelné tenké čáry vyvýšené zjizvené tkáně. Tal si tehdy pomyslel, že se babizna zbláznila, když ho tak nebezpečně řízla. Časem si však na jizvy zvykl, a dokonce i na to, že ho spojují s Millou a klanem Dálných jezdců.
Položil na jizvu dva prsty. Snažil se vybavit si palubu kostěné lední lodi, mrazivý vítr, hukot lanoví, plesknutí plachet. Vrátil se ve vzpomínkách do té doby, k babizně Dálných jezdců, která mu rozřízla zápěstí, k Matce Babizně, která mluvila v proroctvích. Snažil se na ně v duchu tiše zavolat.
Nic se nestalo. Tal to však nevzdával. Pokračoval ve volání a vybavoval si všechny drobné detaily z doby, kterou trávil na Ledu s Dálnými jezdci. Vůni selskiší polévky. Přesnou barvu slunokamu, který byl připevněn ke stěžni. Frknutí wresky. Vzdálený náraz selskišů při jejich neustálém pronásledování slepenišů.
Cítil, jak se prázdnota kolem něho pomalu mění. Ucítil vítr, mrazivý vítr. Potom světlo, světlo téže barvy, kterou měl slunokam Dálných jezdců. Cítil chvění a pohyb kostěných prken pod sebou, jak loď plula po Ledu.
Tma ustoupila. Tal stál vedle hlavního stěžně na lodi Ledovanů, zalitý světlem ze slunokamu vysoko nahoře. Loď plula s napjatými plachtami, řítila se po Ledu jako blesk, hvězda probleskovala skrze tmu.
Na palubě byl ještě někdo. Nikoli babizna, jak Tala nejprve napadlo. Byl to Vyvolený. Fashnek. Úplný Fashnek, v tomto snu měl celé tělo v pořádku, nedotvářel je žádný duchostín.
Vypadal vylekaně. Když se k němu Tal začal přibližovat, zděšeně zvedl paže. Fialové světlo mu vytvořilo kolem hlavy oslepující svatozář.
"Fashneku!" překřikl Tal vítr. "Já jsem potomek Ramellana, císař Vyvolených, a ty budeš -"
Než to stačil dořící, Fashnek zmizel.
"Vem to tma!" zaklel Tal. Doufal, že donutí Fashneka, aby ho vysvobodil, protože babizny se stále neobjevovaly. Vypadalo to, jako by stroj na noční můry porazil. To však nestačilo. I když si nyní své sny mohl zvolit, byl nadále vězněm. A kdo ví, co se právě teď odehrává v Hradu? I teď může Sushin pomocí poloviny Talova Hlavního fialového kamene ničit Závoj.

o KAPITOLA o
ČTYŘI

Ledované už byli téměř u konce se stavbou provizorní pevnosti. Kutáleli k ní poslední sudy, když slunokamy umístěné vysoko na stropě začaly blikat a stávaly se čím dál jasnějšími.
Milla si jako první uvědomila, že kameny někdo z dálky manipuluje. Jediným důvodem pro to, aby se rozjasnily, bylo, aby se duchostíny staly silnějšími. Vyvolení se zřejmě chystají k útoku!
"Do pevnosti!" vykřikla Milla a mávla na několik Ledovanů, kteří ještě přenášeli pytle od stěn.
Během chvilky byl Millin malý oddíl vtěsnán v úzkém kruhu ze sudů a pytlů. Milla na své spolubojovníky pohlédla. Vypadali, jako by do této veliké, kamenné místnosti nepatřili. Měli na sobě kožešiny a kostěné obličejové masky určené

pro život venku na Ledu. Velela jim špatně, a nejen jim, nýbrž všem Ledovanům. Osud jejich světa jí byl vložen do rukou a ona selhala.
"Už jsou tady," zasyčela Saylsen.
Milla se podívala za bariéru. Skrze všechny zavřené dveře se dovnitř vsouvaly duchostíny, klouzavým pohybem se sunuly po podlaze a stoupaly si podél stěn. Duchostíny všech druhů, od těch, co se podobaly lidem s útlými pasy a co se stávaly spolupracovníky strážců, až po podivné duchostíny podobné hmyzu s vícenásobnými částmi těla a s příliš mnoha nohama.
Duchostíny proudily dovnitř ve stále větším množství a dál se řadily podél stěn. Už jich bylo přinejmenším sto a každou vteřinu se sem hrnuly další a další, aby se připojily k šikům, obklopujícím ze všech čtyř stran pevnost Ledovanů. Nezdálo se, že se Vyvolení snaží dveře otevřít, aby duchostíny následovali. Milla se zamyslela nad tím, jestli to nejsou svobodné stíny, předzvěst útočného vojska z Aeniru.
"Jsou to připoutané stíny, ne svobodné," řekla Odris. Duchostín často vyslovil nahlas to, o čem Milla právě přemýšlela. "Počítám, že se nebudou moc vzdalovat ode dveří, dokud se neobjeví jejich pánové. To se neodváží."
"Myslím, že v tom není moc velký rozdíl," zamumlala Milla.
"Vyvolení nás nejspíš chtějí přemoct pomocí svých stínů," poznamenala Saylsen. "Zbabělci!"
Ne, nejsou zbabělci, pomyslela si Milla. Je to jen projev zdravého rozumu, protože tak se co nejvíc Vyvolených vyvaruje zranění nebo smrti. Kromě toho určitě vědí, že až na Millin dráp a Jarekův zlatý řetěz mají Ledované málo zbraní, které mohou proti duchostínům použít. Jen jeden meč z merwinova rohu a několik kopí obalených zářícími řasami. Už dávno vypotřebovali všechny pytle a láhve na stíny.
Zatímco duchostíny kmitaly a zaujímaly pozice, Milla v duchu uvažovala, co všechno může dělat. Počítala zbraně, které může použít, a promýšlela taktiku.
"Panna ochránkyně myslí na všechno, co je možné a očekávané, a pak udělá to, co je nemožné a neočekávané."
Neuvědomovala si, že mluví nahlas, dokud na ni Saylsen uznale nepohlédla. V tu chvíli Mille došlo, že existuje jedna zbraň, kterou ji dosud nenapadlo použít a která je proti duchostínům obzvlášť účinná, když se správně použije.
Její slunokam. Jediný problém spočívá v tom, že pořádně neví, jak se používá. Tal ji sice něco naučil a něco málo si vyzkoušela v topných tunelech cestou ven, ale to bylo všechno.
Upřeně shlížela dolů na kámen a pozorovala jiskření světla uvnitř. Co má udělat? Zkusit Červený paprsek zničení? Viděla jich už několik. Neříkal jí ale Tal, že fialová je ze spektra nejsilnějším světlem? V této situaci, kdy mají duchostíny početní převahu dvacet na jednoho, bude určitě lepší se pokusit o Fialový paprsek zničení.
Anebo ještě spíše o Fialovou vlnu zničení.
"Millo? Co děláš?" zeptala se Odris, když Milla zvedla ruku a sklonila hlavu, aby se soustředila na slunokam.
Milla si jí nevšímala. Proud duchostínů skrze dveře řídl. Jejich vojsko bylo téměř kompletní. Jestliže něco neudělá, velmi brzy zaútočí.
Zaostření, soustředění a představivost - tak ji to Tal učil. Milla věnovala pozornost jen a jen slunokamu, všechno ostatní pominula. Je to jako druhý stupeň dýchání rovkir, napadlo ji a s údivem zjistila, že i ve skutečnosti začala tímto způsobem dýchat.
Fialová. Fialová. Milla si přála, aby slunokam vyráběl fialové světlo. Potřebuje uvnitř kamene vytvořit obrovské jezero fialového světla a pak je jako lavinu pustit na duchostíny. Pokud smete alespoň řady před sebou, budou mít pořád šanci.
Vzpomněla si na opravdovou lavinu, kterou kdysi viděla. Stalo se to při setkání Dálných jezdců a jejich sesterského klanu Mrazivých bojovníků. Oba klany opustily své lodě, aby slavily a hodovaly na nižším vrcholu Dvoukotníkové Hory. Byla to skvělá, ale riskantní oslava, neboť o hoře se vědělo, jak je nebezpečná. K tomu, že si ji klany vybraly, nevedlo nic jiného než předstíraná statečnost. Babizny nicméně trvaly na tom, aby se udělala bezpečnostní opatření, a tak byly v rozšiřujících se kruzích kolem středových ohňů rozmístěny stovky můřích luceren.
V polovině oslav se vyšší vrchol Dvoukotníkové otřásl a dolů k nim se vyvalila obrovská vlna sněhu a ledu. Nejprve ji slyšeli, strašlivý hukot ve tmě, silnější než zvířecí řev. Vnější kruh luceren zhasl okamžitě a vnitřní kruh na chvíli ozářil lavinu, která dopadla na tábor. Milla si dobře zapamatovala tu ledovou stěnu smrti, která smetla každého, kdo nebyl tak rychlý, aby se ukryl za hromady kamenů.
Právě takovou lavinu si teď představovala, lavinu jednobarevnou, fialovou. Vyvolávala ji ven z kamene a používala k tomu všechny prostředky soustředění a veškerou sebekázeň. Stávala se z ní nebezpečná bojovnice.
Fialová se rozzářila. Ledované prudce oddychovali. Odris ustoupila ještě víc dozadu a něco pronesla. Milla však nic neslyšela, protože se plně soustředila. Cítila, že se lavina blíží, cítila, že síla fialového světla se v kameni neustále zvyšuje. Ruka se jí třásla, celé její tělo se chvělo, jako by se na ni s hukotem valila opravdová lavina.
Instinktivně vrhla ruku dopředu a uvolnila tu sílu - a v téže chvíli duchostíny zaútočily.
Milla vyrazila bojový pokřik a fialové světlo se vyvrhlo ze slunokamu a vytvořilo vlnu. Byla široká jako pevnost a vysoká jako Ledovan a hrnula se dopředu s ohlušujícím rachotem a duněním. Všechny duchostíny před sebou smetla, srážela je a vrhala zpět skrze zdi a dveře.
Ledované se zaradovali, ale jen krátce. Jednomu útoku včas předešli. Avšak ze zbývajících stran se blížila ještě tři další vojska.
"Neprodejte své životy lacino!" vykřikla Milla, když se řítila k té straně, ke které se dostanou duchostíny nejdřív.
Překvapilo ji, že Odris běží před ní, a na té straně, kde nosí dráp. Dosud Odris nic nedonutilo, aby se mu pohybovala tak blízko.
"Vrací se zpět!" upozornila ji Odris. "Podívej!"
Milla se ohlédla. Fialová vlna se odrazila od zdi a řítila se k nim. Z tohoto pohledu vypadala silnější a hrozivější a

nejevila žádné známky oslabení. Při odrazu se trochu stočila na stranu. Jen jedna její polovina narazí do pevnosti Ledovanů.
"Na tuhle stranu!" vykřikla Saylsen silným hlasem, aby ji bylo slyšet přes rachocení vlny. "Na tuhle stranu!"
Všichni běželi na tu stranu, kde měli být v bezpečí. Potom Fialová vlna udeřila do pevnosti. Vyděšená Milla viděla, jak nadzvedla ohromné sudy a vymrštila je ke stropu. Pytle rozházela do širokého kruhu. Jednu z Panen ochránkyň, která byla raněná a pomalá, vyhodila nahoru, udeřila s ní o podlahu a pak ji zadní část vlny opět vymrštila. Kdyby ji její dvě společnice nechytily, zlomila by si vaz.
Světelná vlna se valila dál. Duchostíny, které ještě chvíli předtím útočily, se rozběhly do všech stran, zatímco Ledované se přikrčili až k zemi a chránili se před dopadající záplavou úlomků.
"Skvělá práce!" křikla Saylsen na Millu. "Nepřítel je na útěku! Nech ji ještě jednou projet a pak ji zastav!"
"Mám ji zastavit?" vzkřikla Milla zpátky. "Vždyť ani nevím, jak jsem ji spustila!"

o KAPITOLA o
PĚT

Tal už přestával doufat, že babizny přijdou, a vzdával se naděje, že unikne ze svého snu, když zahlédl, jak se po Ledu blíží černě oděná postava. Babizna bruslila bez bruslí a pohybovala se stejně rychle jako lední loď, i když ta plula s napnutými plachtami. Tal se pokusil loď zpomalit, ale podařilo se mu jen změnit barvu slunokamu na stěžni. Zřejmě musí vědět, jak to funguje, aby se mu ten sen mohl zdát. Když bude myslet na jiné věci, něco mu sen přeruší. A když bude takhle přemýšlet pořád dokola, zblázní se z toho.
Na okamžik odvrátil pohled. Když se podíval zpět, najednou tam byla babizna. Stála vedle něho. Vyskočil, pak si uvědomil, že je to babizna Dálných jezdců. Babizna, kterou viděl kdysi jako úplně první z babizen.
Usmála se na něho, stříbrné oči jí jiskřily, ale nemluvila.
"Prosím, uvolni se a promluv," řekl Tal. "Je to přece můj sen."
Babizna se opět usmála, ale mlčela dál. Zdálo se, že na něco čeká.
"Mám něco udělat?" zeptal se Tal zdvořile. Vůbec si nemohl vzpomenout, co říkala Milla, že se dělo, když se babizny objevily. Až na to, že to možná není opravdová babizna. Možná si ji jen vysnil a babizna, která vstoupila do jeho snů, není skutečná, a tak mu vlastně nemůže pomoci…
"Nech toho!" zamumlal Tal pro sebe.
"Nechat čeho?" zeptal se důvěrně známý hlas.
Tal se otočil. Nad ním se vznášel Adras. Měl však podobu Hřmotného Pastýře jako v Aeniru, nevypadal jako duchostín. Což nepřipadalo v úvahu. Všichni Aeniřané se v Temném světě mění v duchostíny.
"Kde to jsme?" zeptal se Adras a načechraným prstem se poškrábal na své oblačné hlavě.
"V mém snu," řekl Tal. "Jsi to ty, nebo se mi zdáš?"
"Cože?" zeptal se Adras. "Poslední, co si pamatuju, je, že jsem usnul."
"Jo, ale já si můžu docela dobře nechat zdát, že to říkáš," řekl Tal. "Hm, ono je to vlastně jedno! Doufejme, že se brzy probudíme."
Otočil se zpět k babizně a opět vyskočil. Po celé palubě teď byly babizny. Spousta babizen, a Matka Babizna seděla v kostěném křesle s vysokým opěradlem.
"Co jsou zač?" zeptal se Adras, když se načechral do plné velikosti. V pěstích mu zajiskřil blesk. "Jsou to nepřátelé?"
"Ne!" řekl Tal rychle. "Jsou to Ledované. Jako Milla."
"Jsou mnohem ošklivější než Milla," poznamenal Adras, ale nechal blesk prásknout do vzduchu.
Babizny se sunuly k němu. Tal je nervózně pozoroval, ale nemohl se ani pohnout, jak se všechny kolem něho nahromadily. Musel zavřít oči, protože už nemohl vydržet jejich upřené pohledy.
Cítil, že ho uchopily a opět mu otevřely oči. Uviděl stěžeň a vysoko nahoře slunokam… a pak už jen tmu.
Babizny ho vyhodily do výšky. To, jak ho vyhazovaly nahoru a zase chytaly, mu zvedlo náladu. Poprvé vyletěl do poloviny výšky stěžně. Podruhé se dostal na úroveň slunokamu na jeho úplném vrcholu.
Potřetí se už ani nedostal dolů. Letěl vzhůru, výš a výš temnou oblohou. Pak prostorem proletěl obrovský záblesk světla a Tal byl najednou zcela probuzený. Krčil se v křišťálové kouli. Jen několik sáhů od něho stál Fashnek a horečně otáčel kolem, kterým se ovládá zelený plyn. Kolem Talových nohou začal plyn opět kroužit, on si ho však nevšímal. Bez váhání pronikl k sedmi slunokamům ve své blízkosti a ovládl je. Všechny se rozzářily a pak se ustálily na jediné barvě - což byl klíč k otevření křišťálové koule.
Ozvalo se nepatrné cvaknutí a koule se puknutím rozpůlila. Tal ji rychle úplně rozevřel a vyskočil ven. Fashnek zavřískl. Na Vyvoleného bylo to zavřísknutí nezvykle vysoké. Z pravé ruky upustil slunokam a rozběhl se dozadu. Obě poloviny těla mu zachvátila panika.
Slunokam poskakoval po podlaze, ale Talovi se jej podařilo zachytit.
"Ne, ne, to jsem nebyl já," sténal Fashnek a jedním dechem přešel v křik: "Chyťte ho! Zabte ho!"
Jeho dva společníci, duchostíny, ho poslechli. Praklokt se dvakrát odrazil a vymrštil se Talovi na hlavu, zatímco stín s vosím pasem se vrhl dopředu a popadl Tala za nohy.
Tal opět zareagoval instinktivně, téměř bez přemýšlení. O krok ustoupil zpět ke kouli. Byl stále ve spojení se slunokamy, a tak si z každého vzal po tenkém paprsku fialového světla a postavil kolem sebe světelnou hradbu.
Když se teď praklokt po něm vrhl, narazil na hradbu a paprsky ho rozřízly na dvě části, jako když se rozkrojí jablko. Každá polovina dopadla jinam a hned se odrazila zpět. Chvíli se držely u sebe, ale spojit se jim nepodařilo. Pak se ozvalo puknutí. Praklokt zmizel, buď zpátky do Aeniru, nebo byl navždy zničen.

Duchostín s útlým pasem byl rychlejší. Podařilo se mu stáhnout zpátky, fialová hradba ho připravila jenom o ruku.
Tal začal zvedat slunokam, který předtím sebral z podlahy. Duchostín mávl rukou, která mu zůstala, na znamení porážky a zmizel. To, jak rychle zmizel, Tala zarazilo. Znamenalo to, že svobodné duchostíny mohou odejít do Aeniru, kdykoli chtějí. Zbývá jen doufat, že návrat je pro ně mnohem těžší, jenomže to je nejspíš planá naděje, protože Závoj slábne a dokonce už možná přestal fungovat.
"Nezabíjej mě, vznešený pane," naříkal Fashnek a padl tváří na zem. "Jsem jenom pokorný sluha císařovny."
"Císařovna je mrtvá," řekl Tal ostře. "Kromě toho vím, že tvým skutečným pánem je Sushin. Kde je můj duchostín?"
"Jednání, dohodu, duchostín za můj mizerný život," škemral Fashnek. "Ach, vaše šlechetnost -"
Tal zvedl slunokam do výšky. Červené světlo se rozzářilo a zaplavilo Fashneka svou září. Na Fashnekově tváři se objevil pot a vypadal jako krůpěje krve.
"Je támhle, v láhvi na stíny!"
Tal se podíval, kam Fashnek ukazuje. Na jednom z pracovních stolů stála láhev ze zlatého kovu. Po místnosti však byly poházeny další láhve a nádoby.
"Otevřeš ji," nařídil Tal. "A já tě možná nechám žít."
"Ano, ovšem, vážený pane," odpověděl Fashnek. Pomalu se zvedl a dokulhal ke stolu. Tal si udržoval odstup, slunokam měl připravený.
"Budete císařem, jsem si jist," mumlal Fashnek a zápolil se zátkou v láhvi. "Viděl jsem ve vás Fialovou. Znám tyhle věci. A císař vždycky potřebuje Pána nočních můr, je to tak, ne? Budu vám sloužit, jako jsem sloužil Jejímu Veličenstvu. Sushin? Vždyť to je nula, nikdo -"
"Sklapni!" přikázal Tal. "Jestli někdy budu císařem, nebude žádný Dóm děsů vůbec existovat!"
"To říkáte teď, pane, to říkáte… ach!"
Když naposled zatáhl zdravou rukou, zátka se uvolnila a stín vyrazil. Z láhve se vyvalil mohutný proud burácející temnoty, která se rychle zformovala v dobře známé Adrasovo tělo. Rozezlený duchostín vrhal stínové blesky z rukou i z očí.
"Žalářníku, zemřeš!"
S tímto výkřikem uchopil hmyzí hlavu na stínové polovině Fashneka a začal s ní kroutit. Kolem práskaly stínové blesky a burácel hrom.
Fashnek vřískal. Tal vyrazil dopředu a vykřikl: "Ne!"
Bylo však pozdě. Adras vítězně zaburácel a duchostínova hlava odpadla. Hodil ji na podlahu a dupal po ní.
Fashnekovo tělo nechal ležet vedle.
"Už nikdy nebude nikdo zavírat Adrase do mrňavé láhve!"
Tal poklekl vedle Fashneka. Pán nočních můr na něho upřel skelné oči plné zděšení. Ze stínu, který tvořil polovinu jeho těla a udržoval ho při životě, už nezbylo téměř nic. Tam, kde býval, chyběla kůže, a Tal viděl kosti a vnitřní orgány, i když se snažil nedívat.
"To byla chyba," zašeptal Fashnek. "Strašlivá chyba. Měl jsem strach ze smrti… ale jsou věci horší než smrt… Byl to Sharrakor, kdo mě v podobě draka zranil, a Sharrakor, kdo mi daroval život. Neměl jsem ho z jeho rukou přijmout. Třeba to všechno byla jen noční můra. To všechno ty moje stroje na vyvolávání snů…"
"Ne," řekl Tal a myslel na Bennema, Vránovy rodiče, Jarnila a všechny lidi, které Fashnek svými stroji mučil a mnohé umučil. "Tou noční můrou jsi byl ty."
Fashnek ho však už neslyšel. Byl mrtvý.

o KAPITOLA o
ŠEST

To je dobře, že v jeskyni nezůstaly žádné duchostíny, pomyslela si Milla. Jenže také nic nezůstalo z provizorní pevnosti a Ledované z její malé skupiny se vyčerpávali tím, jak neustále přebíhali ze strany na stranu, aby se vyhnuli Fialové vlně. Její velikost ani síla se nezmenšily. Teď začala měnit směr, čím dál rychleji, a s každým odrazem ode zdi jej bylo obtížnější určit.
"Vlevo!" zavolala Saylsen a všichni běželi vlevo, dokud Matka ochránkyně nevykřikla: "Stát!" A vzápětí: "Vem to tma! Trochu doprava!"
Fialová vlna je minula o několik sáhů a valila se kolem nich ke druhé stěně. Za pár minut se přiřítí zpět v novém úhlu.
"Vyzkoušela jsi úplně všechno, abys ji zrušila?" zeptala se Malen. Na Millu se nepodívala. Stejně jako všichni ostatní neustále upírala oči na vlnu.
"Ne," odsekla Milla. Pokaždé, když se už už soustředila na slunokam, začala se Fialová vlna vracet. Někdo ji vždycky popadl a odtáhl pryč. A soustředění bylo totam. Kromě toho musela pořád myslet na tu záplavovou vlnu. Usilovně se snažila na ni nemyslet, ale její obraz se jí ještě víc vrýval do hlavy. I kdyby se však dokázala na slunokam soustředit, nejspíš by jen vytvořila další Fialovou vlnu. Dvě by je určitě všechny pozabíjely.
"Budeme muset zase zkusit některé dveře," řekla Saylsen ponuře. "Nemůžeme donekonečna běhat před tímhle monstrem."
"Odris! Podívej se, jak to vypadá za tamtěmi dveřmi," přikázala Milla a ukázala na jedny. Z pěti východů zůstaly jen dva, kterými se mohli dostat ven. Jedny kamenné dveře a část chodby za nimi vlna úplně zničila a byly teď neprůchodné. Dvoje další dveře tak důkladně zabarikádovali, že se ani jimi nedalo dostat ven.
"Prostrčím tam hlavu a přijdu o ni," zaprotestovala Odris. "Když chceš, podívej se sama!"
"Neumím prostrčit hlavu zavřenými dveřmi," řekla Milla. "Ty ano. To se raději necháš smést vlnou?"

"Nejsem unavená," řekla Odris tvrdohlavě. "Dokážu se vyvarovat -"
"Vlevo!" zavolala Saylsen. "Vlevo!"
Odris byla jediná, kdo se na vlnu nedíval. Když Saylsen vykřikla, pohnula se vpravo místo vlevo.
"Tudy!" vykřikla Milla. "Tudy!"
Vlna se řítila dál. Odris, která jí stála v cestě, se místo za Millou rozběhla před vlnou. Pak se vymrštila do vzduchu a řítila se na dveře, které jí předtím Milla označila. Chvíli poté, co jimi prolétla, se ozvala ohlušující rána, když vlna narazila do zdi. A znovu se odrazila. Všichni Ledované povzdechli.
"Určitě to musí brzy skončit," prudce vydechla Malen. "Nemyslela jsem si, že jsou slunokamy tak silné."
"Já taky ne," zamumlala Milla. Světelná magie, kterou dosud viděla, vždycky trvala jen tak dlouho, dokud se ten, kdo vrhal světlo, soustředil. Ona teď ale nejspíš vytvořila monstrum, které si dělá, co chce.
Milla se nervózně podívala na dveře, kterými proletěla Odris. Cítila, jak jí duchostín schází - byla to těžko popsatelná tupá bolest, která se nejvíc podobala bolesti zubů. Ještě že to není horší. Kdyby Odris zranily jiné duchostíny, Milla by cítila její bolest.
"Zamiřte ke dveřím," nařídila, když se rychle přesvědčila, že se ještě dokážou vyhnout zpětnému průchodu vlny. "Odris nebojuje, a to znamená, že zřejmě můžeme projít."
Byli v polovině cesty, když se dveře otevřely. Místo Odris v nich však stála Vyvolená žena, v ruce držela slunokam a za zády měla neznámý duchostín v podobě obrovitého ptáka s obočím jako tykadly.
Milla otevřela ústa, aby dala pokyn k okamžitému útoku. Rychle je však zavřela, protože za ženou se objevil další Vyvolený. Tentokrát to byl někdo, koho znala - Talův potrhlý prastrýček Ebbitt. Měl na sobě podivné křišťálové plátové brnění v mnoha zářících barvách. Vrcholem všeho byla blyštivá kovová pánev vycpaná jasně indigovou šálou, kterou měl na hlavě.
Milla se neudržela a usmála se. Od jejich prvního setkání, kdy ji Tal zavedl do prastrýčkova pelechu, si Ebbitta oblíbila. Připadalo jí, že to bylo už hodně dávno. Teď je Tal kdoví kde a ona je v obklíčení… avšak už jen to, že tady je Ebbitt, jí přineslo nečekanou naději.
"Rychle! Rychle!" volal Ebbitt. "Padáme odtud!"
Ledovany nemusel nikdo pobízet. Vlna se už na ně řítila. Navzdory únavě se rozběhli ke dveřím, dost širokým, aby jimi prošli tři lidé najednou.
"Co je támhleto?" vykřikl Ebbitt, když uviděl vlnu. Žena, která přišla s ním, také cosi vykřikla. Nato oba najednou zvedli své slunokamy a proti vlně vyrazila dvojice paprsků intenzivního bílého světla.
Když do ní Bílé paprsky narazily, vlna se zakymácela a zpomalila. Úplně se však nezastavila, a už vůbec nezmizela, jak ti dva Vyvolení nejspíš očekávali.
"Je moc silná!" prudce oddechovala žena. "Nemůžu ji zadržet!"
Světlo se jí přerušilo a ona začala padat dozadu. Zachytily ji však jemné paňáty jejího duchostínu.
Ebbitt svůj Bílý paprsek udržoval, ale vlna opět začala nabírat na rychlosti. Ebbitt se dal na ústup. Prošel dveřmi s posledním z Ledovanů, divochem Jarekem, který se stále ještě třásl po záchvatu zuřivosti. Dokázal běhat a bojovat, ale nemluvil a oči měl nezúčastněné, zahleděné do dálky.
"Připravte se… zabouchnete dveře," dával pokyny Ebbitt. Pot mu stékal po obličeji, jako by zadržoval obrovskou tíhu. Jeho slunokam tak zářil, že na něj Milla nemohla ani pohlédnout, a Bílý paprsek ji rovněž oslňoval.
"Teď!" vykřikl Ebbitt a Bílý paprsek zmizel.
Milla a Saylsen rychle zabouchly dveře a ustoupily dozadu právě ve chvíli, kdy do nich vlna z druhé strany narazila.

o KAPITOLA o
SEDM

Kamenná stěna zavrzala a dveře se zatřásly. V tu strašlivou chvíli si Milla pomyslela, že uvnitř dojde k výbuchu, ale pak se všechno uklidnilo. Vlna se opět odrazila.
"Rychle, rychleji, co nejrychleji!" pokřikoval Ebbitt, když se řítil kolem řady Ledovanů. "Musíme pryč!"
Dovedl je chodbou kolem čtyř Vyvolených, mrtvých či v bezvědomí, až na křižovatku ve tvaru T, kde Odris čekala spousta práce, protože musela ve stěně vyhledat uvolněné kameny a naskládat je na hromadu ke dveřím.
Ebbitt přistoupil ke zdánlivě celistvé zdi proti dveřím a na několika místech opatrně zatlačil. Nestalo se vůbec nic. Chvíli vypadal zmateně a pak zatlačil na úplně jiných místech. Zpod podlahy se ozvalo dunění a zeď se začala otáčet, jako by byla uchycena na čepech. Objevil se úzký vchod a rameno schodů vedoucích dolů.
"Cesta ven. Jděte pomoct Odris!" vykřikl Ebbitt a začal šťourat do kamene v místě, kde Odris bourala zeď. Kámen byl větší, než si myslel, najednou se uvolnil, dopadl na podlahu a jen těsně minul jeho nohu.
Když se kámen kutálel dolů, najednou se na dveřích v jednom místě objevilo modré světlo, z něhož se vzápětí vinul kouř. Světlo syčelo a shora dolů rozřezávalo dveře, až odletovaly dřevěné třísky. Někdo se sem z druhé strany dobýval.
"Víc kamenů!" zaburácela Odris. Ledované jí začali pomáhat. Vytvořili řetěz a podávali si kameny, které silný duchostín vytahoval ze zdi.
V několika minutách byly dveře ukryty pod pyramidou kamení. Skrze mezery stále probleskovalo modré světlo, ale i když Vyvolení dveřmi proniknou, nahromaděné kameny je chvíli zdrží.
"Dolů v zavedeném pořadí," zavelel Ebbitt. "Rychle! Já zavřu vrata."
Saylsen se snažila dostat před Millu, ale Milla se nedala a scházela po schodech jako první. Ne že by nevěřila Ebbittovi, ale kdyby to byla nějaká léčka, má připravený svůj dráp.

Schody vedly do vlhké, téměř mokré místnosti, po jejíchž stěnách stékaly kapky vody. Všude kolem pomalu usychaly řasy, z čehož bylo zřejmé, že voda to místo zaplavila teprve nedávno.
Když poslední Ledovan vstoupil do místnosti, ozval se skřípot a zeď nad nimi se zavřela. Krátce nato se objevil Ebbitt. Zatlačil na několik kamenů v podlaze a část zdi se posunula a zablokovala horní část schodiště.
"Je tady ještě nějaká cesta ven, že jo?" zeptala se Milla, když si Ebbitt sundal helmu připomínající pánev a otřel si čelo pestrým kapesníkem sešitým z malých kousků látky, který vytáhl zpod plátu brnění na rameni.
"Ven? Ven? Dostali jsme se zatím jenom sem," odpověděl Ebbitt. "Jistěže existuje ještě jedna cesta ven. Musíme jenom doufat, že nikdo jiný neví, jak se ten zavlažovací systém ovládá."
Milla se podívala kolem sebe na řasy a kapající vodu a vzdychla. Je dobře, že se jim podařilo uniknout Fialové vlně a Vyvoleným, ale pořád jsou odděleni od zbývající části vojska. Hluboko v každém svalu cítila napětí. Chtělo se jí rozběhnout a s křikem zaútočit na nepřítele. To by však nebylo moudré.
"Malen, zkus, jestli se ti podaří spojit s babiznami," nařídila. "Na chvíli tady zůstaneme."
Potom se otočila k Ebbittovi a Vyvolené ženě. "Děkujeme vám za záchranu," řekla oficiálně.
"Od Mercurových časů jsem nic takového, jako byla ta vlna, neviděl," řekl Ebbitt zamyšleně.
"Nic podobného jsi neviděl, protože nejsi tak starý, strýčku," řekla ta žena. S pomocí svého duchostínu vstala a podívala se na shromážděné Ledovany. Její oči spočinuly na Saylsen. "Ty jsi Milla?"
Milla se otočila, napřímila se a povystoupila na špičky. Vyvolená žena byla o něco vyšší. Teď, když se jim podařilo ovládnout Fialovou vlnu, třásla se mnohem víc než Ebbitt. Pokožku měla velmi bledou a její duchostín jí nenápadně pomáhal stát vzpřímeně.
"Jsem Saylsen, Matka ochránkyně. Toto je Milla s drápem na ruce, vojevůdkyně Ledovanů," pronesla Saylsen a ukázala na Millu. "Kdo jsi ty?"
"Jsem Graile Parel-Kessil," odpověděla Vyvolená. Zdálo se, že ji překvapil jak Millin věk, tak to, že vidí Saylsen.
"Talova matka."
"Talova matka!" vykřikla Milla. "Tal ale říkal, že jste nemocná a že to vypadá, že zemřete."
"Dali mi jed," řekla Graile. "Tal mi přinesl protilátku."
"Tal je tady?" zeptala se Milla. "To je moc dobře. Proč není s vámi?"
"Když za mnou přišel, zajali ho," vysvětlila Graile. "Ebbitt říká, že ho dali do Dómu děsů. Řekl mu to Zákoník."
Milla se zamračila. Teď je jejím prvořadým úkolem znovu se spojit se svými vojáky a zjistit, kde je hlavní vojsko. Ale Tal v Dómu děsů? Přes všechna jeho selhání nechtěla, aby ho zabili anebo aby skončil jako Bennem, který už navždy bude bloudit ve vlastní hlavě.
"Tala musíme osvobodit, i když teď vůbec nevím, jak to udělat," pronesla Milla.
"Ebbitt mi řekl, že -," řekla Graile.
"Kdy jste mluvil se Zákoníkem?" skočila jí do řeči Malen.
"Ehm, docela nedávno. Zákoník mi taky pověděl, že Sushin má Talův slunokam," řekl Ebbitt. Tentokrát se mu hlas nechvěl, ani nepůsobil jako poloblázen, i když si prsty nervózně poklepával po křišťálovém plátu na prsou. "Polovinu Hlavního fialového kamene, říkal Zákoník. Nevěřil bych tomu, protože jsem sám ten kámen rozdělil. Když jsem ale viděl Fialovou vlnu, a já si myslím, že je to tvoje dílo, Millo s tentononc na ruce… Tedy ano, je možné, že je to pravda."
"Udělala jsem tu vlnu," řekla Milla.
"Můžu vidět tvůj slunokam?" zeptal se Ebbitt.
Milla mlčky zvedla ruku, aby mu ukázala prsten. Slunokam na něm zářil jako obvykle, sytě žlutá probleskovala skrze červené jiskření. Ebbitt zvedl svůj slunokam a vystřelil na Millin kámen silný Fialový paprsek. Paprsek udeřil a Millin slunokam se rozzářil chvějícím se fialovým světlem. Okamžitě svým jasem zaplavilo celou místnost.
"Je to Hlavní fialový kámen!" vykřikla Graile. "Nebo jeho část."
"Hmmpff," udělal Ebbitt. Vypadal nazlobeně, že mu to nedošlo dřív. Pak pomalu, se skřípěním poklekl na jedno koleno. Jeho křišťálové brnění zařinčelo. "Myslím, že teď jsi něco jako císařovna."
"Ne, Tal by se měl stát císařem, až nadejde ten pravý čas," řekla Graile rychle. "Kandidáta musí schválit Shromáždění. A Tal je Vyvolený a taky nosí Hlavní fialový kámen."
"Nenosí, pokud ho Sushin ukradl," zamručel Ebbitt. "Víc by se mi líbila představa, že budeme mít císařovnu Ledovanku. Ovšem budeme se muset zbavit té staré."
Graile sebou trhla, když Ebbitt promluvil tak velezrádně, a odvrátila pohled.
Milla upřeně shlížela na starce. Byla unavená, a i když by si to nepřipustila, také trochu vyděšená z boje, který měli za sebou. Co je čeká dál?
"Jsem císařovnou Vyvolených, protože mám Hlavní fialový kámen?" zeptala se. "Neznamená to ale taky, že když teď Sushin má druhou polovinu, řeknou Vyvolení, že on je císař? Ale Tala musíme vysvobodit, ať je císař, nebo není."
"No, Tala už šel vysvobodit Vrána," řekl Ebbitt povzneseně a zamával rukou kolem dokola, jako by si mu najednou začala dělat, co chce. "A protože se Sushin chystá pomocí své poloviny Hlavního fialového kamene zničit Závoj, je sotva pravděpodobné, že by ho vůbec někdo chtěl za císaře."
Milla zavrtěla hlavou. Měla pocit, že špatně slyšela. Vrána a Tal jsou přece zapřísáhlí nepřátelé.
"Tys poslal Vránu, aby osvobodil Tala? A kdo zastaví Sushina, aby nezničil Závoj?"
Ebbitt přestal mávat rukou. Stáhl ji a ohnul tak, jako by dětem předváděl ptáka. Palcem a ostatními prsty začal pohybovat jako zobákem. Pak jeho maňásek promluvil. Ebbitt jím pohyboval a měnil hlas tak realisticky, že Ledované nadskakovali nadšením.
"Vrána má pocit, že Talovi ublížil, a tak udělá nejlíp, když ho zachrání. Myslím, že se mu to povede. Kdo zastaví Sushina? No přece Milla, samozřejmě! A Ebbitt a těch několik zbývajících Ledovanů jí pomůžou."

"Máme ho zabít?" zeptala se Saylsen a zamračila se. Tento druh posedlosti bývá nakažlivý.
"Ne," vzdychla Milla. "Obávám se, že má pravdu. Musíme Sushina zastavit. Jen nevím, jak ani kde bychom ho měli hledat."
"V Sedmé věži," řekl Ebbitt. Spustil ruku a promluvil normálním hlasem: "Ve Fialové věži. Tam se všechno seběhne a buď to bude lepší… nebo horší."

o KAPITOLA o
OSM

Tal se podíval na to, co zbylo z Fashneka. Byl to žalostný pohled. Adras stál vedle něho a ještě stále tlumeně burácel jako vzdálené hromy.
",Byl to Sharrakor, kdo mě v podobě draka zranil, a Sharrakor, kdo mi daroval život. Neměl jsem ho z jeho rukou přijmout,'" opakoval Tal tiše Fashnekova poslední slova. "Co to, ve jménu Světla, znamená? Jak může mít drak ruce?"
"Žalářník zemřel," řekl Adras, aniž by se snažil odpovědět. "Kam teď půjdeme?"
Tal chvíli přemýšlel a úzkostně se kousal do rtu. Nemá smysl, aby se vydal hledat Podnárod, určitě ne poté, co nechtěně zabil Vránu, Ebbitta a ostatní. Snad by se mohl připojit k Ledovanům, kteří útočí na Hrad. Adras vycítil, že je s nimi Odris. To znamená, že tam musí být také Milla. Alespoň Tal v to úpěnlivě doufá. Jinak by to znamenalo, že odešla na Led, a to by byla další smrt, kterou by měl na svědomí.
Tal však věděl, že nemůže jen tak jít a přidat se k Ledovanům. Je tady Sushin, a to byl vždycky nepřítel. Zároveň musel připustit, že je jen málo pravděpodobné, že než ztratil vědomí, podařilo se matce vzít jeho kámen. Sushin má téměř určitě Talovu polovinu Hlavního fialového kamene, a tak nakonec Závoj dokáže zničit.
"Myslím, že musíme jít nahoru," řekl Tal pomalu. "Do Fialové věže. Ledované si neuvědomují, co Sushin dokáže udělat. Dojde jim to, až už bude pozdě. A i kdyby Milla Sushina podezřívala, neví, jak ho zastavit."
"Sushin je ten, kdo po tobě hodil jed?" zeptal se Adras. Nafoukl se jako koule a Pána stínů Sushina dost úspěšně napodobil.
"Jo."
"Já tam nechci," řekl Adras. "Chci jít za Odris."
"Musíme jít do Fialové věže," zopakoval Tal. Čím víc o tom přemýšlel, tím víc o tom byl přesvědčený. Možná právě teď Sushin pracuje s Hlavním fialovým kamenem, zatímco oni ztrácejí čas mluvením. Musí se dostat do Fialové věže a zabránit mu ve zničení Závoje.
"Nejdu tam," prohlásil Adras a zkřížil si ruce na prsou. "Nepřinutíš mě."
Tal se už už chystal vybuchnout, když oba zaslechli, jak někdo otevírá dveře. Tal se okamžitě schoval za jeden z pracovních stolů a Adras vylétl nahoru ke stropu a rozprostřel se tam mezi ostatní stíny.
Neznámý se choval naprosto tiše. Dveře otevřel jen na škvíru. Potom bylo vidět, jak vklouzl dovnitř. Tal v šeru ani nedokázal říct, jestli je to duchostín nebo někdo v černém oblečení.
Adras poletoval sem a tam a chystal se na nezvaného hosta spustit. Tal zvedl slunokam. Červené světlo v něm začalo kroužit, připraveno vystřelit Paprsek zničení.
Teď už Tal zjistil, že je to člověk, nikoli duchostín. Celý oblečený v černém, černou kapuci těsně staženou kolem obličeje. Tal zahlédl dýku, kterou držel těsně u boku. Pohyboval se ze stínu do stínu, až uviděl otevřenou kouli a Fashnekovo tělo. Zůstal stát a rozhlédl se.
"Tale?"
Byl to hlas z minulosti, hlas zemřelého.
Vránův hlas.
To však není možné. Tala na okamžik napadlo, že ho ještě ovládá stroj na noční můry. Ale slunokamy na stříbrných stojanech byly temné a koule stále otevřená.
"Tale?"
Tal pomalu vstal. Vrána se mu podíval do tváře a zvolna si stáhl kapuci. Byl velmi bledý a na čele měl částečně zahojenou jizvu.
"Myslel jsem, že jsem tě zabil," zašeptal Tal.
"Ebbitt nás zachránil," řekl Vrána.
"Ebbitt taky žije?" vykřikl Tal. Ucítil, jak mu celé tělo zaplavila úleva, a úplně z ní zeslábl. Musel si sednout.
"Všichni jsme přežili," řekl Vrána. "Já jsem si taky myslel, že jsem tě zabil. Udeřil jsem tě do hlavy. Je… je mi to líto. Myslím, že jsem zešílel… Vyvolení toho tolik udělali mé rodině…"
"Byl jsem ve stroji na noční můry," řekl Tal. Nemusel nic dodávat.
Vrána přikývl a přešel se podívat na Fashnekovo tělo.
"Moc dlouho trvalo, než se tohle stalo," řekl.
"Taky mě to mrzí," řekl Tal po chvíli. "To, že jsem strhl tu střechu. Všechno, co můj národ udělal tvému."
"Všechno se teď změní," řekl Vrána. "Ledované vyhrají. Souhlasili s tím, že budeme svobodní."
"Doufám, že to tak bude," odpověděl Tal. Překvapilo ho, že si to opravdu myslí. Musel sám přijít na to, že nic takového jako samozřejmá nadřazenost Vyvolených nad všemi ostatními není. Teď si s údivem uvědomil, že zná víc členů Podnároda a Ledovanů, které obdivuje a kterých si váží.
"Přišel jsem tě zachránit," řekl Vrána. "Zákoník Ebbittovi řekl, kde jsi. A Ebbitt to řekl mně. Jen se mi zdá, že ses zachránil sám."
Pak se mezi nimi rozprostřelo strašlivé ticho. Tal si stále nebyl úplně jistý, jestli může Vránovi věřit. V minulosti se mezi

nimi toho tolik stalo. Je možné, aby se tenhle chlapec ze Svobodného národa tak moc změnil?
"Hm, musím jít," řekl Tal po několika dalších vteřinách znepokojujícího ticha.
"Kam?" zeptal se Vrána.
"Do Fialové věže," odpověděl Tal pomalu. "Sushin má část Hlavního fialového kamene. Klidně mu to bude stačit na to, aby zničil Závoj. Zase tady bude Slunce, a to rozpustí Led. Vpadnou sem stíny. Tisíce a tisíce stínů. Musím… musím ho zastavit."
"Budeš potřebovat pomoc," řekl Vrána.
"Takovou, jakou jsi mi předvedl v Červené věži?" zeptal se Tal.
Vrána zavrtěl hlavou.
"Ne. Přísahám ve jménu svých rodičů. Teď budeme bojovat společně."
Srazil k sobě pěsti, jako to dělají Ledované, a vytáhl slunokam. V tu chvíli na něho Tal málem vystřelil Červený paprsek, ale hned se přiměl ke klidu. Vrána jen vydal slunokamem světlo, aby mu dal najevo, že si ho váží. Z Tala vyrazil hluboký výdech, ani nevěděl, že jej zadržoval.
"Dobrá," souhlasil. Také k sobě srazil pěsti a ze slunokamu vyšlo světlo na oplátku. Fialové světlo začalo samo vyzařovat, ačkoli neudělal nic pro to, aby tomu tak bylo. Zřejmě i bez Hlavního fialového kamene na něm ulpívá něco z císařské vznešenosti.
"Budeme bojovat společně."
"Adras taky bude bojovat," zaburácel duchostín od stropu. "Jenom… nemohli bychom bojovat s někým slabším, než je Sushin?"
Tal si ho nevšímal.
"Říkáš, že ti Ebbitt pověděl, kde jsem? Nebyl moc zraněný?"
"Ne. Měl zranění, ale teď je už v pořádku."
"A Milla je s Ledovany?"
Vrána se rozesmál, ale najednou zase zvážněl.
"Milla je vojevůdkyně Ledovanů! Má na ruce magický nehet z křišťálů a úlomků slunokamu, kterému říkají dráp Daniry. Jí říkají Milla s drápem na ruce, vojevůdkyně Ledovanů a Žijící meč Asteřin. Vyrostla, myslím - ne do výšky, ale v něčem… co není vidět. Tys taky vyrostl, Tale."
"Co tím myslíš?" zeptal se Tal. Podíval se na sebe. Nevypadal ani vyšší, ani silnější.
"Vypadáš… sebejistěji," řekl Vrána váhavě, jako by si tím nebyl jistý. "Už nejsi tolik chlapec a tolik Vyvolený. Stal se z tebe někdo jiný, někdo víc."
"Ty ses taky změnil, přinejmenším pokud jde o barvu oblečení," řekl Tal a usmál se. Nebyl si jistý, jestli se mu Vrána, který se chová podivně a tajemně, líbí víc než Vrána agresivní a nepřátelský.
Vrána pohlédl na svůj černý oděv, tolik odlišný jak od bílého, který běžně nosí Svobodný národ, tak od bílého s černým nápisem, který nosí Podnárod.
"Je pravda, že jsem se změnil," řekl. "Víc než moje šaty. Teď vím, co je opravdu důležité."
Tal se zkusil opět usmát, ale už mu to nešlo.
"Jsem rád, že Milla stojí v čele Ledovanů," řekl. "Ví o tom, že Sushin je nebezpečný. Jak hluboko do Hradu Ledované pronikli? A kde se teď bojuje? Vím o několika cestách, kterými se dá dostat na úrovně Fialového řádu, ale ty jsou nejspíš zatarasené nebo je Vyvolení brání."
Vrána přikývl. "Pojď, promluvíme si cestou. Nikde blízko se nebojuje, aspoň ne teď. Na Fialové úrovně vedou taky cesty Podnároda. Ukážu ti je. Pojď za mnou."

o KAPITOLA o
DEVĚT

"Než se někam vydáme, musím zjistit, co je s hlavním vojskem," řekla Milla přísně. Pohlédla na Malen, která už zase nehnutě stála a plně se soustředila.
Ebbitt se na babiznu podíval a zahýbal obočím. Snažil se ji vyrušit. Malen ho však neviděla, i když měla své průzračné modré oči otevřené.
"Spousta vašich lidí je na nižších úrovních Červeného řádu," řekla Graile. Právě si lehala, byla vyčerpaná. Podpíral ji jak její, tak Ebbittův duchostín. "Aspoň jsem to tak slyšela od jednoho Vyvoleného. Jsou jich tisíce, říkal. Pořád ale nejsem úplně přesvědčená, že je dobré útočit na náš Hrad. Strýček Ebbitt tvrdí, že vás potřebujeme, abychom znemožnili Sushinovi zničit Závoj. Uvědomila jsem si, že mu věřím, což tak vždycky není. A můj syn mě poslal k tobě, ne k někomu z Vyvolených."
"Tisíce?" otázala se Milla. "Hlavní vojsko musí přijít!"
Saylsen zavrtěla hlavou. "Vyvolení můžou mít jen strach. Pamatuj: ‚Ve strachu nic není jisté. Jediný sharik se stává rojem. Jen soustředěná Panna ochránkyně je může spočítat.'"
Maleniny oči se zakalily. Najednou nastalo ticho. Všichni Ledované se nahnuli dopředu, jako by také chtěli slyšet, co bude říkat.
"Dole u východu z topných tunelů je babizna. Nepůjde dál. Říká, že spočítala, že jím prošly dva tisíce našich vojáků a další že jím stále procházejí. Někteří ranění se vrátili a říkají… Říkají, že jsme zvítězili na Červených úrovních a že Vyvolení ustupují nahoru na Oranžové úrovně!"
"Požádej ji, ať řekne Matce ochránkyni, že Milla s drápem na ruce žije," přikázala jí Milla. "Že si teď musím probojovat cestu do Fialové věže. Řekni jí, že nejstarší Matka ochránkyně by se měla ujmout velení a že musí dál vést útok směrem

nahoru, do dalších úrovní, a snažit se co nejdřív s námi ve Fialové věži spojit."
"Feyle s jedním uchem se chopí velení, pokud ještě žije," řekla Saylsen. "Měli bychom za ní taky poslat posla, abychom měli jistotu."
Milla pohlédla na zelené mokvající stěny místnosti.
"Jak se odtud dostaneme?" zeptala se Ebbitta. "A jak se dostaneme do Fialové věže?"
"To je tajemství, ale někteří, když se budou snažit, se dostanou až na úplně nejvyšší Fialovou úroveň," zašeptal Ebbitt a držel si prst svisle u nosu. "Nejdřív ale musíme všichni naskočit do vozubíku."
Ukázal na stěnu proti schodišti, po kterém sešli dolů. Nebylo na ní ani stopy po nějakém vozubíku, natož po skrytých dveřích nebo schodech. Nyní se Ledované rozestoupili, aby Ebbitt mohl přejít ke stěně a ve složitém pořadí tisknout dlaně na různé kameny.
A zase se nic nestalo. Ebbitt se poškrábal na hlavě. Pak na stěnu přitiskl ucho. Nakonec se spokojeně narovnal a o krok ustoupil.
Čekali celou minutu a dívali se na zeď, když vtom zašeptala Odris tak tiše, jak obvykle Hřmotní Pastýři šeptají. Její šepot musel být slyšet skrze zeď, a samozřejmě jej slyšeli všichni Ledované i Graile.
"Má se něco stát?"
"Ano," řekla Milla.
Když promluvila, ucítila pod nohama hlomoz. Ledované nervózně poodběhli. Bylo to, jako když puká led, a každý instinktivně vycítil, že musí co nejrychleji utéct.
"Hm," řekl Ebbitt. "Možná to byla podlaha -"
Vtom mu podlaha začala ujíždět pod nohama a on uskočil dozadu. Objevila se hluboká díra. Dvě Panny ochránkyně ho popadly a strhly ještě dál. Tak se připojili k ostatním, kteří se úprkem hnali ke druhé stěně.
Když hlomoz ustal, byla téměř třetina podlahy odsunutá. Objevila se rampa, která vedla dolů k temné nádrži se stojatou vodou.
"Je tady vlhko," řekl Ebbitt a vyrazil dolů po rampě. Jeho duchostín vykoukl zpoza Graile a plížil se mu v patách. Stařec se zastavil na kraji vody a sundal náprsní krunýř. Když promluvil, sklonil hlavu, jako by si mluvil do hrudníku. "Radím vám zatajovat dech. Tady a tudy."
Než se stačili zeptat, co to dělá, jeho slunokam se jasně rozzářil a vytvořil mu kolem hlavy zelenou svatozář. Jeho duchostín vyrazil a stařec ho následoval. Kráčeli dál po rampě, až oba zmizeli pod vodou.
"Ach, Ebbitte," vzdychla Graile. "Určitě odtud vede normální cesta po suchu, ale on musí zvolit tu nejšpinavější a nejtěžší."
Začala vstávat, avšak i s pomocí duchostínu by byla upadla, kdyby ji Milla nechytila za paži.
"Děkuju," zalapala po dechu Graile. "Jsem pořád… moc slabá. Možná byste mi mohli pomoct s tou vzduchovou koulí, co?"
"To je ta, co si Ebbitt právě udělal?" zeptala se Milla. "Aby mohl dýchat pod vodou?"
"Ano. Je to zelená magie, nic obtížného. Vzduch se stlačí do světla. Myslím, že vůbec nedokážu zatajit dech. Buduji určitě potřebovat."
"Jak mám začít?" zeptala se Milla opatrně. Až moc dobře se jí vybavila Fialová vlna. Co když udělá chybu a vytvoří Graile kolem hlavy kouli, ve které nebude vzduch?
"Ukážu ti to se svým slunokamem," zašeptala Graile. "Budeš dělat to co já, jen s větší silou. Síla se reguluje vůlí - záleží na tom, jak usilovně na to myslíš. Jsem si jistá, že to zvládneš."
Milla přikývla. Než však stačila začít, přerušila ji Saylsen. Všichni Ledované měli z magie slunokamu odvěký strach. A Milla jej Fialovou vlnou ještě posílila. Hluboko v duši se jí ozval divný pocit z toho, že nejen má schopnost použít magii slunokamu, ale že se jí Ledované kvůli tomu bojí.
"Měli bychom někoho poslat skrz vodu, aby to obhlédl," řekla Matka ochránkyně. "Aby zjistil, jestli je na druhé straně vzduch a jestli je cesta průchodná."
"Může tam jít Odris," řekla Milla.
"Stín nemůže dýchat," řekla Saylsen. "Potřebujeme zjistit, jestli se to dá zvládnout bez magie."
"Milla by mohla každému tu vzduchovou kouli udělat," řekla Graile slabě. "Nemělo by to trvat dlouho."
Milla viděla ve tváři Ledovanů odpor, nikdo však nic neříkal. Kdyby jim to nařídila, poslechli by. Ale nic jim nařizovat nebude. Uvědomila si, jak je teď daleko od Panen ochránkyň a lovců, kteří stojí před ní, a ucítila bodavou bolest v srdci.
"Pošlete, koho chcete," řekla Milla. "Ale spojte se provazem, pro případ, že nastanou potíže."
Otočila se ke Graile.
"Ukažte mi to," řekla Milla. "Udělám vzduchovou kouli pro vás, ale my ostatní projdeme vodou bez magie. Jak je pro Ledovany obvyklé."

o KAPITOLA o
DESET

Po třech marných pokusech přejít jednu z hlavních bezbarvých chodeb, aby se dostali k hlavnímu schodišti, musel Tal ustoupit a požádal Vránu, aby mu ukázal, jak se Podnárod dostává k Fialovým úrovním. Pokaždé, když se už chystali chodbu přeběhnout, objevily se na jednom konci spěchající početné skupiny Vyvolených, obvykle vedené strážcem. Bylo zřejmé, že všichni dospělí Vyvolení i některé starší děti mají mobilizaci kvůli útoku Ledovanů.
Spousta jich padne nebo utrpí zranění, pomyslel si Tal smutně. Všichni bojují pro lež. Nebrání sami sebe, jen důvěřují

Sushinovi a Sharrakorovi. Aenirský plán zničit Závoj a zmocnit se Temného světa je už dlouho rozběhnutý. Sharrakor dokonce ovládá císařovnu.
"Jdi, nejdi, zpátky, stát," reptal Adras. "Tohle je hloupá hra."
"Není to hra, Adrasi," řekl Tal. "Vráno, víš, jak projdeme Oranžovou a Žlutou úrovní?"
"Vím, jak se dostat rovnou na Fialovou Jedna," řekl Vrána a nepatrně se usmál. "Ale není to příjemné ani jednoduché."
Tal nesnesl pohled na ten úsměv. Připomínal mu starého Vránu. Toho, který ho udeřil do hlavy a ukradl mu slunokam.
"Tak o co jde?"
Úsměv zmizel a Vrána zvážněl. "Znáš prádelní skluzavku?"
Tal přikývl. Prádelní skluzavku znal každý. Nedalo se po ní ale vylézt nahoru - byla vyrobena pro klouzání dolů. Navíc ji už kdysi použil, když utíkal před Sushinem. Určitě ji hlídají.
"Je tady ještě jedna podobná skluzavka," řekl Vrána. "Liší se tím, že je to svislá šachta bez zatáček. Vede ze servírovací kuchyně Podnároda na úrovni Fialová Jedna pořád dolů - dolů až k topným tunelům nebo ještě níž. Říká se jí odpadiště."
"Odpadiště?" zeptal se Tal. Neznělo to příliš vábně.
Vrána si všiml výrazu v jeho tváři a přikývl.
"Vyhazují se do něj kuchyňské odpadky ze všech úrovní. Takže to tam pěkně páchne a je dost mazlavá. Ale šachtou prochází kovový žebřík."
"Lezl jsi po něm?" zeptal se Tal.
"Jenom do Indigové Sedm," řekl Vrána. "A tak nevím, jestli prochází úplně celou šachtou. Ale na každé úrovni se z ní dá vyjít do kuchyně. Nebezpečné je, že to tam klouže, a pak horké splašky."
"Klouže? A horké splašky?"
"Vylévá se do ní spousta kuchyňského oleje a sádla, a tak je žebřík hrozně kluzký," vysvětloval Vrána. "Budeme s sebou muset vzít pytel s hrubým pískem a občas si ho posypat. Jo, a pomocní kuchaři někdy taky vylévají horkou polévku."
"Teď, když pokračuje útok Ledovanů, by nemuseli vařit," řekl Tal s nadějí v hlase.
Vrána nad ním zavrtěl hlavou. "Budou vařit víc než kdy jindy. Bojovníci se potřebují pořádně najíst. Ale žebřík je na druhé straně šachty, než jsou dvířka do kuchyní. Zasáhnout by nás mělo jen to, co někdo hodí do dálky… nebo když toho bude hodně."
Tal se na chvíli zamyslel. Zdá se, že jinou možnost nemají. Musí se co nejrychleji dostat na úrovně Fialového řádu a odtud do Fialové věže. Odpadová šachta skutečně bude tou nejlepší a nejutajenější cestou.
"Dobrá. Ale půjdeš první."
Vrána přikývl. "Tudy," řekl. "Tam někde vzadu je stará kuchyně."
Vrána samozřejmě věděl přesně, kde stará kuchyně je. Stejně jako většina prostor v blízkosti Dómu děsů se už celé roky nepoužívala. Řady pecí byly studené, slunokamy v nich vyhaslé. Kredence byly prázdné, dvířka visela v podivném úhlu, jak se staré panty uvolnily.
Vrána přistoupil k šedým železným dvířkům ve stěně. Měla závěs dole a otevírala se tahem dolů. Vrána zatáhl za kliku, ta však pevně držela.
Tal a Adras k němu přiskočili a zatáhli všichni tři najednou. Chvíli se ozýval zvuk, jako když něco drhne, a pak to najednou cvaklo. Všichni tři se převrhli dozadu, přičemž stále drželi kliku.
Dvířka se však trochu pootevřela. Škvírou se linul strašlivý smrad. Puch letitého kuchyňského oleje, zápach starého, zkaženého masa a ne tak starý, ale neméně odpudivý zápach shnilé zeleniny.
Talovi se obrátil žaludek a rychle si prsty ucpal nos. Vrána vrtěl hlavou, jako by chtěl ten zápach setřást. Adrase to však zasáhlo ještě hůř. Vylétl ve spirále jako běsnící tornádo, kroužil dokola a nesouvisle burácel. Nebylo rozumět, co říká, ale na první pohled bylo vidět, jak mu je. Odpadová šachta vzbudila v Adrasovi naprostý odpor.
"Přestaň!" vykřikl Tal a odtrhl si rukáv, aby si z něj udělal roušku na obličej. Vrána učinil totéž se svým novým černým oděvem. "Není to… není to tak strašné."
Adras přestal kroužit.
"Je," postěžoval si. "Je to nevětraný, zkažený vzduch!"
"Jsou to jen zbytky jídla a… tak podobně," řekl Tal srdnatě. "A je to nejrychlejší způsob, jak se dostat na Fialové úrovně. Musíme tudy vylézt nahoru."
"Ne," řekl Adras odhodlaně. "Půjdu hledat Odris."
"Na ten zápach si zvykneš," řekl Vrána. "A kolem každých kuchyňských dvířek bude trochu čerstvého vzduchu. Pokud budou otevřená."
"Pojďte, jdeme na to," řekl Tal. Věděl, že Adras bez ohledu na to, co říká, půjde za ním. Jsou spolu propojeni. Adras nemůže jít daleko od něho a obráceně. Tal byl přesvědčen, že síla jeho vůle je větší. Adras to vzdá a bude ho následovat. "Jdi první, Vráno."
Vrána přikývl. Uvázal si na obličej masku a protáhl se dvířky. Vzápětí se zase vsunul zpátky.
"Zapomněl jsem na písek," řekl a ukazoval Talovi ušpiněné a umaštěné dlaně. "Hned první příčky kloužou. Obyčejně něco mají vedle dvířek…"
Prohledal skříňky kolem dvířek a nakonec našel dva plesnivé pytle s práškem, který vypadal jako křída. Poté, co se přesvědčil, že pytel není tak moc plesnivý, do něj vstrčil ruce a zakroutil jimi. Pískovitá látka mu na nich vytvořila docela tlustý povlak.
"Pytel si takhle přivážeš k pasu. Musíš ho mít pořád, abys do něj mohl vsouvat ruku," řekl a předváděl to Talovi. "Asi budeme muset posypat každou úroveň."

Tal popadl pytel, zkontroloval, v jakém je stavu, a začal napodobovat Vránu. Kdesi vzadu v mysli mu stále něco říkalo, že výstup po mastném žebříku je pro Vránu dokonalou příležitostí, jak se mu pomstít. Nedokázal to umlčet. Stačí k tomu jediné - šlápnout Talovi na ruce. Určitě spadne.
"Dobrá, zase vyrazím," řekl Vrána. "Nelez za mnou moc blízko, mohl bych na tebe sklouznout." Protáhl se dvířky a když se vytáhl na žebřík do šachty, zmizely mu i nohy. Jeho hlas letěl ozvěnou dolů a spolu s ním další odpudivý závan strašlivého zápachu.
Tal váhal. Vrána ho varoval, aby se mu nic nestalo. Připadá mu čestnější a upřímnější než kdysi. Nedělá to ale jen proto, aby Tala uklidnil? Aby si Tal myslel, že ho neohrozí?
"Nikam nejdu," řekl Adras.
"Ale jdeš," pronesl Tal velmi přísně. "Nemáme na vybranou. Nechej těch nesmyslů a pojď za mnou."
Prolezl dvířky. Adras ho následoval, ale vydával přitom zvuk, který se velmi podobal vzlykotu malého dítěte.
Uvnitř byl zápach ještě nesnesitelnější. Byl tak silný, že i s maskou Tal dýchal jen povrchně. Věděl, že kdyby se nadechl pořádně, okamžitě by se pozvracel. Šachta byla menší, než čekal, a také temnější. Zesílil světlo ze slunokamu, který měl uvázaný ve špici límce, až svítilo tak silně, že prosvítilo látku, jako by tam nebyla.
Vrána už byl dobrých dvacet sáhů před ním a postupoval výš. Tal chvíli pozoroval, jak šplhá. Všiml si, že chlapec ze Svobodného národa se pokaždé, než udělá další krok, ujistí, že má pevné záchytné místo pro ruku a oporu pro nohu. Příčky byly opravdu mastné. Kdyby neměl na rukou písek, kdoví, zda by se dokázal na žebříku udržet.
Na okamžik pohlédl pod sebe, ale rychle se zase podíval nahoru. Dole nebylo nic než tma, žebřík se ztrácel z dohledu. Už zápach způsobil, že se mu zvedal žaludek, a pohled dolů mu nepřidal. Ano, bude se pořád dívat nahoru, kromě jiného i kvůli nebezpečí, že někdo nad nimi vylije do šachty splašky.
Podíval se nad sebe a začal stoupat. Bude to dlouhá cesta, než se dostanou až na Fialové úrovně. A jestli nespadne, musí hned, jakmile tam dorazí, najít cestu do Fialové věže.
Pak se postaví tváří v tvář Sushinovi a ohromnému stínovému drakovi, který je Sushinovým nejvyšším pánem. Sharrakorovi.

o KAPITOLA o
JEDENÁCT

Voda byla ledově studená. Ale Panna ochránkyně, která tudy už jednou prošla, přece říkala, že zaplavený tunel je jen dvanáct sáhů dlouhý a pak zase stoupá nahoru ke vzduchu.
Dvanáct sáhů není moc velká vzdálenost, pomyslela si Milla. Potlačila rozechvění, když udělala první krok a hladina jí stoupla nad pas. Něco vedle ní rozčeřilo vodu a ona do toho málem zaťala svůj dráp, než si uvědomila, že je to Odris. I jako duchostín měla Odris ráda vodu. V Aeniru byla základem života Hřmotného Pastýře. Nebo alespoň jeho součástí. Vzduch a voda, z toho jsou stvořeni. Vzduch, voda a magie.
Těsně za Millou šly dvě Panny ochránkyně. Pomáhaly Grailinu duchostínu s jeho paní, která byla ještě stále velmi slabá. Milla se zaradovala, když uviděla, jak se Graile kolem hlavy mihotá koule zeleného světla. Podle všeho funguje, jak má.
Udělala další krok a voda ji sevřela u krku. Byla tak studená, že jí stáhla plíce. Ještě pořád není studená jako větrná smršť venku na Ledu, pomyslela si.
Několikrát zopakovala pomalý nádech a výdech. Pak se nadechla pořádně. Bude jí to muset vydržet na celou dobu v zaplaveném tunelu. Když měla plíce plné, vyrazila kupředu. Jednou rukou se přidržovala zdi, aby šla správným směrem. Voda byla tak špinavá a tmavá, že ani se zářícím slunokamem v ní nebylo vidět.
Jeden krok, dva kroky, tři kroky… nebylo jednoduché procházet se pod vodou. Dno pod ní je kluzké, musí být opatrná. Kdyby uklouzla, mohla by ztratit směr, udeřit se do hlavy a přijít o vzácný nádech.
Čtyři kroky… pět kroků… šest kroků… to už určitě budou dva sáhy. Dělá ale kratší kroky než obvykle, a tak možná ještě kousek. Už pociťovala nedostatek vzduchu, studený tlak na plicích a v krku.
Je možné, že od doby, kdy byla v Aeniru a přišla o svůj přirozený stín, zeslábla. Možná ji také oslabuje to, že ovládá dráp a používá magii světla. Zvykla si na pomoc magie a duchostínu a ztratila část své houževnatosti. Cožpak by jí dříve dělalo potíže projít takový kousek pod vodou?
Deset kroků. Anebo to bylo jedenáct? Milla se snažila pohybovat ve vodě rychleji. Byla s dechem téměř u konce a děsila se té ostudy, že se utopí - nebo málem utopí a budou ji muset zachránit. Panna ochránkyně Jorle to prošla dvakrát a vůbec si nestěžovala.
Musí dál. Mělo by to být už jen několik kroků.
Pokud ovšem nezašla do některé odbočky tunelu. Co když Jorle měla štěstí a kráčela pořád rovně, zatímco Milla má smůlu a vydala se postranní chodbou? Třeba kráčí pod vodou do stále větší hloubky, do temnějších a temnějších hlubin, odkud není návratu.
Avšak už o chvíli později vystoupila na vzduch a na světlo a zhluboka se nadechla. Vpředu na rampě stál Ebbitt a stále měl kolem hlavy zelenou svatozář, i když už nebyla tak jasná.
"Co ti to tak dlouho trvalo?" zeptal se. "Musíme chytit lokomotor."
Milla vylezla z vody na rampu a došla k Ebbittovi. Otřepala se a na starce dopadla záplava kapek. Trhl sebou, zašklebil se a zamumlal něco o ručnících, ale neustoupil.
Dole se ozvalo hlasité šplouchání. Objevily se Graile a dvě Panny ochránkyně - Graile byla úplně klidná, i když se třásla, a obě Ledovanky prskaly a lapaly po dechu.
Jakmile pohlédly nahoru, začala Milla dýchat pomaleji. Věděla, že vůdce musí za všech okolností vypadat klidně a

odhodlaně. Nebyla si však jista, jestli se jí podařilo Panny ochránkyně oklamat, zejména když se samy okamžitě snažily skrýt, jak lapají po dechu.
Objevil se další Ledovan, divoch Jarek Krveplavec. Ještě stále byl v tom podivném rozpoložení, které vystřídalo zběsilou zuřivost. Zdálo se, že ho přechod pod vodou nijak nezasáhl. Nemluvil však, ani se na nikoho nedíval. Vytáhl se na rampu a potom tam jenom stál s nepřítomnýma očima a v dlani svíral řetěz.
Možná to je žal nad ztrátou společnice, pomyslela si Milla, když na něho vrhla opatrný pohled, a nikoli důsledek předchozí zuřivosti. O divoších toho moc nevěděla.
"Pospěšte si, pospěšte si," pokřikoval Ebbitt. "Říkal jsem vám, že musíme chytit lokomotor."
"Teď není čas na lov. Musíme se co nejrychleji dostat na Fialové úrovně," odsekla Milla netrpělivě. "Co vůbec je ten lokomotor? Nějaké zvíře?"
"Uvidíš, uvidíš," drmolil Ebbitt. "Neloví se to. Ach ne. Chytíme to, abychom se tím svezli. Pojedeme na tom první část cesty, kterou musíme urazit, abychom se dostali tam, kam jdeme."
"Na Fialové úrovně," zopakovala Milla. Chtěla mít naprostou jistotu, že Ebbitt ví, kam chtějí jít. I když ani neustálé opakování jí to nezaručí.
"Jsme tady všichni, vojevůdkyně," zavolala Saylsen ze spodní části rampy. Jak Milla napůl očekávala, nevypadala Matka ochránkyně tak, že sotva dechu popadá. Nebyla ani tak mokrá a ucouraná, ani se tolik netřásla zimou jako ostatní.
"Pojďte," řekl Ebbitt. Dovedl je na vrchol rampy a tam vešli do písčitého tunelu, který procházel rovnou skálou. Neměl hladké stěny, kámen nebyl opracovaný. Ze stropu nezářily žádné slunokamy. Jediné světlo vycházelo z kamenů Milly a Ebbitta a pomáhalo mu mdlé světlo z Grailina kamene.
Cesta tunelem byla dlouhá. Po chvíli Milla zaslechla odněkud shora v dálce před sebou podivný zvuk. Trochu to znělo, jako když pracují kovodělníci z klanu Udržovatelů ohně, Ledovanů, kteří střeží tajemství, jak přeměnit kámen v kov. Používali k tomu zvláštní horninu, která se občas našla v okolí horkých ghaltových jezer, kam padala z oblohy jako slunokamy. Kov, který vyráběli, nebyl tak dobrý jako zlatý kov starých národů, ale ceněný byl stejně.
Když postoupili dál, řinčení kovu a monotónní dunění kamene zesílilo. Ebbitt to nepochybně také slyšel, ale neznepokojoval se. Milla se rozhodla, že když se Ebbitt nevzrušuje, bude klidná i ona. A Ledované si z ní vzali příklad.
"Teď opatrně," upozornil Ebbitt. Zpomalil a zvedl slunokam výš. Milla napjala pozornost a přichystala si ruku s drápem. Když to uviděla Odris, sklouzla dozadu.
"Tunel končí nad lokomotorovou silnicí nahoře před námi," řekl Ebbitt. "Musíme se spustit do jednoho z vozubíků a lokomotor nás převeze do místa, odkud pojedeme pomocí páry. Rozhodně někteří z nás."
"Co je lokomotor a co je vozubík?" zeptala se Milla.
Ebbitt neodpověděl, ale naznačil jí, ať popojde dopředu a připojí se k němu. Potom pomalu kráčeli bok po boku a světlo ze slunokamů jim ozařovalo cestu. Stěny tunelu vystřídal mnohem větší otevřený prostor, ve kterém jejich světlo dokázalo tmu pohltit jen zčásti.
Tunel skončil a pod nimi se ukázala strmá stěna, padající do rozlehlé jeskyně. Po dně jeskyně vedla podivná cesta, která končila ve tmě. Vyznačovaly ji tři kovové kolejnice, vzdálené jedna od druhé asi sáh.
Ze tmy něco vyrazilo, něco o velikosti mladého selskiše. Mille trvalo jen okamžik, než zjistila, že to není živý tvor, nýbrž předmět, který je zdrojem podivného bušení. Byl to kovový vozík, nahoře otevřený, jehož dvě veliká kola drkotala po vnějších kolejích a malá, ozubená kola na obou koncích rachotila po kolejnici uprostřed.
"Vozubík lokomotoru," vysvětloval Ebbitt. "Lokomotor je vzadu. Tlačí vozubíky po těch kovových kolejnicích, které se nazývají trať. Je tady spousta lokomotorů a každý tlačí deset vozubíků. Vyjíždějí dole ze tmy, vyvezou nás tam, kam potřebujeme, a pak zase zmizí dole ve tmě."
Milla pozorně sledovala, jak se objevují další a další krabice na kolech, které Ebbitt nazýval vozubíky. Jak řekl, bylo jich deset a všechny tlačil ten podivný lokomotor. Na rozdíl od vozubíků jí lokomotor připadal, jako by byl alespoň zčásti živý. Bylo to podivné pulsující šedé tělo, spočívající na základně opatřené koly. Tělo mělo mohutné paže a ty paže otáčely koly. Byly dlouhé jako paže dospělého Ledovana, ale nepokrývala je pokožka. Milla viděla, jak se na nich napínají a uvolňují svaly a jak se v nich lesknou kosti.
"Postavte se tady vedle sebe do řady," nařídil Ebbitt. "Když se pod námi objeví prázdný vozubík, jen skočíme dolů."
"Kam se dostaneme?" zeptala se Milla. Představila si, jak je podivný lokomotor tlačí někam, kam nechtějí, nejspíš hluboko dolů do Hradu.
"Před námi je místo, kde koleje začínají být strmější a lokomotory tam zastavují, aby nabraly sílu," vysvětlil jí Ebbitt. "Tam vyskočíme, hned vedle chodby Podnároda, která vede ke stoupající parní šachtě a taky k úrovni Červená Pět."
"Kam jede ten lokomotor potom?"
Ebbitt pokrčil rameny. "Zase dolů," řekl. "Nevím, kam jede. Jednoho dne to zjistím."
Sotva Ebbitt domluvil, dorazil na jejich úroveň první vozík. Nejel o moc rychleji, než kdyby šli pěšky, a byl jen čtyři nebo pět sáhů pod nimi. Pro Ledovanku snadný skok. I Graile by to s pomocí svého duchostínu mohla zvládnout, pomyslela si Milla.
"Všichni se seřaďte tady podél okraje," přikázala Milla. "Skočíme do posledních dvou vozíků."
"Ne, ne do posledních dvou," přerušil ji Ebbitt. "Vynechejte aspoň jeden vozubík od lokomotoru."
Milla se na něho podívala.
"Má ještě jedny paže kromě těch, co otáčejí koly," řekl Ebbitt. "A věřím, že někde pod tím tělem bude tlama.
Milla si nebyla jista, jestli mu má věřit, ale určitě neudělají chybu, když budou opatrní.
"Už jsi to někdy vyzkoušel, že?" zeptala se.
Ebbitt se usmál.

"Připravte se ke skoku," řekla Saylsen, která pozorně sledovala vozíky, aby určila správný okamžik. "A vyhněte se poslednímu vozíku, jak zněl pokyn."
"Vyzkoušel, že jo?" zeptala se Milla znovu.
Ebbitt se neustále usmíval, k odpovědi se však neměl.
"Skočte!" zvolala Saylsen.

o KAPITOLA o
DVANÁCT

Tal unaveně prolezl dvířky a dopadl na podlahu kuchyně. Výstup byl delší, než si představoval. Mnohem delší, než když lezl na Červenou věž. Měl odřené ruce, byla na nich krev smíchaná s pískem, a jedno rameno mu pokrýval spečený odporně páchnoucí zbytek, který spadl dolů, když byli asi v polovině cesty. Naštěstí byl studený.
Vrána seděl poblíž, obličej měl bledý a očividně byl ještě vyčerpanější než Tal. Adras klouzal sem a tam po stropě a snažil se dostat co nejdál od páchnoucích splašků.
Na rozdíl od kuchyně, kterou opustili dole, se tato stále používala. Pod množstvím hrnců plápolal oheň a stály zde dokonce staré vařiče poháněné slunokamy, které žhnuly žlutě a červeně a bez ustání vydávaly žár. Kuchyní profukoval vánek a odváděl kouř a kuchyňské vůně do otvorů ve stropě. Byly tu pracovní stoly s čerstvými ingrediencemi, které připravili kuchaři Podnároda. Tal zaznamenal kořeny beliše, jeskynní ryby, garnáty, oranžové a červené čilouše, modré houby a další přísady - dost na to, aby mu to připomnělo, že má hlad.
Příslušníci Podnároda se stáhli na druhý konec kuchyně, protože se lekli nezvaných hostů pokrytých kuchyňskými odpadky, kteří se vynořili z dvířek odpadní šachty. Tal zvedl slunokam a ten se rozzářil fialovým světlem. Okamžitě se vrátili k přiděleným úkolům a návštěvníků si víc nevšímali.
"Záblesk světla, a vědí, kdo je jejich pán," zašeptal Vrána. Řekl to však beze zlosti, ne tak jako dřív. Znělo to jen smutně.
Tal se zadíval na nádobí naskládané na sebe na jednom z bližších stolů. Všechno bylo z fialově zbarveného křišťálu. To ho utvrdilo v přesvědčení, že jsou opravdu v kuchyni na jedné z Fialových úrovní.
"Kam půjdeme odtud?" zeptal se Vrána. "Jak se dostaneme do Fialové věže? Doufám, že po ní nebudeme muset šplhat zvenku."
"Tím si nejsem jistý," připustil Tal. O Fialové věži věděl velmi málo. Vzpomněl si jenom, že se učili, že je mnohem větší a vyšší než ostatních šest věží. Na nic jiného si nevzpomněl. Z Červené věže sice zahlédl její nejvyšší část, byla však velmi daleko, a tak si nedokázal vybavit žádné podrobnosti.
"Musíš mít nějaký nápad," pokračoval Vrána.
"Jeden nápad mám," řekl Tal. "Jen nevím, jestli je dobrý."
Vrána se na něho netrpělivě zadíval.
"No," začal Tal, "musí… se dostat do Fialové věže. Je taková dětská písnička s hádankou, která se toho týká, jen si ji nemůžu pořádně vybavit. Má sloku, ve které se zpívá ‚První tady seděl, druhý tady špehoval, třetí sem zas letěl, čtvrtý se tady ládoval, pátý se tady narodil, šestý tady zpíval a sedmá tady vyrostla'. Z části, ve které se odpovídá, si pamatuju jen to, že ten první byl císař, třetí pták - myslím, že dokonce vrána - a pak to končí ‚sedmá byla věž'. A ‚tady' byla audienční síň, ve které byl císařský trůn. Jen nevím, kde ta audienční síň je."
"Vím, koho se můžeme zeptat," řekl Vrána. Pomalu vstal a zadíval se na příslušníky Podnároda, kteří si od nich udržovali odstup. "Přece když si císařovna objednala něco k pití nebo k jídlu, musel jí to někdo odtud přinést."
"Taky si to myslím," řekl Tal. I on vstal a snažil se nevnímat bodavou bolest ve svalech na rukou a nohou.
Vrána si vybral nejstaršího z členů Podnároda, vrásčitého kuchaře, a dal se s ním do řeči. Tal se snažil trochu protáhnout, uvolnit ztuhlost, která se dřív nebo později dostaví. Byl unavený. Jeho únavu ještě zhoršovaly pozdní účinky jedu vodních pavouků. Vůbec neposlouchal, o čem Vrána a příslušník Podnároda rozmlouvají, dokud na něho Vrána nezavolal.
"Tale! Pojď si to poslechnout."
Tal se odstrčil od stolu, o který se opíral, a vyrazil na druhou stranu. Adras mu nad hlavou klouzal stejným směrem.
"Řekni mu, cos říkal mně," nařídil Vrána.
Příslušník Podnároda se nervózně uklonil. Očividně nevěděl, co si má myslet o Vránovi, a Talem, který měl dokonce slunokam a duchostín, si už vůbec nebyl jistý.
"Když vám to udělá radost, pánové -"
"Neoslovuj nás pánové!" přerušil ho Vrána.
Kuchař několikrát trhl hlavou a odkašlal si.
"Ano, pá - když vám to udělá radost. Audienční síň a císařský trůn se nepoužívají. Její Výsost je nevyužívala, nepoužívala je spoustu let. No, myslím, že nikdy, podle toho, co mi říkali rodiče."
"Musí se ale čas od času uklidit," řekl Vrána. "Všude se uklízí."
Kuchař zavrtěl hlavou.
"Ne, ne. Dveře se nesmí otevírat, to může jen císařovna. V dobách mého otce, za vlády starého císaře, byly dveře pořád otevřené a jsem si jistý, že jsme ji uklízeli co nejdůkladněji. Není to nedbalost, pánové, vůbec ne. Jsem přesvědčený, že by uklízeči byli šťastní, přímo nadšení, kdyby zase mohli uklízet audienční síň…"
"Můžeš nám ukázat, kde jsou dveře, co do ní vedou?" zeptal se Tal. "Dostaneme se k nim cestami Podnároda?"
"Mám přidělení sem," řekl kuchař nervózně a vrhl pohled dozadu na ostatní příslušníky Podnároda, kteří pracovali u sporáků a pracovních stolů. "Nemůžu odejít. Můžu však poslat jednoho z našich číšníků, když vám to udělá radost,

pánové."
"Přestaň s tím ‚pánové' a ‚když vám to udělá radost'," řekl Vrána. Vztekal se jako kdysi. "Brzy budeš svobodný. Ledované zaútočili na Hrad a vyhrají. Vyvolení prohrávají."
Kuchař se nad těmi slovy otřásl a nic neříkal. Zmatek v jeho očích byl dostatečně výmluvný. Odjakživa znal jenom jeden svět a nedokázal si představit, že se změní.
"S tím číšníkem to je dobrý nápad," řekl Tal mírně. "Pokud bude znát cestu."
Kuchař se trhaně uklonil, přikývl a pospíchal pryč. Vyvolával číšníkovo jméno.
"Doufám, že ty dveře jsou pořád zavřené," řekl Tal.
"Proč?" zeptal se Vrána. "Jak se dostaneme dovnitř?"
"Zapomněl jsem na to, že císařovna nikdy neměla Hlavní fialový kámen," vysvětlil mu Tal. "Mercurovi - starému císaři, kterého svrhla z trůnu - se s ním podařilo utéct. Zemřel v topných tunelech, a tak jsme se dostali ke kamenu, který Ebbitt rozpůlil a udělal z něj dva, pro Millu a pro mě."
"A co dál?"
"Vsadím se, že ten, kdo chce otevřít dveře do audienční síně a vstoupit do Fialové věže, musí mít Hlavní fialový kámen. Proto jsou dveře od Mercurových časů zavřené. Pokud teď budou otevřené, znamená to, že Sushin už použil polovinu kamene, kterou mi ukradl, a dostal se tam."
Vrána zamyšleně přikývl.
"Co uděláme, když na Sushina narazíme?" zeptal se. "Myslím, pokud tam ještě bude."
"Praštíme ho tím, co bude po ruce," řekl Tal. "Umíš udělat Červený paprsek zničení, ne?"
"Umím," připustil Vrána. I když byl z Podnároda, ukradl slunokam a Ebbitt a lektor Jarnil ho tajně zaučili.
"Tak ho uděláš," řekl Tal. "Chci si na něm vyzkoušet taky jedno kouzlo, pokud budu mít příležitost. Fialové rozuzlení."
"K čemu to je?" zeptal se Vrána.
"Všechno, čeho se dotkneš, se rozplyne," odpověděl Tal ponurým hlasem. "Měl jsem být tak drzý a zkusit to na něm už dávno."
Kuchař spěchal zpátky přes kuchyň. Uhýbal pomocníkům, kteří se míhali mezi sporáky a pracovními stoly a svižně otevírali trouby nebo brousili nože. Za ním kráčel malý chlapec, nebylo mu víc než šest nebo sedm let. Nenápadně se šťoural v nose. Když zjistil, že se Tal na něho dívá, zastavil se, rychle zasunul ruce za záda a zaujal obvyklý postoj služebníka.
"Tohle je Edol," řekl kuchař. "Povede vás po cestách, po kterých chodí sluhové do audienční síně."

o KAPITOLA o
TŘINÁCT

"Opravdu nedokážu říct, jestli jsem už někdy tuhle nádhernou jízdu zažil," vyhrkl Ebbitt chvíli poté, co s Millou dopadli do kovového vozíku. "Ale četl jsem o tom."
"Doufám, že to, cos četl, je pravda," řekla Milla. "Nemám ráda cestování, kdy jsem odkázaná jenom na kovovou kolejnici. I selskiš se dá řídit."
Ostatní Ledované ve vozíku souhlasně zamumlali.
Zešikmené stěny vozíku byly tak vysoké, že přes ně nebylo vidět, a tak Milla přikázala Panně ochránkyni, ať vyšplhá na Jarekova široká ramena a pozoruje, co je před nimi.
Odris vyklouzla nahoru a vystrčila hlavu, aby také viděla.
"Jak se dovíme, že máme vystoupit?" zeptala se Milla. "Je tam nějaký pokyn? Nějaké označení?"
"Poznáme to podle toho, že lokomotor zpomalí," řekl Ebbitt. "Když pak zase zrychlí, tak jsme to propásl."
Milla se zamračila a odvrátila se. Musí si to promyslet. Jestliže hlavní vojsko opravdu dorazilo dolů a útočí, dokáže zbývající část skupiny, která postupuje před nimi, osvobodit včas. Tal je nejspíš v pořádku, protože Ebbitt je přesvědčený, že ho Vrána zachrání, a Fashnek, to je nula. Jenže je tady Sushin, který má polovinu Hlavního fialového kamene. S tou může nakonec strhnout Závoj. Možná to už udělal, jenže to se oni tady dole nedovědí. Tady dole, uvězněni v té kovové kraksně a nuceni cestovat pořád dál a dál a rovně kdovíkam…
"Co je vpředu?" zeptala se znenadání.
"Je tam úplná tma," odpověděla Panna ochránkyně. "Myslím… myslím, že koleje vedou dolů."
"Dolů?" zeptali se Ebbitt a Milla najednou.
"Ano," odpověděla Panna ochránkyně. "Určitě. Vidím vpředu lokomotor, ale už nevidím vozíky, které tlačí - teď se ztratil taky. Musí to být hodně strmý sestup."
"Možná jsem si to špatně zapamatoval," zadumal se Ebbitt. Sklonil hlavu a poškrábal se pod náprsním krunýřem. "Říkal jsem, že k chodbě Podnároda to stoupá, nebo klesá? Stoupat, klesat, obrátit vzhůru nohama, záleží na tom… no nazdar -"
Obrátil se k Mille a hluboce se uklonil.
"Obávám se, má drahá, že jsem to popletl. Musíme z tohoto stroje vystoupit, než začne klesat."
"Náš první vozík je už za vrcholem," oznámila Panna ochránkyně.
"Všichni ven!" vykřikla Milla. "Vyskočte!"
Vyskočila a dostala se obkročmo na okraj vozíku a hned přes něj přehodila nohy, aby mohla seskočit. Ledované kolem ní už vyskakovali, Milla však v posledním okamžiku zaváhala. Někdo schází. Ohlédla se dolů do vozíku. Ležela tam Graile a spala. Její duchostín ležel roztažený vedle ní.
Podívala se dopředu. Dolů ze srázu se rozjel další vozík. Musí to být skoro svislý svah, uvědomila si, protože vozíky

okamžitě mizely z dohledu.
"Graile!"
Vyvolená se nehýbala.
Milla skočila zpátky do vozíku a zavolala na Odris.
"Co se děje?" Naříkavý hlas duchostínu přicházel z dálky vzadu na cestě. Poslechla totiž Millin rozkaz a vyskočila.
"Pojď sem!" zakřičela Milla. "Ihned!"
Sklonila se a pořádně Graile zatřásla. Vyvolená se však ani trochu nepohnula. Dýchala, ale byla v hlubokém bezvědomí.
Milla slyšela, jak se další vozík přehoupl přes vrchol. Pravidelný rachot třetího kola vystřídaly nárazy jak to vozíkem házelo do výšky a silné vrzání.
Popleskala Graile po tvářích, ale Vyvolená žena se neprobudila. Ani její duchostín se nehýbal.
"Odris!"
"Jsem tady," zamručela Odris a vznášela se jí nad hlavou. "Není třeba křičet."
Milla uchopila Graile za ramena. Na svou výšku byla překvapivě lehká, i tak ale vážila dost a Milla by ji sama, bez pomoci, sotva dokázala vysadit nahoru na okraj vozíku, kam potřebovala.
"Chyť ji," přikázala Milla.
Odris sestoupila dolů a uchopila Graile svými načechranými pažemi. Když začala opět stoupat, překvapeně vykřikla.
"Drží tam," vysvětlila Odris. V tu chvíli Milla zaslechla, jak se další vozík přehoupl přes okraj. Byl v pořadí třetí a ony jely v šestém. Jen pět až šest nadechnutí, a půjdou přes okraj také.
"Co tím chceš říct?" zeptala se Milla zoufale. Pak uviděla, co má Odris na mysli. Grailin duchostín se jí jednou rukou pevně přidržoval, a tak je svou váhou stahoval dolů. "Zkus víc zabrat!"
"Nemůžu s ní ani hnout!" naříkala Odris. "Duchostín udělal něco divného - je to moc těžké!"
"Nechte ji!" ozval se další hlas. Saylsen. Matka ochránkyně vyskočila zpátky na boční stranu vozíku a zadívala se dolů. "Nechejte ji, vojevůdkyně!"
Další vozík se přehoupl. Číslo čtyři. Milla nehybně stála, v hlavě se jí honily myšlenky.
"Světlo, Odris! Které světlo je pro duchostíny nejlepší? Abyste byly silnější?"
"Nevím!" zakřičela Odris. "Můžu jít?"
"Přemýšlej! Která barva světla?"
"Bílá!"
"Odvrať pohled, Saylsen!"
Namířila slunokam na Grailin duchostín v podobě obrovského ptáka a začala myslet na čisté bílé světlo, nejzářivější, jaké si jen dokázala představit. V tu chvíli odvrátila hlavu a přimhouřila oči.
Světlo vytrysklo. Čisté, zářivé světlo, které ozářilo vozík a jeskyni za ním. Oba duchostíny v něm vynikaly, jako by je někdo vystřihl z černé látky a přilepil na bíle natřenou stěnu.
Grailin duchostín se pohnul a mávl křídly. Otevřel jedno oko a pohnul zobákem.
"Vyskoč, vojevůdkyně!" naléhala Saylsen. Jen to dořekla, ozval se zvuk pátého vozíku, který se přehoupl přes okraj. Byli hned v tom dalším.
Milla stále nechávala proudit světlo do Grailina duchostínu. Zvedla druhou paži a zavolala na Odris.
"Odris! Vyzvedni mě!"
Odris slétla dolů, Saylsen vyskočila a vozík se začal naklánět. Když Milla vyskočila do vzduchu a Odris ji vyzvedla nahoru, Graile sklouzla na konec vozíku. Bílé světlo se pohaslo. Milla se zachytila botami o nejvyšší okraj vozíku. Odris zasténala a jak s ní trhla, uvolnila ji.
Dopadly na hromadu jen několik sáhů od okraje srázu. To už se přes něj přehoupl sedmý vozík.
Byla tam Saylsen, opět stála na nohou. Nikde však nebylo vidět Graile a její duchostín.
Milla se došourala k okraji srázu a podívala se dolů. Byla to svislá stěna. Kam až Milla ve světle slunokamu dohlédla, směřovala pořád svisle dolů. Lokomotor a jeho vozíky se záhadným způsobem dál držely na kovových kolejích. Ale ten, kdo by v některém zůstal, by zcela určitě vypadl a letěl dolů, vstříc smrti v hlubinách.
Milla se najednou rozzlobila na Ebbitta. Smířila se s jeho vykrucováním a bláznivým chováním. Teď však svou roztržitostí způsobil smrt dceři svého bratra. Otočila se od okraje srázu, aby ho našla… a právě včas zahlédla paži patřící blížícímu se lokomotoru. Růžová, hrůzu nahánějící paže, patnáct sáhů dlouhá, na jejímž konci byla dlaň se třemi prsty o velikosti lidského trupu. Ruka, která se chystala uchopit Saylsen, až lokomotor pojede kolem.
"Pozor na nepřítele!" vykřikla Milla. Vyrazila vpřed, dráp se vytáhl z napřažené ruky.
Saylsen se otočila, nože připraveny, právě když ji ruka sevřela. Začala do ní bodat a nepřestávala. Z paže vytryskla šedá, vodnatá krev. Jenže lokomotor ji stále držel. Právě když dorazila Milla, přehoupl se poslední vozík přes sráz a lokomotor se začal naklánět. Milla zasáhla.
Z drápu vytryskl proud zářivého světla a omotal se kolem nestvůrného zápěstí. Kolem dokola se rozletěly jiskry a na chvíli Millu oslepily. Vrhla se na zem pro případ, že by na ni teď, když nevidí, zaútočila další paže, a odkutálela se dál od okraje srázu.
Když se jí zrak vyjasnil, spatřila Saylsen, jak leží na zemi a zápasí. Silná ruka lokomotoru ji nepřestávala svírat. Milla vstala a rozběhla se k ní, aby ruka Matku ochránkyni neuškrtila, i když už byla odseknutá.
Vtom za sebou zaslechla pohyb, náhlý zvuk způsobený stlačením vzduchu. Napadlo ji, že lokomotor zařadil zpátečku a vrátil se. Vrhla se na stranu, prudce se obrátila, dráp měla připravený.
Nebyl to však lokomotor.
Byl to Grailin duchostín. Milla poprvé uviděla jeho ohromná křídla celá roztažená. Vznášel se nad kovovými kolejemi, zuřivě těmi křídly mával a pak klouzavým pohybem sletěl níž. Vznášel se v dostatečné vzdálenosti od Milly a jejího

drápu a v pařátech opatrně držel Graile. Několik vteřin zůstal nehnutě ve vzduchu, pak opatrně položil Vyvolenou na zem a snesl se vedle ní.
Teprve teď se Graile probudila. Protáhla se a zívla. Pak se rozhlédla zmatenýma očima. Uviděla Millu a Saylsen, jak se souká z mohutné ruky lokomotoru, a Ebbitta a ostatní Ledovany, kteří k ní přibíhali z míst, kam doskočili.
"Omlouvám se," řekla. "Usnula jsem. Propásla jsem něco?"

o KAPITOLA o
ČTRNÁCT

Edol vedl Tala a Vránu řadou stále se zužujících chodeb, které používali číšníci Podnároda. Už chápali, proč jako číšníci slouží hlavně malé děti. Prošli totiž několika místy, kde museli lézt přikrčeni a protahovali se úzkými otvory, protože cesta pro sluhy vedla pod podlahami nebo uvnitř zdi. Občas se objevily škvíry, kterými se dalo vyhlédnout ven, nebo servírovací okénka, kde se nechávalo jídlo, ale Edol pospíchal, a tak neměli čas se ani pokradmu podívat.
Nakonec dorazili na křižovatku čtyř stejně úzkých chodeb. Edol ukázal do chodby po levé ruce, na jejímž konci byly malé dveře, a řekl: "Tudy se dostanete na Hlavní promenádu. Dveře do audienční síně jsou na její druhé straně."
Pak se rozběhl do protější chodby, ukazováček už zase zastrčený v nose.
Vrána se začal chodbou protahovat, Tal se soukal kousek za ním s Adrasem u ramene. Tal chtěl mít Vránu pořád před sebou, aby na něho viděl, i když se vůdce Svobodného národa dosud choval dobře.
"Vem tma toho kluka!" nadával Vrána potichu, když prozkoumal dveře.
"Co se děje?"
"Tohle nejsou žádné dveře," zasyčel Vrána. "Je to otvor ve zdi, přes který je zavěšený obraz nebo něco takového. Budu muset obraz odsunout, a to způsobí hluk. Pokud někdo bude na Hlavní promenádě, pozná to."
"Nemůžeš ho sundat potichu?" zeptal se Tal.
"Ne. Je moc těžký."
"Nemůžeš ho prořízнout?" napadlo Tala. Vzpomněl si na portréty bývalých lektorů, které visely v lektoriu. Byly namalovány na plátnu napnutém v kovovém rámu.
Vrána se prsty dotkl překážky a zavrtěl hlavou.
"Je vyrobený z něčeho pevného. Myslím… myslím, že je to tenká kovová tabule. Dokonce by to mohlo být zrcadlo."
"Já si myslím, že to prostě budeme muset risknout," řekl Tal. "A doufat, že všichni dole bojují s Ledovany."
Vrána přikývl a začal na tabuli tlačit v její horní části. Jak se pomalu posouvala, ozýval se skřípot. Tala to značně znervóznilo.
"Pospěš si!" řekl. Skřípění kovu o kámen už bylo neúnosné. Další hluk si nemohou dovolit. "Adrasi, pomoz mu!"
Adras proplul kolem Tala a zatlačil svými ohromnými načechranými prsty. Skřípot téměř okamžitě ustal a celá kovová tabule přepadla dopředu. Z široké chodby za ní proudilo dovnitř zářivé, lehce do fialova zbarvené světlo slunokamů.
Vrána, Tal a Adras sledovali pád kovového obdélníku a s napětím čekali hluk, jaký to způsobí. Nikdo z nich však nebyl připraven na strašlivou ránu, která následovala, a už vůbec ne na zvonění, jež se vzápětí rozeznělo. Zvonění, které se ozývalo ozvěnou všude kolem.
K tomu kolem dokola probleskovalo světlo, neboť tabule byla vlastně zrcadlo z vysoce leštěného stříbra. Chvělo se na podlaze a blýskalo všemi směry.
"Rychle!" řekl Tal a všichni tři se protáhli do Hlavní promenády. S neustávajícím zvoněním v uších se rozhlíželi, neuvidí-li nepřátele a kam by mohli utéci.
Pak se zastavili a pozorně si všechno prohlédli.
Šikmo od nich na druhé straně Hlavní promenády byly dvoje ohromné, do oblouku klenuté dveře. Byly vyrobeny ze starodávného zlatého kovu a posety drobnými slunokamy, a tak zářily všemi barvami. Po jejich povrchu neustále prokmitávalo rozvlněné duhové světlo.
Dveře byly pootevřené. Talovi a Vránovi však v další cestě nemohly zabránit ani dveře vykládané slunokamy, ani skutečnost, že nejsou zavřené.
Přede dveřmi ležela na hromadě naskládaná těla mrtvých Vyvolených s nepravidelně roztaženými údy. Bylo jich víc než deset a leželi tam i Vyvolení ve fialových róbách a strážci. Nikde nebylo vidět duchostíny.
Poslední ozvěna dozněla a zrcadlo zůstalo tiše ležet.
"Sushin se sem dostal první," řekl Vrána.
Tal přikývl a odtrhl dosud upřený pohled, aby se pořádně rozhlédl po Hlavní promenádě. Ještě nikdy tady nebyl, i když se jednou na Filové úrovně dostal. Hlavní promenáda odpovídala svému názvu. Byla to rozlehlá, široká chodba, která vedla sáhy a sáhy všemi směry a potom se stáčela.
Nikde nebylo nikoho vidět, alespoň ne někoho živého. Tal udělal několik kroků dopředu, aby si prohlédl mrtvé Vyvolené. Všichni vypadali spíš překvapeně než vylekaně. Nikdo z nich neměl v rukou slunokam, nikde ani žádný nebylo vidět, a strážci měli meče zasunuté v pochvě. Také na nich nebyla vidět zřejmá příčina smrti. Žádné rány, popáleniny nebo stopy po smrti způsobené magií světla.
"Zajímalo by mě, proč je zabil," zamumlal Tal, když s Vránou těsně po boku procházel mezi těly. Oba měli své slunokamy připravené. "A jak."
Nepatrný pohyb poblíž jedněch dveří je přiměl nervózně se otočit. Ve slunokamech se jim zableskло červené světlo. Jeden ze strážců, opřený o zeď, nebyl mrtvý a teď pohnul rukou.
Byla to žena a Tal ji poznal. Ethar, Paní stínů Fialového řádu a velitelka stráže. Opět trhla rukou a Tal si uvědomil, že mu naznačuje, aby k ní šel blíž.

"Kdo to tam kráčí?" zašeptala žena a trochu nadzvedla hlavu. Její oči se nedokázaly na nic zaostřit. Tala posedl děs, protože si uvědomil, že je slepá.
"Tal Graile-Rerem," řekl a přešel k ní. Stále byl připravený na náhlý útok, i když nevěřil, že k němu dojde. Alespoň ne ze strany Ethar. V obličeji byla bledá, jako bývají mrtví Vyvolení. Už nebude dlouho žít.
Na rtech se jí na okamžik objevil úsměv.
"Hráč Pána šelem," řekla a odkašlala si. V koutku úst se jí objevila pěna z jasně červené krve a začala vytékat. "Hrál jsi dobře."
"To ti udělal Sushin?" zeptal se Tal. "Přišel do audienční síně?"
Ethar hned neodpověděla. Hruď se jí rytmicky zvedala a rty jí obarvovalo stále více krve. Pak řekla: "Ano. To i to. Přestože je vezír tmy a může nám velet, protestovali jsme, že nemá právo dveře otevřít… Ukázal nám Hlavní fialový kámen a řekl, ať zmlkneme, že on bude císařem a bude si dělat, co chce. Jenže i když má hlavní kámen, musí rozhodnout Shromáždění, řekli jsme mu… a řekli jsme mu, že nemůže jít dál."
Odmlčela se. Tal počkal, až si odkašle a nadechne se.
"Pak nás oslepil hlavním kamenem a ve tmě pronesl slova, která okamžitě zabila naše duchostíny. Cítila jsem, jak můj Kerukar odchází, jak ho to ode mě odtrhuje, a málem jsem odešla s ním. Jenže jsem nemohla. Povinnost… je mou povinností… Musíš ho zastavit, Tale, aby se nestal císařem… Nesmí být…"
"Udělám všechno, abych ho zastavil," řekl Tal.
"Než půjdeš, prokážeš mi jednu malou laskavost," zašeptala Ethar. "Laskavost jednoho hráče vůči druhému. Ukonči tuto hru."
"Co… co tím myslíš?" zeptal se Tal, ale dobře věděl, co tím Ethar chce říct.
"Červený paprsek," zašeptala. Pomalu sunula ruku na druhou stranu a zlehka se prsty dotkla srdce. "Sem. Nenechávej mě naživu."
Tal zvedl slunokam. Uvnitř začalo kroužit červené světlo, jeho intenzita se zvyšovala. Pak z něj vyrazil jediný tenký paprsek a zasáhl Ethar přesně tam, kam chtěla. Její tělo sebou škublo a pomalu se sesulo po zdi.
Tal si otřel oči a otočil se.
"Nikdy jsem… nikdy jsem nikoho nezabil, abys věděl," řekl Vrána tiše. "Ani jediného Vyvoleného, přes všechny ty moje řeči. Nemohl bych udělat to, co ty… Nemohl bych…"
"Já taky ne," zadrhl se Talovi hlas. "Než jsem potkal Ledovany, než… než se to všechno stalo."
Vrána chtěl ještě něco říct, když vtom se Adras vztyčil a zahleděl se dolů Hlavní promenádou.
"Co se děje?" zeptal se Tal. "Jde sem někdo?"
"Jo," řekl Adras. "Nějaké monstrum."

o KAPITOLA o
PATNÁCT

Milla se zadívala na schody, které vedly dolů, na schody, které vedly nahoru, a na úzkou spojovací chodbu, která vedla dál, zatímco Ebbitt na té křižovatce váhal a škrábal se na hlavě.
"Kudy se odtud vydáme?" zeptala se Milla. "Pořádně si to promysli, Ebbitte. Nechci jít dolů, když bychom měli jít nahoru. Nebo doleva, když bychom měli jít doprava. Vždyť jsi málem zabil Graile!"
"Udělal jsem chybu," vzdychl Ebbitt. "Možná kdybych si kolem zápěstí uvázal stuhy různých barev, rozeznal bych vlevo a vpravo. Teď jsem si ale tím, kde jsme a kam se vydáme, absolutně jistý. Ale je mi líto, že jen čtyři z nás budou moct na Fialové úrovně cestovat párou. Všichni ostatní se budou muset vydat po těchto schodech dolů zpátky na Červenou Pět. Jsem přesvědčený, že je teď už v rukou Ledovanů."
"Proč jenom čtyři?" zeptala se Milla. "A co myslíš tím ‚cestovat párou'?"
"Jenom čtyři se vejdou do obálky," řekl Ebbitt. "Kterou unáší pára, co proudí nahoru výstižně pojmenovanou stoupací šachtou. I když šachtě v opačném směru pro páru přeměněnou ve vodu se neříká klesající, což je divné -"
"Do obálky? Co je obálka? Něco jako ty kovové vozíky?"
"Vůbec ne," odpověděl Ebbitt. "Obálka je to, do čeho se vkládá dopis. Ke každému dopisu se zvolí vhodná obálka. Například formální odpověď na pozvání by se měla vkládat do hranaté obálky, která má buď barvu, kterou si zvolíš, nebo je bílá, jestliže nechceš být moc okázalá -"
"Ebbitte!" přerušila ho ostře Milla. "V jaké obálce budeme cestovat my?"
"No, to je obálka vytvořená světelnou magií. Jinak by nás pára opařila. Je to můj vlastní vynález. Podle mě by se mohla nazývat plodová blána, druhá pokožka, kontejner nebo rubáš, což je trochu morbidní…"
Ebbittův hlas se změnil v mumlání. Začal ukazovat na prstech a vypočítávat všechny možnosti, jak by se magické obálce, kterou používá k cestování párou, mohlo říkat.
"Možná bychom měli zkusit nějakou jinou cestu," řekla Milla k Saylsen a Malen. "Graile? Ty víš, co má Ebbitt v plánu? A když se dostaneme na Červenou Pět, je jisté, že se odtamtud dostaneme na Fialové úrovně?"
Graile opět napůl spala. Když však Milla domluvila, otevřela oči a tiše odpověděla: "Nevím, co přesně Ebbitt zamýšlí, ale asi přišel na způsob, jak cestovat topným systémem. Je to parní šachta, kterou proudí pára z hlubin po celém Hradu. A ovšem, pokud se dostanete na Červené úrovně, vede odtamtud spousta cest na Fialové úrovně."
"Ale nejsou tak rychlé jako parní," přerušil ji Ebbitt. "Museli byste bojovat o každý sáh cesty skrz Oranžovou, Žlutou, Zelenou, Modrou a Indigovou úroveň. Pomocí páry budeme na Fialových úrovních během několika minut. Ach, vem to tma, nevím, kolik jsem napočítal. Kde jsem byl? Jo, čtyřicet tři vak, čtyřicet čtyři bezpilotka…"
"Asi se musíme odhodlat a zvolit tu páru," vzdychla Milla. "Samozřejmě, půjdu já a ty, Malen… nejlíp bude, když

půjdeš se mnou. Zbývá určit ještě jednoho. Že by Graile?"
Graile však zase spala. Sesunula se na svůj duchostín a ten přes ni přetáhl jedno tmavé křídlo, jako by chránil kuřátko.
"Ne. Je pořád moc slabá," odpověděla Milla sama sobě.
"Já půjdu, vojevůdkyně," řekla Saylsen. Milla zavrtěla hlavou. I když Saylsen neřekla ani slovo, Milla si podle jejího nezvyklého postoje byla jista, že ruka lokomotoru Matce ochránkyni zlomila nějaké to žebro, pokud jí nezpůsobila ještě vážnější zranění.
"Ne. Potřebuju, abys dovedla ostatní k hlavnímu vojsku a ujala se velení. Myslím… že půjde Jarek."
"Vojevůdkyně -," začala Saylsen, ale Milla jí naznačila, ať mlčí.
"Setkáme se tváří v tvář s nejsilnější magií světla," řekla. "A Jarek ji dokáže přežít, jak jsme viděli."
"Je to divoch, vojevůdkyně," řekla Saylsen varovně a Milliny snahy ji umlčet si nevšímala. "Když ho popadne zlost, nedokážete ho usměrnit. Opravdu bude lepší, když půjdu já."
Milla zaznamenala úporný pohled Matky ochránkyně a rozhodla se zůstat neústupnou. Nemá však Saylsen pravdu? Někdo musí odvést ostatní zpátky. Milla si byla jista, že Saylsen potřebuje obvázat žebra, a možná by se raději měla vrátit zpět k babiznám, které čekají v topných tunelech.
"Už jsem řekla," ukončila to. "Povedeš ostatní zpátky. Vezmu s sebou Malen a Jareka."
Chvíli si myslela, že se Saylsen bude vzpírat, a v duchu se ptala, co s tím udělá. Matka ochránkyně však sklopila oči a srazila k sobě pěsti.
"Jak si vojevůdkyně přeje," řekla. "Pospíšíme si a já se připojím k vojsku. Co nejdřív se zase setkáme na Fialových úrovních."
"Malen?" zeptala se Milla. Byla si jista, že Malen - a s ní ostatní babizny - nebudou proti tomuto plánu nic namítat.
Malen se na chvíli zakalily oči. Navazovala kontakt. Pak poněkud sklíčeně zavrtěla hlavou. Od té doby, co byla odříznuta od skupinového vědomí babizen, se změnila. Jako by ztratila životní jiskru.
"Ty jsi vojevůdkyně," řekla Malen stroze a srazila pěsti. "Budeš zbavena okovů mých rad."
"Jareku?" zvýšila Milla hlas. "Chci, abys šel se mnou."
Jarek se k ní vydal dlouhými kroky mezi Pannami ochránkyněmi, hlava a ramena mu nad ně vyčnívaly a jeho podivná modrá pokožka se leskla ve světle Millina slunokamu.
Divoch se už konečně dostal ze svého netečného stavu, který vystřídal zuřivost. Zastavil se před Millou a tyčil se do výšky. Srazil k sobě pěsti. Nepromluvil, jen velmi pomalu přikývl, aby dal najevo, že slyšel a že bude poslouchat.
"Dobrý lov," řekla Saylsen a než začala odvádět Panny ochránkyně a lovce dolů po schodech, opět srazila pěsti. Každý, kdo Millu míjel, také srazil pěsti a ona jim stejným způsobem odpovídala. Poslední dvě Panny ochránkyně pomohly vstát Graile. Když vyšla, její duchostín za ní poletoval sem a tam.
Zeslábla Graile na Millu namířila světlo ze svého slunokamu.
"Ať tě světlo chrání," řekla. "Kdyby… kdyby ses potkala s Talem, řekni mu, že má mou lásku, důvěru a naději. Doufám, že se zase všichni shledáme pod Závojem."
"To si přeju taky," řekla Milla. "Uděláme, co bude v našich silách, abychom Závoj zachránili."
"Sbohem, strýčku," dodala Graile, než se vydala dolů po schodech. Ebbitt ji však nevnímal. Byl ponořen ve svém světě, mumlal si něco a počítal, dokud mu Milla zlehka nezaklepala na rameno.
"Jsme připraveni," řekla. "Zaveď nás k páře a na Fialové úrovně."

o KAPITOLA o
ŠESTNÁCT

Tentokrát Ebbitt správně určil, kde jsou. Vedl Millu a ostatní chodbou ústící do malé místnosti, které dominovaly veliké kovové dveře s kolem vsazeným uprostřed.
"Jsme tady, jsme tady," brebentil Ebbitt. "Semkněte se k sobě, všichni blíž k sobě. Ne, ještě blíž, prosím, Modrý pane. Odris, ty se k nám připojovat nemusíš. Pára stínům nic neudělá."
Milla si oddychla, když viděla, že Jarek se kvůli tomu Modrému pánovi nenasupil. Všichni se semkli těsně kolem Ebbitta. Když potom byli bok po boku, zvedl Vyvolený stařec ruku. Prsten se slunokamem na jeho prstě se najednou rozzářil čistým indigovým světlem.
"Jedna, dvě, kolem pana Modrého," prozpěvoval si Ebbitt a složitě gestikuloval rukou. Za jejím pohybem se táhla světelná stopa. "Tři, čtyři, podívej se na něho."
Milla se zájmem sledovala, jak Ebbitt jakoby člunkem tkalcovského stroje postupně utkal ze světelných paprsků pevnou látku a všechny čtyři do ní zahalil. Natáhl jim ji také pod nohy a přetáhl přes hlavu.
"Kráčejte se mnou, držte se v mé blízkosti," nařídil. Došoural se ke kovovým dveřím. Pak zatlačil na indigové světlo, které je obklopovalo. Světlo se protáhlo, aniž se porušilo, a Ebbittovi se na rukou objevily indigové rukavice. Otočil kolem. Dveře se však neotevřely. Podíval se na svůj duchostín.
Ten se ohlédl, pak pomalu proklouzl pod dveřmi. Nejsou vyrobeny ze zlatého kovu, všimla si Milla. Těmi stíny neprojdou, a mezi podlahou a dveřmi není škvíra. Jsou jen ze železa nebo něčeho takového.
Kočkovitý duchostín se minutu nebo dvě nevracel. Ebbitt netrpělivě poklepával nohou a pískal skrze zuby. Konečně duchostín vklouzl zpět a kývl svou hřívatou hlavou.
Ebbitt otevřel dveře a na všechny se vychrlila pára. Ledované sebou trhli, ale indigové světlo, které je neškodně zaplavilo, páru odrazilo.
Za dveřmi Milla spatřila hlubokou šachtu plnou páry. Určitě je to jedna ze stoupacích šachet, o kterých se zmiňoval Ebbitt.

"Teď vykročíme stejným krokem," řekl Ebbitt. "Nemyslete si, že spadneme. Máme přece velmi pěknou podlahu."
Vykročil a ostatní se sunuli za ním. Chvíli to vypadalo, že navzdory svým slovům upadne, neboť indigové světlo mu pod nohama ustoupilo. Jen se však trochu odrazilo a zadrželo jeho i ostatní, když ho následovali do šachty. Oba duchostíny přeběhly podél stěny a pak pomalu vklouzly do obálky ze světla, která už Ebbitta a Ledovany obklopovala.
"Lechtá to," zachichotala se Odris, když se vztyčila vedle Milly. "Lechtavé světlo."
"Veliké proudy páry," zamumlal Ebbitt. Chvíli se šoural sem tam a potom za nimi zavřel dveře. Když zatlačil na indigové světlo, opět mu pokrylo ruce. "Obrovité, ohromné nárazy ohromné páry. Právě to potřebujeme."
Celou minutu se nic nedělo.
"Gigantické nárazy," řekl Ebbitt s nadějí v hlase. "Super vytrysknutí. Vichřice. Hurikány."
Pořád se nic nedělo.
"Co je s tím stupidním parním systémem!" vykřikl Ebbitt. Poklekl a přiložil ucho k zářící podlaze ze světla. "Pojď, páro! Pojď!"
Milla otevřela ústa, aby se Ebbitta zeptala, co to dělá, ale než stačila promluvit, do obálky se opřela obrovská síla a všemi mrštila o stěny a o podlahu. Nabrali rychlost, jakou si žádný z Ledovanů ani nedokázal představit. Zoufale se přitiskli jeden k druhému a jakmile obálka vyletěla nahoru, snažili se opět napřímit.
"Pára, úžasná pára, nic není tak bílé jako ona," prozpěvoval si Ebbitt. Pak začal hlasitě počítat.
Nebylo snadné ho zaslechnout přes stále hlasitější hučení páry a svistot obálky, jak letěli rychleji a rychleji. Milla se začala bát, že se nahoře na konci šachty s něčím srazí a roztříští jako lední loď, která pluje s napnutými plachtami a najede do skály.
Když Ebbitt napočítal ‚Šedesát!', uchopil indigovou stěnu před sebou a vší silou ji táhl dovnitř. Pára, která je hnala dopředu, se teď valila kolem obálky. Ve stejném okamžiku se jeho duchostín zabořil zadními drápy do podlahy, natáhl se a předními drápy se skrze světlo zachytil o kamennou stěnu šachty. Se strašlivým skřípěním, pronikajícím až do morku kostí, začala obálka brzdit, až se úplně zastavila. Všichni upadli na podlahu.
"Skvělé!" prohlásil Ebbitt, když vylezl zpod Milly a Malen. Natáhl ruce na opačnou stranu a světlo mu je obklopilo. Uchopil kolo, kterým byly uzamčeny další dveře. "Fialová Jedna, jak jsem slíbil."
"Vstaňte a připravte se!" přikázala Milla stroze, když Ebbitt otáčel kolem. Natáhla ruku a dráp se rozzářil ostrým červenozlatým světlem. Jarek si odmotal řetěz. Malen udělala krok za nimi.
Zatímco pára stoupala ve spirále ven, opustili stoupací šachtu a vstoupili do předpokoje, za kterým byla chodba. Ebbitt za nimi zabouchl dveře, otočil kolem a pak několik vteřin čekal, až se ztratí pára a až pulsující mnohobarevné světlo z jeho slunokamu rozpustí ochrannou obálku.
Nikde nebylo vidět nikoho z Vyvolených ani z Podnároda. Jarek odkráčel do temného kouta a opatrně se rozhlížel. Pak vzdychl, protože nikde nespatřil žádné nepřátele.
"Tudy vpravo," řekl Ebbitt. Ukázal vlevo pravou rukou. Pak pravici uchopil levou rukou a ukázal doprava. "Tudy."
"Dál nás povede Jarek," přikázala Milla.
"Tudy se dostaneme na Hlavní promenádu," řekl Ebbitt. "Odtamtud se dostaneme do audienční síně a Milla nám otevře dveře."
Milla přikývla. Nezeptala se Ebbitta, proč bude muset otevřít dveře. Lepší je se neptat. Příště by třeba chtěl, aby zametla podlahu.

o KAPITOLA o
SEDMNÁCT

"Modré monstrum," dodal Adras.
Když uviděli ohromného tvora podobajícího se člověku, jak opatrně vychází ze zatáčky na Hlavní promenádu, schoulili se Tal a Vrána za hromadu těl a Adras vklouzl ke stěně. Tvor byl jasně modrý a měl kovově lesklé nohy. V ruce držel něco, co vypadalo jako řetěz.
"Co je to?" zeptal se Tal.
Vrána vstal. Byl nervózní, ale nějak zvláštně.
"Jareku!" zvolal. "Jsme přátelé."
"Co to děláš?" zasyčel Tal. Na okamžik pocítil strach. Tak v tom ho Vrána oklamal. Musel předtím udělat něco -
Ze zatáčky vyšla další postava a následovala modrého muže. Tal sebou trhl, když poznal, kdo to je. Okamžitě zapomněl na všechny úvahy o Vránově zradě. Ty bílé, plavé vlasy by poznal kdekoli, i když na nich sedělo něco, co vypadalo jako koruna. To patří k vojevůdkyni Ledovanů, usoudil.
Chystal se vstát a zavolat ‚Millo!', když vtom kolem něho proletěl stín, paže měl doširoka roztažené a hřměl jako hrom.
"Odris!"
Odpovědí byl výkřik "Adrasi!" a stín, který odpovídal, obletěl Millu a vrátil se. Oba se setkaly v půli cesty s hlasitým zahřměním, které opět otřáslo zrcadlem na podlaze. Tal i Milla sebou trhli, jak je setkání Hřmotných Pastýřů vyděsilo.
Vykřiknout "Millo!" po tom, co se teď odehrálo, Talovi připadlo trochu zbytečné. Místo toho pomalu vstal a vydal se kupředu. Cítil se podivně nervózní. Neviděl Millu od té doby, co se rozešli dole na úrovních Podnároda, když se on chystal opět vyšplhat na Červenou věž a ona chtěla jít na Led. Za ten čas se toho strašně moc stalo. A podle všeho oběma.
Tal si uvědomil, že si nikdy nebyl opravdu jistý, jestli jsou přátelé, a cítil se ještě hůř. Při nepřízni osudu byli kamarády, ale také jeden s druhým vedli boj a působili si hodně potíží. Co se bude dít teď? Třeba ho Milla chce ještě pořád zabít, jako chtěla, když se setkali poprvé…

Když Milla pozorovala, jak se Tal blíží, honily se jí hlavou podobné myšlenky. Nebyla si jista vlastními pocity. Při pohledu na něho cítila dobře známou podrážděnost, tu však doprovázela úleva, že stále žije a že není z Dómu děsů zraněný.
Setkali se uprostřed chodby. Nevšímali si obou duchostínů, které se stále obracely a z čiré radosti prohánělyjeden druhého sem a tam po chodbě.
"Millo," řekl Tal a zastavil se.
"Tale," odpověděla Milla.
Rozprostřelo se mezi nimi tíživé ticho, pak oba najednou promluvili.
"Jsem rád, že žiješ," řekl Tal.
"Setkala jsem se s tvou matkou," řekla Milla.
"S mou matkou! Je v pořádku? Nebyl jsem si jistý, jestli ta protilátka -"
"Je slabá, ale daří se jí dobře. Je pod naší ochranou dole na dobytých úrovních. Posílá ti svou lásku a věří, že uděláš, co je třeba udělat."
"Sushin má Hlavní fialový kámen - moji polovinu. Aspoň si to myslím," řekl Tal rychle. Připadalo mu snadnější mluvit o tom než o osobních věcech. "Použije ho, aby zničil Závoj. Musíme ho zastavit."
"Víme," řekla Milla klidným, sebejistým hlasem, který mu vždycky šel na nervy. "Proto jsme tady. Kde je Sushin?"
"Hm, nevím," odpověděl Tal rozpačitě. "Teprve jsme sem dorazili. Otevřel ale audienční síň a nejspíš se už dostal do Fialové věže. Musíme si pospíšit."
"Tak proč tady stojíme a mluvíme?" řekla ostře Milla. Otočila se a vykřikla: "Pospěšte si!"
Protáhla se kolem Tala a dlouhými kroky zamířila k otevřeným dveřím.
Obrovský modrý muž, který stál za ní, se na Tala podíval. Ten pohled Tala vylekal a vyvedl z míry. Hluboko v mužových očích byla šílená zuřivost a bylo zřejmé, že může kdykoli propuknout v plné síle.
"Ty jsi určitě Jarek," řekl slabým hlasem a srazil k sobě pěsti. "Jsem Tal. Jsem… čestný Dálný jezdec…"
Jarek mu pozdrav neopětoval a kráčel dál za Millou.
Tal ho už už chtěl také následovat, když vtom uviděl Ebbitta a další Ledovanku, mladou ženu, která určitě byla babizna začátečnice nebo něco podobného. V každém případě byla oblečena jako babizna, i když měla nápadně jasné modré oči.
"Prastrýčku Ebbitte!" zvolal Tal a nečekaně vroucně sevřel starce v náručí. "Jsem tak rád, že jsem tě nezabil!"
"Nuže pojďme," odpověděl Ebbitt. "Než mě zardousíš, abys mě přesvědčil, že jsi něco zpackal."
Tal se zasmál a pustil ho. Najednou se cítil mnohem líp. S Millou a Ebbittem se nepříznivý poměr sil pro střetnutí se Sushinem značně zlepšil.
"Tohle je babizna Malen," řekl Ebbitt. "Velmi zajímavá osoba. Může tě ledacos naučit."
"Hm, tím jsem si j-jistý," zajíkl se Tal a srazil směrem k ní pěsti. Na rozdíl od Jareka odpověděla, i když spíš automaticky než od srdce.
"Vím toho o tobě hodně," řekla chladně.
"Od Milly?" zeptal se Tal.
"Ne," řekla Malen. "Vojevůdkyně nemá čas, aby mi něco vyprávěla. S ostatními babiznami jsem se procházela její myslí. Viděla jsem její vzpomínky, viděla jsem Aenir jejíma očima a tebe."
"Hm, dobrá," řekl Tal slabým hlasem a přemítal, jakým dojmem mohl působit v Milliných vzpomínkách. Obával se, že ne příliš dobrým.
"Ebbitte, Sushin má Hlavní fialový kámen," řekl, když už všichni zase pospíchali za Millou. "A císařovna a vezír světla jsou mrtví. Řekli mi, že Sushin je stínovou figurkou Sharrakora -"
"Stínovou figurkou? Stínovou figurkou?" vybuchl Ebbitt. "To že říkali?"
"Ano," odpověděl Tal a překvapilo ho, jak bouřlivě stařec zareagoval. "Co to znamená?"
"Nemám tušení," řekl Ebbitt. "Nezní to dobře."
"Nazdar, Tale."
"Jé, nazdar, Odris," odpověděl Tal a zamával na duchostín nad sebou.
"Adras říká, že jste se vrátili do Aeniru a žes ho navlékl do legračního obleku a že ho něco sežralo. A že pak, když jste přišli sem, musel nastoupit do nějakého vozíku a pak zase lézt nahoru opravdu páchnoucí šachtou," řekla Odris přísně. "Měl bys na něho dávat větší pozor. Má slabou tělesnou soustavu."
"Budu opatrnější," řekl Tal mechanicky. Nějak to opětovné spojení nefungovalo tak dobře, jak očekával. "Ebbitte, víš, jak se dostaneme do Fialové věže?"
"Mám jednu, dvě představy," řekl Ebbitt. Sklopil zrak a odtáhl z hrudi křišťálový náprsní krunýř. Podivné gesto, o kterém Tal usoudil, že je míněno jako náznak skromnosti - nebo je to možná jenom nový druh trhavého pohybu.
"Mimochodem, Lokar je vysvobozená," pokračoval Tal vážným tónem. "Pokusí se dát na původní místo Hlavní červený kámen. Říkala, že může na chvíli zabránit spuštění Závoje, i kdyby někdo rozpečetil Hlavní fialový kámen."
"Lokar je strážkyní Hlavního červeného kamene?" zeptal se Ebbitt a zvedl jedno sněhově bílé obočí. "Lokar! Kdo je proboha napadne příště?"
"Ale tys to věděl," řekl Tal. "Je lektorkou Jarnilova bratrance…"
Hlas mu utichl, neboť došli ke dveřím a on poprvé vstoupil do audienční síně. Do rozlehlé síně, veliké jako Shromažďovací sál Vyvolených anebo ještě větší. Shromažďovací sál už navštívil. Je dole v bezbarvé střední části Hradu mezi úrovněmi Žlutého a Zeleného řádu.
Audienční síň měla klenutý strop, na jehož okraji zářily tisíce slunokamů a ve svém vrcholu přecházel do tmy. Podlaha byla vydlážděna všemi sedmi barvami spektra, avšak místo každé osmé dlaždice bylo zrcadlo, které odráželo světlo ze

slunokamů lemujících kopuli. Světlo se rozptylovalo a mihotalo, a tak bylo obtížné něco v té ohromné místnosti uvidět. Tal si paží zastínil oči. Podařilo se mu rozeznat před sebou Millu, Jareka a Vránu. Vpravo uprostřed síně něco stálo. To bylo všechno. Neviděl Sushina ani žádné další dveře, schodiště nebo další východy či vchody. Nevedla odtud žádná viditelná cesta do Sedmé věže.
"Pojďte," řekl Ebbitt, když si všiml tázavého výrazu v jeho tváři. "Odpověď se nachází v trůnu."

o KAPITOLA o
OSMNÁCT

Uprostřed audienční síně stál osamocený císařský trůn Vyvolených, vyřezaný z jediného duhového křišťálu. Bylo to nazdobené, ohromné křeslo, tak široké, že by na něm mohli sedět i tři lidé. Opěradlo sahalo do výše deseti sáhů od sedadla a bylo tlusté na jeden prst. Světlo jím prozařovalo, jako by to byla tlustá okenní tabule nádherného, mnohobarevného skla.
V podlaze kolem trůnu byly do kruhu vsazeny slunokamy - veliké fialové slunokamy pospojované zlatem.
"Jaká je tedy odpověď?" zeptal se Tal, když se všichni zastavili a hleděli na trůn. Nedůvěřivě se podíval na kruh ze slunokamů. Byly příliš veliké a příliš účelně umístěné, aby sloužily jen jako ozdoba. Mají nějakou funkci, možná ochrannou. Možná z nich vychází horko nebo šlehají plameny nebo něco podobně nebezpečného.
"Cesta do Fialové věže," řekl Ebbitt, "leží na trůnu. Avšak jen ten, kdo nosí Hlavní fialový kámen, se po ní může vydat."
Tal pohlédl na Millu. Styděl se - Milla by nikdy neztratila svou polovinu hlavního kamene, nikdy by Sushinovi neumožnila, aby se kamene zmocnil, a teď jím nejspíš pohrdá, protože přenechal nepříteli něco tak důležitého.
Milla zachytila jeho pohled. Pak si z prstu šroubovitým pohybem stáhla prsten se slunokamem a hodila jej Talovi. Reflexivně jej chytil. Ještě nikdy v životě ho nic tak nepřekvapilo.
"Millo!" vykřikla Malen. "Co to děláš?"
"Vracím hlavní kámen císaře Vyvolených," řekla Milla klidně. "A budu ráda, když mně za něj dáš nějaký jiný slunokam, Tale."
Tal jí beze slova hodil slunokam, který vzal Fashnekovi. Pak si natáhl prsten. Polovina hlavního kamene náhle začala vysílat fialové světlo a kameny v kruhu na podlaze na ně zareagovaly.
"Tak si ho vezmi zpátky," řekla Malen chladně. Tal si všiml, že má zakalené oči. Byla v kontaktu s ostatními babiznami.
"Kámen teď patří Ledovanům. Vezmi si ho zpátky, vojevůdkyně."
Jarek zamručel a vyrazil k Talovi. Když však Milla zvedla ruku, zastavil se.
"Nevím, jak využít jeho plnou sílu," řekla a promlouvala ne k babizně před sebou, nýbrž ke všem ostatním babiznám, co stály za ní. "Tal má moc a právo. Co je důležitější? Handrkování mezi Ledovany a Vyvolenými, nebo záchrana Závoje?"
Malen mlčela. Tal nevěděl, co se děje, ale Milla ano. Babizny se mezi sebou dohadovaly a bude nutné hlasovat.
"Jak je vlastně trůn napojený na cestu do Sedmé věže?" zašeptal Tal Ebbittovi, když ticho trvalo příliš dlouho.
Ebbitt pokrčil rameny. Tal si všiml, že Ebbitt s obavami pozoruje Jareka.
"Sedni si na něj a oba ji najdeme," zašeptal Ebbitt.
Malen si odkašlala. Všichni stáli úplně tiše. Jarekovi se pomalu s chřestěním odvíjel z ruky řetěz, jeden článek po druhém.
"Velmi dobře, vojevůdkyně," řekla Malen podivným hlasem, který v sobě slučoval hlasy mnoha babizen. Její slova se nesla ozvěnou po celé síni. "Nadále se budeme řídit tvým velením. Vybraly jsme si dobře."
Důvěřuj babiznám, které si blahopřejí k porážce, pomyslela si Milla.
"Děkuju ti," řekl Tal Mille. "Ebbitt si myslí, že bych se měl posadit na trůn."
"Všichni bychom se na něj měli posadit," řekl Ebbitt a hleděl upřeně dolů na slunokamy v podlaze a hned zase nahoru na kupoli vysoko nad nimi. "Tale, půjdeš první."
Tal se také zadíval na slunokamy v podlaze a vybavily se mu předchozí úvahy. Aby se udržel v bezpečí, nechal ještě jednou proudit z hlavního kamene fialové světlo tak, aby ho celého zaplavilo. Pak překročil kruh.
Kameny v podlaze se rozzářily. Nic víc se už nedělo, dokonce ani když Ebbitt a ostatní Tala následovali.
Trůn byl studený a masivní. Na sedadle ležel polštářek plný prachu. Už dávno neposkytoval pohodlí jako kdysi a byl tak zaprášený, že Tal kýchl, kdykoli se jen trochu pohnul.
Ebbitt si mu sedl po levici a Milla po pravici. Vrána se schoulil vedle Ebbitta a Malen se vtěsnala vedle Milly. Jarek si klekl před Millu a Malen a zlověstně pozoroval Tala. Ebbittova kočka s hřívou se natáhla před trůn a položila se jim na nohy. Adras a Odris se vznesli nahoru a zavěsili se každý z jedné strany opěradla trůnu jako podivní erbovní poddaní.
"Trochu se semkněte," poznamenal Tal. "Co mám udělat teď?"
Nikdo neodpověděl.
"Prastrýčku Ebbitte? Co mám udělat teď?"
"Ty jsi císař," odsekl Ebbitt. "Jak to mám vědět? Udělej něco jako císař, ty idiote."
Tal spolkl odpověď, která by ho později mrzela. Kdyby byl císařem, určitě by si zasloužil poněkud uctivější oslovení než ‚ty idiote'. Ne že by Ebbitt vložil do těch slov mnoho naděje.
Teď už se samo nabízelo, co dělat dál. Tal zvedl ruku a vyslal před sebe silný svazek fialového světla. Jeden paprsek namířil přímo na kruh ze slunokamů.
Kameny reagovaly okamžitě a rozzářily se tak jasně, že si všichni museli zakrýt oči. Ve stejném okamžiku se jasněji rozzářily slunokamy na okraji kupole a vrhaly dolů paprsky fialového světla. Stovky paprsků ze všech míst okraje se spojovaly s kruhem kolem trůnu.

"Dobrá práce," řekl Ebbitt.
"Vypadá to krásně," řekl Tal váhavě a skrze fialové paprsky pozoroval, jak se zvedá prach. "Jen se nezdá, že by se něco dělo."
"Až na to, že nás to zvedá nahoru, chceš říct?" zeptala se Milla.
Tal se podíval na ni a pak zpět dolů na podlahu. Jako obvykle měla pravdu. Trůn a kruh na podlaze kolem něj pomalu stoupaly ke kupoli, vznášely se na stovkách fialových paprsků z okraje klenby. Byli už dobrých dvacet sáhů nad zemí.
"Jo," řekl Tal slabým hlasem. "Až támhle na to."
"Hm, kupole se nahoře otevírá," dodal Vrána. "Asi můžeme počítat ještě s něčím. Myslím, že se takhle dostaneme ke spodní části Fialové věže."
"Určitě je to tak," řekl Tal a snažil se, aby to znělo přesvědčivě. "Sushin tam ale nejspíš nastražil pasti nebo tam sám čeká. Musíme být opatrní."
Trůn dál tiše a důstojně stoupal. Tal se snažil nemyslet na to, co by se stalo, kdyby magie během cesty vzhůru selhala. Odris a Adras by při té rychlosti jeho a Millu zachránili, ale ostatní by spadli dolů vstříc jisté smrti. Byli už sto… ne, sto padesát sáhů nad zemí… a takových sto sáhů budou ještě stoupat a dole je velmi tvrdá podlaha.
Magie neselhala. Trůn prošel kruhovým otvorem v kupoli a zastavil se v jiné, mnohem menší místnosti. Byla také zcela prázdná a ve stropě bylo vsazeno mnohem méně slunokamů. V jednom rohu se stáčelo nahoru široké schodiště ze světlezeleného, vysoce leštěného kamene.
"Vítejte v Sedmé věži," řekl Tal, když sestoupili z trůnu a kráčeli ke schodišti.
I jemu zněl hlas podivně, jako by byl plný osudové tragiky. Přál si, aby byl nic neřekl.

o KAPITOLA o
DEVATENÁCT

Jakmile Tal opustil kruh ze slunokamů, začal trůn opět klesat dolů do audienční síně. Ebbitt, který jej nestačil opustit, musel vyskočit a oddat se pomoci svého duchostínu, který ho uchopil za límec, jako by nesl kotě.
Sushina ani žádnou past nebylo vidět. Přesto Milla naznačila Jarekovi, ať po zeleném kamenném schodišti stoupá v jejich čele. Nejen že měl dost síly, aby zvládl světelnou past, ale také byl zkušený lovec, který by odhalil každou léčku.
Schodiště vedlo do jiné úrovně a do jiné síně, která byla rovněž prázdná a pustá. Dál už ale nepokračovalo. V síni byly čtvery veliké dveře, kterými se mohli vydat na další průzkum. Všechny jsou ze zlatého kovu, všiml si Tal. Ze zlatého kovu byla i hustě pletená síť, natažená po kamenných stěnách. Tady by dveřmi nebo stěnami neprošel jediný duchostín.
"Vem to tma!" zaklel Tal. Nemohou si dovolit sebemenší zdržení, nesmějí se vydat nesprávnou cestou. "To nám ještě scházelo. Které dveře si vybereme?"
"Jen následuj Sushina," řekl Ebbitt. "Základní stopy, chlapče."
Tal se podíval na kamennou podlahu pod nohama a vztekle dupl. Jak čekal, ani dupnutí na ní nezanechalo žádnou stopu. Tady nebude nic, co by jim napovědělo, kudy se vydat dál.
Tak uvažoval, dokud si nevšiml, že u jedněch dveří stojí Jarek. Divoch si olízl prst a přejížděl jím po mezírce mezi dveřmi a stěnou, dokud nezjistil, co potřeboval. Potom očichal kliku, vyrobenou z fialového křišťálu a zlatého kovu. Totéž udělal u všech ostatních dveří, chvíli mezi nimi pobíhal, až nakonec ukázal na dveře na východní straně.
"Cože?" zeptal se Tal. "Jak to může vědět?"
"Podle prachu," odpověděla Milla. "Podle toho, že je ho tam míň. A ruka nechá na kovu olejnatý pot. Pojďte!"
"To přece nemohl ucítit," řekl Tal. "Nebo jo?"
Milla neodpověděla. Rozběhla se ke dveřím a stoupla si z jedné strany s připraveným drápem. Odris doklouzala ke druhé straně, Adras vedle ní.
Jarek zkusil stisknout kliku. Nepovolila, ani když ohromný Ledovan vynaložil všechnu svou sílu.
"Hlavní kámen!" vyhrkl Ebbitt. "Používej hlavu, Tale. Nemůžeme tady čekat, než si uvědomíš, že ji máš!"
Tal zrudl a zvedl slunokam. Namířil na kliku paprsek fialového světla. Odrazil se zpět, a najednou klika pod Jarekovou rukou povolila a dveře se prudce otevřely.
Divoch jimi proskočil a ještě v letu si vytahoval řetěz. Milla ho s vytaženým drápem následovala, za ní vyrazili duchostíny, Tal, Vrána a za nimi Ebbitt a Malen.
Všichni čekali léčku nebo útočníka, kterého tady nechal Sushin. Nečekali však, že spatří gigantický hmyz, strašlivého tvora se štíhlým tělem, dlouhým přinejmenším padesát sáhů, se stovkami článkovitých noh, se zubatými kusadly delšími než Jarek a dvěma ohromnýma očima složenýma z mnoha plošek.
Světlo ve slunokamech se rozzářilo, dráp se protáhl do světelného biče a Jarek roztočil nad hlavou řetěz.
Pak se všichni zarazili. Světlo zhaslo. Milla spustila ruku k boku a Jarekův řetěz zpomaloval své děsivé kroužení, až se zastavil úplně.
Obrovitý hmyz byl mrtvý. Nebo nikdy nebyl živý. Jak se k němu blížili, bylo Talovi stále jasnější, že je to vlastně stroj. Byl vyroben z materiálu, jenž se podobal zlatému kovu, ale na rozdíl od zlata měl nazelenalý lesk. A veliké ploškové oči byly vytvořeny ze stovek slunokamů. Vyhaslých slunokamů.
Vysoko na hřbetě, za hlavou se strašlivými kusadly, bylo sedlo a dvě nejbližší nohy porůstaly tupé štětiny, sloužící jako příčky žebříku, zatímco na všech ostatních nohách byly výčnělky ostré jako břitva.
"Zvíře, které se používá v boji," řekla zděšeně Milla. To by byl strašlivý nepřítel. Byl natolik štíhlý, aby se protáhl tam, kde se lidé sotva napřímí, kusadla mohla bojovníka rozpůlit a nohy by dokázaly rozsekat na kusy stovku nepřátel.
"Chodící červ," řekl Ebbitt. "Fascinující. Vždycky jsem si myslel, že jsou umělí."

"Cože?" zeptal se Vrána. "Ono jich je víc?"
"Podle toho, co se vypráví, přinejmenším dvě desítky," řekl Ebbitt radostně. Z jedné ze svých četných kapes vytáhl měřicí pásmo a natáhl je červu mezi kusadly.
"Teď ne, prastrýčku," řekl Tal odhodlaně a uchopil starce za paži. "Spěcháme, copak si nevzpomínáš?"
Rychle prošli kolem chodícího červa a z opatrnosti se drželi dál od jeho ostrých noh. Hmyzí stroj byl umístěn ve stáčející se chodbě. Když se dostali za zatáčku, uviděli další válečný stroj. Tento chodící červ vypadal stejně, jen byl umístěn jinak - hlava s částí těla se tyčila do výšky, jako by se právě chystal zaútočit.
Vypadal stejně mrtvý a strnulý jako ten první, nicméně všichni opět zpomalili, až na Jareka, který ostražitě otáčel hlavu a v ruce držel připravený řetěz.
"Zajímalo by mě, kolik slunokamů je potřeba na jednoho takového tvora," zamyslel se Tal nahlas, když procházeli kolem. Před nimi se objevil třetí chodící červ a stejně jako tento se v útočné pozici tyčil do výšky.
Ebbitt nahlédl pod svůj náprsní krunýř a zamyšleně odpověděl:
"Sedm set a přinejmenším osmdesát kamenů na jedno oko, aby plně fungoval. Nepoužili se od dob Ramellana a Stínových válek."
Když mluvil, duchostín do něho musel šťouchnout, aby ustoupil dál od červových noh. Talovi konečně došlo, že Ebbitt něco čte. Něco, co si vsunul pod plát na prsou. Nešlo tedy o nový zlozvyk, kterým by ho chtěl potrápit. Napadlo ho, co tam asi Ebbitt ukrývá, ale nedokázal pochopit, jak to stařec unese, když to váží stejně jako on.
Ebbitt si všiml Talova zamyšleného pohledu, opět se zadíval pod krunýř a odkašlal si.
"Chtěl jsem ti to říct," řekl. "Ale úplně mi to vypadlo z hlavy."
"Nevěděl jsem, že může měnit váhu," posteskl si Tal. "Málem mi kdysi vykloubil paži!"
"Sám od sebe se měnit nedokáže, musíš ho o to umět správně požádat," řekl Ebbitt. "Naštěstí jsem přišel na některá slovní spojení, kterými si můžu zajistit jeho poslušnost. I když ne docela, jakýmikoli prostředky, a je ho potřeba trochu oklamat… něčím…"
"Millo!" zavolal Tal, neboť se s Ebbittem trochu opozdili "Ebbitt má Zákoník!"
Milla se otočila a Jarek ji minul a kráčel dál. Jak divoch mířil k třetímu chodícímu červovi, stroji se najednou zablesklo v oku - a ten záblesk se znásobil, jako když se oheň šíří po olejnatém jezeře.

o KAPITOLA o
DVACET

"Pozor!" vykřikl Tal a v tu chvíli chodící červ zaútočil. Chňapl kusadly a uchopil Jareka v pase. Jarek upustil řetěz a mohutnými pažemi se opřel do čelistí nestvůry a snažil se je držet od sebe. Ruce kohokoli jiného by červ prokousl, ale Jarekova zvláštní pokožka kusadlům mechanického hmyzu odolala. Přesto bylo jasné, že Ledovana brzy rozdrtí.
Tal okamžitě vytáhl slunokam a odpálil z něj Červený paprsek zničení. Viděl jen, jak jej slunokamy v oku chodícího červa pohltily. Adras a Odris vyletěli dopředu, ale když se snažili uchopit kusadla nestvůry, aby Jarekovi pomohli, museli ustoupit před zeleným leskem na jejím povrchu, který teď jiskřil - což byl další efekt vyvolaný slunokamy.
Milla také zaútočila. Hodila na hlavu chodícího červa světelné lano. Jenže stejně, jako se duchostíny nemohly dotknout kovu, byl odražen i útok světelným lanem.
Vrána vrhl červovi do jednoho oka nůž. Potěšilo ho, když viděl, že vypadlo několik slunokamů, jenže jich nebylo tolik, aby se něco změnilo.
Jarek řval, duchostíny hřměly a křičely, Milla vydávala bojový pokřik a Ebbitt něco řekl Talovi, který právě vystřelil další paprsek. Tentokrát mířil na přední řadu noh.
"Cože?" zakřičel Tal. Ebbitt při chůzi trhal bokem, mumlal a snažil se něco přečíst ze Zákoníku pod náprsním krunýřem.
"Úplně nahoře na jeho hlavě!" křičel Ebbitt. "Před… před sedlem. Musíš mu vytáhnout… hm… mozek."
Tal se podíval na chodícího červa, který cloumal Jarekem sem a tam. Jeho dlouhé tělo se za ním divoce vlnilo po celé chodbě. Milla před ním poskakovala a vrhala mu světelné lano z drápu do očí. Každé třetí nebo čtvrté odpálení běžný slunokam nevydrží a vybuchne, ale bylo jich tolik, že bylo zřejmé, že tato taktika nefunguje.
"Před sedadlem?" zeptal se rychle Tal.
"Jo!"
Tal odhadl pohyb červa a rozběhl se. V běhu křičel na Adrase: "Adrasi! Adrasi! Vymrští mě na hlavu té potvory!"
Adras se otočil po jeho hlase, ale zdálo se, že mu nerozumí. Talovi se mihla hlavou představa, jak duchostín ustupuje stranou a nechá ho vklouznout pod chodícího červa do lesa noh ostrých jako břitva.
"Vysaď mě!" křičel Tal. "Na jeho hlavu!"
Duchostín ho konečně uslyšel. Než k němu Tal doběhl, vytvořil z rukou misku. Vyvolený chlapec skočil, na okamžik se zachytil nohama a byl vymrštěn do vzduchu přes kusadla a stále zápasícího Jareka.
Dopadl ztěžka na hlavu červa a začal sjíždět dolů na špatnou stranu k ostrým nohám. Sedadlo ale bylo od něho jen na délku paže. Podařilo se mu zachytit. Sedlo bylo mnohem vyšší než on.
Za okamžik se překulil a už v něm seděl. Zoufale se držel, protože chodící červ se kroutil a vlnil a ze všech sil se ho snažil setřást.
Tal se jednou rukou přidržoval sedlového kroužku před sebou a druhou rukou nahmatal kruhový panel vsazený do hlavy stroje, což bylo jediné místo, kde mohl být mozek. Zlámal si všechny nehty, ale dál se jej pokoušel trhavými pohyby otevřít. Pod ním byl jediný slunokam, položený na něčem, co vypadalo jako křišťálový válec nebo roura naplněná pulsující zelenou tekutinou.
Tal vší silou zapřel prsty do nádobky a snažil se válec vytáhnout. Nemohl jej však pořádně uchopit a málem vyletěl ze

sedla, protože červ zdvojnásobil úsilí, se kterým ho setřásal. Kroužil od podlahy nahoru a zase dolů a s pleskáním narážel do stropu, a tak se Tal musel přitisknout až úplně na dno sedla, aby ho to nerozdrtilo.
"Udělej… co jako cí… !" křičel Ebbitt. V tom rámusu ho však bylo jen tak tak slyšet. Talovi chvíli trvalo, než mu došlo, že volá ‚Udělej něco jako císař!'
Ušklíbl se, soustředil a odpálil paprsek fialového světla na slunokam na válci. Ten se rozzářil a válec se z poloviny vysunul z nádobky. Tal jej uchopil, načež jej celý vytáhl a odhodil stranou.
Málem vypadl také, neboť červ znenadání uprostřed vlnění strnul. Bolela ho ruka, jak se při poletování nahoru a dolů musel držet, pálila ho a opět mu začala krvácet. Ozvala se známá bolest téměř vykloubeného ramene.
Když slezl dolů, našel Ebbitta, jak si dlouhý křišťálový válec zkoumavě prohlíží. Bylo v něm plno odpudivých zelených hrudek, které plavaly v tekutině připomínající kuchyňský olej, i když to určitě bylo něco jiného.
"Dobrá práce," řekl Ebbitt a vsunul si válec za opasek. "To je od tebe velice milé, žes pro mě jeden získal."
Tal zavrtěl hlavou. "Doufám, že už před námi nejsou žádní další," řekl. "Ebbitte, můžeš se zeptat Zákoníku, kde je Sushin? Musel chvíli před námi uvést do chodu tuhle věc, a tak nebude moc daleko před námi."
Ebbitt, skloněný pod hlavou chodícího červa, kývl, což pro Tala znamenalo souhlas. Milla, Vrána a Malen se s vážnou tváří dívali nahoru na Jarekovo tělo.
Jeden pohled Talovi stačil, aby zjistil, co se stalo. V několika posledních vteřinách zápasu Jareka opustily síly a kusadla ho pevně sevřela.
"Zuřivost se mu už nevrátila," řekla Milla.
"Už nechtěl žít, když mu zabili Kirr," řekla Malen. "Tak je to se všemi divochy. Běsnění je opouští jen tehdy, když je už nepotřebují."
"Byl jsem moc pomalý," řekl Tal. "Zase moc pomalý…"
"Bojoval jsi statečně," usmála se na něho Milla. "Skoro jako Dálný jezdec. Všichni jsme pomalí. Ale nesmíme nechat Sushinovi čas, aby zase neuvedl do činnosti monstra, jako bylo tohle."
"Zákoník nedokáže povědět, kde je Sushin," řekl Ebbitt, který se vynořil zpod červa. Náprsní krunýř měl úplně odsunutý a na hrudi teď bylo dobře vidět podivné světlo, které zářilo přes ušpiněnou košili. "Brání tomu nějaká síla."
"A co Závoj?" zeptal se Tal naléhavě. "Je pořád na svém místě?"
Ebbitt se podíval dolů a něco si mumlal.
"Je obtížné přečíst něco, co je vzhůru nohama," postěžoval si. "Zákoníku se ale nedá věřit, když ho budu držet kdekoli jinde, a tak -"
"Ten Závoj, Ebbitte!"
"Je pořád nahoře," odpověděl Ebbitt s úsměvem. Pak úsměv znenadání zmizel. "Ale ne nadlouho. Zákoník říká, že se něco děje v Závojové síni. Ať je to cokoli, Závoj bude každou chvíli ‚spuštěn dolů'. Tři věže jsou už venku, od Fialové po Modrou. Ach, ne! Zelená už bude taky!"
"Kde je Závojová síň?" vyrazil ze sebe Tal. "Jak se tam dostaneme?"
Ebbitt se podíval dolů, podrážděně zamručel a strhl si křišťálový náprsní krunýř. Ten s řinčením dopadl na podlahu. Pod košilí měl zastrčený Zákoník Vyvolených nebo snad jeho zmenšenou verzi. Průzračný křišťál obdélníkového tvaru, jehož povrch se třpytil a chvěl jako odraz měsíce na vodě.
Ebbitt si roztrhl košili, vytáhl Zákoník a opřel jej o zeď. Okraje Zákoníku se zachvěly a pak se začal pomalu roztahovat do obou stran a nahoru. V několika vteřinách dosáhl velikosti, kterou si Tal pamatoval. Byl vysoký asi jako Ebbitt a třikrát tak široký.
"Jak se odtud dostaneme do Závojové síně?" zeptal se Tal. Věděl, že Zákoník odpovídá jen na přímé otázky.
Na povrchu Zákoníku se objevily tmavé čáry. Byla to podrobná mapa a Tal si ji začal rychle prohlížet. Pod mapou však také bylo něco napsáno písmem Vyvolených a runami Ledovanů.
Na vrcholek Sedmé věže se vydejte jedinou cestou - touto spirálovitou chodbou.

o KAPITOLA o
DVACET JEDNA

"Jak dlouho ještě bude trvat, než bude Závoj úplně… uch… dole?" zeptal se Tal, aniž stačil vstřebat odpověď na předchozí otázku.
Dvacet devět minut při současné rychlosti postupu, odpověděl Zákoník opět písmem Vyvolených a runami Ledovanů. Tak si mohly jeho odpověď přečíst také Milla a Malen.
"Pojďte!" vykřikl Tal. Otočil se začal utíkat. Podle mapy musí vyběhnout přinejmenším tři tisíce sáhů spirálovité chodby. Což by se dalo uběhnout za dvacet minut, pokud ovšem nenarazí na další chodící červy a jiné překážky…
Milla, Vrána, Malen, Adras a Odris ho bez námitek následovali. Ebbitt si odkašlal a opřel se o zeď.
"Já vás doženu," zavolal za nimi.
Když se ohlédl, Zákoník se už zmenšoval a ztrácel svou podobu. Měnil se v pramínek rosolovité tekutiny, která šplhala nahoru po zdi. Ebbitt se na něj vrhl, zmocnil se jej a strčil jej zpátky na hruď. Pak rychlou chůzí vyrazil za ostatními.
Chodba se stáčela kolem několika dalších chodících červů, naštěstí ale žádný nebyl funkční. Pokaždé, když se k některému přibližovali, Tal se snažil nezpomalovat, i když to bylo obtížné. Zavolal na Adrase, aby se držel v jeho blízkosti a byl připraven vyhodit ho zase na červí hlavu, kdyby to bylo třeba. Milla s Odris po boku se také držela blízko něho. Zjevně odkoukala jeho taktiku a byla připravena ji v případě potřeby použít.
Vrána a Malen běželi spolu kousek za nimi. Tal přestal mít z chlapce Svobodného národa obavy. Buď se úplně změnil, nebo nechce ohrozit svůj vztah - a rovněž vztah svého národa - k Ledovanům tím, že by Talovi něco provedl.

Za další zatáčkou se chodba zužovala a vedla z ní celá řada dveří. Byly po obou stranách každých dvacet sáhů. Dveře byly průhledné. Když stanuli dost blízko, aniž by se domluvili, podíval se Tal vlevo a Milla vpravo.
Přes dveře viděli prapodivné věci, ale nemohli se zastavovat, aby si je prohlédli. Byly tam zvláštní stroje z kovu, křišťálu a slunokamů. Některé slunokamy stále jiskřily a zářily. Viděli řadu místností se zvířaty naloženými v průhledných nádobách s tekutinou. Milla poznala, že to jsou zvířata žijící na Ledu nebo jejich dávní předkové. Byl tam právě narozený selskiš, ale ne úplně přesný, a merwinové bez rohů a wreska, ale desetkrát menší, než jak je znala. Dále mimochodní lovečtí psi s podivnou kůží místo srsti a dokonce zářící pračervi, ne větší než Millin prst, seskupení po tisících v koulích. Ti byli jiní než obrovští pračervi, kteří kdysi dávno žili na Ledu v párech.
Běželi stále dál a výš a spirálovitá chodba se s každou zatáčkou zužovala. Za dveřmi byly vidět stále podivnější, tajemné věci.
"Ebbitt," popadal dech Tal, "tomu všemu neodolá. Otevře některé dveře a zapomene, co dělá."
"Měli jsme mu Zákoník vzít," řekla Milla. Nelapala po dechu, ale musela se přemáhat, aby mluvila normálně.
"Není čas ho zmenšovat," oddechoval Tal. "Kromě toho určitě víme, kde je Sushin."
Za další zatáčkou Vrána za nimi najednou vykřikl. Klopýtl a napůl upadl, napůl vrazil do zdi. Okamžitě se však napřímil. Malen se také zastavila.
"Moc velká námaha, uhnal ses," řekla a ohmatávala mu čelo dlaní. "Musíš si chvilku odpočinout."
"Jestli trochu můžete, pojďte dál!" vykřikla Milla, aniž se zastavila.
"Tak, a zase jsme tady jen ty a já," řekl Tal, když Milla zrychlila.
"A my!" doplnila ho Odris. "Proč na nás vždycky zapomínáš, Tale?"
"Je teď císař," řekl Adras zasmušile. "Jedná se mnou jako se sluhou."
"To tedy ne!" zaprotestoval Tal.
"Ale jo!"
"Šetřete si dech," upozornila je Milla. "Začíná to ostře stoupat."
Spirála chodby se teď vinula nahoru sevřeněji a už v ní nebyly žádné dveře. Bylo to jako běžet do strmého kopce. Talovi se začalo hůř dýchat a píchání v boku bylo stále silnější. Přitiskl si na bolavé místo pěst a bolesti si dál nevšímal. Nezáleží na nějaké bolístce, když Závoj mizí s každou -
Pak jej uviděl nahoře před sebou. Závoj. Chodba končila v naprosté, jasně ohraničené tmě.
"To je…?" zeptala se Milla, když zpomalili.
"Ano, Závoj," řekl Tal. "Adrasi a Odris, chytněte se jeden druhého a pak chytněte nás. Millo, podej mi ruku. Musíme tím projít krokem. Budu se jednou rukou přidržovat stěny."
Všichni čtyři si propojili prsty a Tal natáhl ruku, aby se dotkl vnitřní stěny.
"Co když je uvnitř past?" zeptala se Milla podezíravě.
Tal zavrtěl hlavou.
"Myslím, že se v Závoji nedá nic dělat. Nejenže je tam tma, ale ani se tam nedá pořádně dýchat. Člověk se tam necítí dobře. Není to místo, kde může člověk vydržet tak dlouho, aby nastražil past."
Zhluboka se nadechl a Milla to udělala po něm. Pak se oba i s duchostíny ponořili do úplné tmy.
Se světlem zmizely všechny zvuky. Dokonce i dotek Milliny ruky Talovi připadal jiný a velice vzdálený. Cítil, jak mu pod rukou drhne kámen, ale i to bylo ztlumené. Bylo snadné se v Závoji ztratit, chodit pořád dokola a potácet se sem a tam, dokud člověku nevysadí dech a smysly.
Pro Millu to bylo ještě horší. Čekala tmu jako na Ledu, jenže tato byla jiná. Nebyla jí zima, ale tma z ní vysávala energii a teplo. Úplně ji to roztřáslo. To se jí z chladu stalo málokdy. Tma se také rozprostírala do mnohem větší dálky, než Tal říkal. Cítila jeho ruku, nikoli však ruce duchostínů, a i ta jeho jí připadala divná a jiná než lidská. Závoj jí ubíral dech a Milla se začala strachovat, že už nikdy neuvidí světlo -
Když se vynořili ze Závoje do chodby osvětlené slunokamy, která se před nimi vinula pořád nahoru, Milla si úlevně vydechla. Rychle pohlédla na Tala, aby nedala najevo sebemenší náznak únavy. Tal však jen prudce oddechoval a ničeho si nevšímal.
"To bylo nepříjemné," řekla Odris. "Myslím, že bych tím sama neprošla."
"Já už jsem tím prošel třikrát," řekl Adras hrdě.
"Doufejme, že tam pořád bude, až se budeme vracet," řekl Tal zachmuřeně. Opět se rozběhl a okamžitě se ozvalo píchání.
"Zvládnou to Vrána a Malen?" zeptala se Milla.
"Vrána tím už kdysi prošel," řekl Tal. Několik vteřin mu trvalo, než nabral dost dechu, aby mohl odpovědět. "Pomůže Malen. Myslím, že by mohli počkat na Ebbitta."
Podíval se na slunokam, aby zjistil, jak jsou na tom s časem.
"Uplynulo čtrnáct minut," řekl. "Musíme být dál než v půli cesty."
Opět se rozběhli. Nad Závojem už nebyly průhledné dveře, i když tu a tam se po jedné nebo druhé straně objevil jakýsi vchod. Ty však roubily portály z kovu nebo z materiálu, který vypadal jako dřevo.
Tala píchalo v boku čím dál víc a do čím dál větší hloubky. Nakonec se zastavil a ohnul. Z námahy se mu chtělo zvracet.
"Já půjdu dál," zavolala Milla, ale Tal natáhl ruku a chytil ji za rukáv.
"Ne," vydechl prudce. "Sushin je moc silný… a jestli tam bude Sharrakor… Adrasi, prosím tě, můžeš mě nést?"
"Vidíš, myslí si, že jsem sluha," zamručel Adras.
"Poprosil jsem tě," odkašlal si Tal.
"Poprosil tě," potvrdila Odris. "Mám tě taky nést, Millo?"

Milla se na chvíli zachmuřila a pak přikývla.
"Ano," řekla. "Mohlo nás to napadnout už dřív. Chodba je dost vysoká, bude to rychlejší."
"Nemůžu jít moc rychle," řekla Odris. Z tónu jejího hlasu se dalo poznat, že už své nabídky lituje. "Uvědomte si, že jsem taky unavená."
Milla a Tal zvedli paže a když je duchostíny uchopily, ucítili kolem zápěstí vlnění jejich studených těl. Adras a Odris v intenzivním, jasném světle chodby opět získali sílu. Snadno zvedli Ledovanku a Vyvoleného a hned plnou rychlostí vyrazili nahoru do zatáčky.
Bylo to mnohem rychlejší, lidé by tak běžet nedokázali. Jen Adrase začalo bavit ostré vybírání zatáček, a tak Talem několikrát udeřil o stěnu chodby. Odris zase každých deset sáhů ztrácela výšku a vláčela Mille nohy po zemi.
Po dalších dvaceti otočkách v neustále stoupající chodbě dostal Tal závrať. V boku už ho nepíchalo, ale z té závrati se cítil stejně mizerně. Kdyby pokračovali v chůzi, tak by ho to zmohlo, že by se nedokázal setkat se Sushinem tváří v tvář. Vůbec by se nedokázal zpříma podívat, a už vůbec ne použít magii světla.
"Zastavte!" zavolal. "Musíme být blízko!"
Duchostíny zpomalily, zastavily a pustily své pasažéry. Tal se chvíli potácel a třásl hlavou, dokud závrať nepominula.
"Už to nemůže být daleko," řekl potom. Podíval se na slunokam. "Devatenáct minut. Máme deset minut, než bude Závoj dole."
"Měli bychom si udělat nějaký plán," řekla Milla. "Co když má Sushin u sebe svobodné duchostíny?"
Tal přikývl. V Červené věži nad Závojem už viděl mnoho svobodných duchostínů, přivedených z Aeniru, aby se staly předvojem mnohem většího vojska, které přijde, až Závoj padne.
"Teď se musíme soustředit na Sushina," řekl. "Zaútočit na něho, protože může použít Hlavní fialový kámen. Adras a Odris budou hlídat, aby nás zezadu nenapadly svobodné stíny."
"Nic lepšího mě nenapadá," řekla Milla. "Musíme doufat, že máme osud příznivě nakloněný, a být neohrožení a stateční."
Zvedla ruku a otočila ji zápěstím nahoru, takže byly vidět jizvy z přísahy.
"My dva jsme si toho hodně odpřísáhli, Tale," řekla. "Přidejme ještě jednu přísahu, bez krve, protože nemáme čas. Pojďme společně zachránit náš svět."
Tal také zvedl zápěstí, podobně zjizvené, a přitiskl je na Millino.
"Společně zachráníme svět. Porazíme Sushina a Sharrakora!"
Jeho oči se na okamžik střetly s Millinýma. Každý viděl v tom druhém něco ze sebe. Vyvolený se téměř stal Ledovanem a Ledovanka se téměř stala Vyvolenou. Císař a vojevůdkyně, oba si vzali ze svých národů to nejlepší.
Pak od sebe odstoupili a vyrazili chodbou vzhůru, duchostíny za sebou. Dva lidé Temného světa kráčeli jeden vedle druhého setkat se tváří v tvář s nepřítelem, nepřítelem veškerého života pod Závojem.

o KAPITOLA o
DVACET DVA

Závojová síň se podobala místnosti ve vrcholku Červené věže, jen byla rozlehlejší a impozantnější. Měla čtyři široká, klenutá okna, kterými byla vidět modrá obloha a sluneční svit. Podlaha nebyla rozdělena do čtverců, byly v ní však vsazeny drobné slunokamy, svítící tlumeným fialovým světlem, které se mísilo se zlatou září slunce.
Tal a Milla sem dorazili dřív, než čekali. Chodba se najednou strmě stočila a postupně přecházela v podlahu síně. Když uviděli její okraj, sklonili hlavu, pak se však pozorně zahleděli přes okraj rampy.
Nebyl zde strom se zvonky jako v Červené věži, zato uprostřed místnosti stál pyramidový podstavec. Některé jeho části zářily různými barvami jako slunokam. Tal si s údivem uvědomil, že celý podstavec je vysekaný z ohromného slunokamu, který musel mít v průměru přinejmenším tři sáhy. Nevěděl, že se dá slunokam opracovat do nějakého tvaru - a pyramida by ho už vůbec nenapadla.
Sledoval, jak na pyramidě zhasl horizontální pruh žlutého světla, a vzápětí ke svému zděšení zjistil, že světlo zhasíná dál a že už nezáří víc než polovina ohromného slunokamu. Od základny pyramidy nahoru už ztemnělo pět pruhů. Zářily už jenom dva, oranžový a červený.
Vtom Tal uviděl Sushina. Obtloustlý Vyvolený stál z druhé strany pyramidy, v ruce držel Hlavní fialový kámen a vysílal do pyramidy proud fialového světla. Tal si instinktivně vybavil, že proud světla ukončuje - ne, jaký výraz použil Zákoník? Spouští Závoj.
Náhle se za Sushinem vynořil jeho duchostín, nestvůra s vyrůstajícími hroty, čtyřmi zahnutými paťáty a dvěma masivními rohy na hlavě. Další duchostíny už ale v síni nebyly, alespoň Tal žádné neviděl. Ucítil, jak v něm vzrůstá naděje. Sushin je nebezpečný nepřítel, ale je sám.
"Útok na tři?" zašeptal Mille. Přikývla. Dráp na ruce jí už zářil, paži měla odtaženou od těla.
Tal zvedl tři prsty. Pokrčil jeden a srdce se mu rozbušilo. Pokrčil druhý a srdce mu bušilo rychleji než kdy jindy. Ve slunokamu pulsovalo červené světlo. Pokrčil třetí -
"Teď!"
Pak se všechno odehrálo nesmírně rychle. Nebyl čas přemýšlet, nastoupil instinkt.
Tal skočil dopředu a odpálil Červený paprsek na duchostín, protože Sushina chránilo příliš mnoho slunokamů. Zasáhl ho mezi oči. Monstrum se zapotácelo a sevřelo si hlavu do dvou hákovitých rukou.
Milla zaútočila rovnou na Sushina. Dráp měla úplně vytažený, světlo z něj šlehalo do dálky, stáčelo se a proudilo ve spirále, jako by si dělalo, co chce.
Sushin se nehýbal. Stál jako socha. Hlavní fialový kámen na jeho prstě dál vysílal proud světla na kámen ve tvaru

pyramidy.
Zmizel oranžový pruh světla. Sushinův duchostín se vrhl dopředu, zasáhl ho však další Červený paprsek, tentokrát od Tala. Adras a Odris prudce vyletěli, aby se nepřátelského duchostínu zmocnili.
Milla zaútočila na Sushina drápem a slunokamy na všech lemech jeho fialově zbarveného roucha se rozzářily. Potom z drápu vyšlehlo světlo, stočilo se a přeletělo zpátky přes Millinu hlavu. Ledovanka bez rozmýšlení vytrhla z rukávu kostěný nůž a pokusila se Sushina bodnout poněkud hmotnější zbraní. Slunokamy se však rozzářily červeně a v jejich žhavém záblesku nůž úplně shořel.
Milla zuřivě zařvala a bodla drápem k Sushinovu obličeji. Rozzářily se další slunokamy, tentokrát modře a zeleně. Uchopila ji neviditelná síla a odhodila přes hlavu Vyvoleného. Udělala ve vzduchu salto, dopadla na nohy a znovu se vrhla vpřed. Také Tal se vyřítil dopředu a připojil se k ní. Jeho mysl se napůl soustředila na vznikající Fialové rozuzlení ve slunokamu.
Milla opět zaútočila první, Sushinovy obranné síly ji však znovu odhodily stranou. Se vzteklým řevem se odplazila. Na druhé straně síně Adras a Odris zkroutili duchostínu ruce za záda a drželi ho tak, aby nemohl použít rohy a zuby. Pak ho začali trhat na kusy a při každém trhnutí vykřikli a zaburáceli.
"Jděte stranou!" zavolal Tal. Z jeho poloviny Hlavního fialového kamene se vyřinul fialový oblak. Trhl zápěstím, roztočil jej a nasměroval na Sushina.
Když Fialové rozuzlení Sushina zasáhlo, všechny slunokamy se na něm jasně rozzářily. Chvíli se zdálo, že Fialovému rozuzlení odolají nebo je dokonce odrazí zpátky. Pak začaly jeden za druhým vybuchovat, jak se do nich rozuzlení zakusovalo.
Sushin se stále nepohnul, jen dál svou polovinou Hlavního fialového kamene mířil na pyramidu. Ani když se jeho poslední slunokam proměnil v prach a rozuzlení mu začalo rozežírat oděv a obnažovat tělo, neodvrátil pohled a nestáhl ruku.
Poslední barevný pruh pyramidy potemněl.
Sushin se pohnul rychle jako tlama slujochřtána a otočil polovinou Hlavního fialového kamene. Zaplavilo ho fialového světlo jiného odstínu, než jaký mělo rozuzlení. Obě světla se vzájemně vyrušila právě ve chvíli, kdy Tal a Milla opět zaútočili.
Tal namířil na Sushinovu hlavu tak silný Červený paprsek, na jaký si dosud nikdy netroufl. Byl tlustý jako prst. Jenže Sushin jej zachytil hlavním kamenem a větší část odrazil do stropu. Ruka mu však začala hořet.
Milla se pomalu přibližovala a šlehla Sushina světlem z drápu přes nohy. Sushin se honem zakryl fialovým světlem. Nebyl však dost rychlý a Millino světlo se mu zaseklo hluboko do nohou, hned nad kotníky.
Stejně jako tehdy, když ho Milla zasáhla mečem z merwinova rohu, mu z ran netekla krev. Sushin však upadl na zem, protože mu paprsek přesekl obě Achillovy šlachy. Svíjel se u pyramidy jako chodící červ. Potom se zvedl na kolena a cupital pryč a křičel: "Ne, to nejsem já! To nejsem já! Nezabíjejte Sushina!"
Pak z něj odněkud zevnitř vyšel jiný hlas, ne tak známý, hlubší a hlasitější a tak hrůzostrašný, že nemohl patřit člověku.
"Prohráli jste! Závoj je zničen! Právě nastal čas Sharrakora!"
Potom se rychle za sebou ozvalo několik slov, která Tal ani Milla neznali, ale ještě se jim dalo porozumět.
"Skramost! Gostam kuchnil spolyksum!"
A nakonec to řeklo větu, kterou znali, větu, která je zasáhla, jako kdyby je někdo udeřil.
"Adras eris Aenir! Odris eris Aenir!"
Po těchto slovech Adras a Odris zmizeli. Tal a Milla se cítili, jako by jim někdo vyrval kus těla. Byla to tak strašlivá bolest, že oba padli na zem, skáceli se jako podťaté stromy.
Skrze ochromující trýzeň, která mu zamlžila mysl, spatřil Tal Sushina, jak se plazí kolem pyramidy a blíží se k němu. Usilovně se soustředit na slunokam, všechno však viděl rozmazaně a nedokázal pohnout rukou, jak by potřeboval.
I Milla se zkusila pohnout a skutečně se dokázala přisunout blíž k Talovi a zvednout ruku s drápem. Světlo z něj však nevyšlehlo a ona už nemohla dál. Veškerá síla ji opustila.
I přes zastřenou mysl si Tal uvědomil si, že umírají. Právě to se stalo Ethar a ostatním Vyvoleným před audienční síní. Sushin - nebo ten, kdo je v něm - poslal jejich duchostíny zpět do Aeniru a nečekaný šok je zabil.
"Vezmu si to," řekl Sushin normálním hlasem, když se doplazil až k Talovi. Natáhl k němu obtloustlou ruku a stáhl mu z prstu Hlavní fialový kámen. Vyvolený chlapec se zkusil bránit, ale nešlo to. Paže mu prudce klesla a ostrá bolest mu projela očima do mozku. "Myslím, že nejlepší bude je zase spojit."
Sushin se posadil a prohlížel si polovinu hlavního kamene, kterou právě ukořistil. Než si jej však stačil natáhnout na prst k první polovině, plnou silou ho do ruky zasáhl paprsek ostrého červeného světla. Prsten s hlavním kamenem spadl na zem a odkutálel se pryč.
Hlas uvnitř Sushina zamručel tak, že i přes strašlivou bolest nahnal Talovi strach.
Další Červený paprsek Sushina zasáhl do prsou. Z díry, kterou vyvrtal, vyšel kouř. Sushin opět zamručel a namáhavě se pokusil vstát. Zapomněl na svou tloušťku i na přetržené Achillovy šlachy a hned zase spadl. Teď se začal plazit jako červ k pyramidě.
Skrze hluboké rány a roztržené roucho Vyvoleného bylo vidět nikoli tělo a krev, nýbrž stín.
Tal se překulil a vykřikl bolestí. Nedaleko vchodu uviděl stát Vránu. Chlapec Svobodného národa držel v napřažené paži slunokam, tak, jak se to naučil v lektoriu, a soustředěním měl svraštěnou tvář. Ruku mu zaplavilo červené světlo a bylo čím dál ostřejší, protože si připravoval další Červený paprsek. O chvíli později paprsek vystřelil. Asi prořízl něco kovového na Sushinově oděvu, protože začaly létat jiskry.
Sushina to však nezastavilo. Dostal se blíž k pyramidě a vytáhl se nahoru. Použil ji jako opěrku, aby mohl svůj slunokam zamířit na Vránu.

"Ne! Není to člověk!" vykřikl Tal a slova se mu mísila se vzlyky. "Stín! Malen…"
Už to nedořekl. Opustily ho síly.

o KAPITOLA o
DVACET TŘI

Do ozvěny Talových slov, jež se nesla síní, odpálil Sushin na Vránu kouli z mihotavého fialového světla. Prostor naplnil Malenin hlas. Třesoucím se, nejistým hlasem odříkávala slova Modlitby k Asteře.
Vrána uskočil a fialová koule proplula kolem něho, narazila do zdi mezi dvěma okny, explodovala a proletěla zdí ven do volného prostoru. Vzduch zaplnil oblak úlomků kamene a prachu.
Malenina modlitba rovněž vyvolala velkou podívanou. Sushin ztuhl s otevřenými ústy a nataženou rukou. Celé tělo se mu rozmazalo. Chvíli tady stálo jeho lidské tělo a pak se od něj začal oddělovat tmavý dvojník. Postavil se dozadu, za jeho lidskou podobu.
Byl to stín, který opouštěl tělo, v němž se ukrýval. Venku se měnil a rostl a vypadal čím dál hrozivěji. Začínal nabývat podobu, kterou Tal už kdysi viděl.
Podobu příšery. Draka. Samotného Sharrakora.
Když byl ze svého lidského hostitele celý venku, natáhlo se jeho plazí tělo od podlahy ke stropu. Mělo protáhlou hlavu s bodci a zubatou tlamu zuby tak velikou, že drak mohl slupnout Tala jako jediné sousto. Křídla měl svinutá, protože by se mu do síně nevešla. Ocas byl dlouhý, zakončený kostí ve tvaru řeznické sekery.
"Samotná Astera mě nespoutá," zařval Sharrakor. "Jak se vám podařilo dostat na místo, kde udělala chybu a zaplatila za ni životem? Nevidím přicházet Daniru, Susir a Grettir, aby dokončily to, co měla udělat ona!"
Dračí hlas přehlušil Maleninu modlitbu, Tala dokonce na okamžik napadlo, že Malen ztichla. Pak se však ozvala znovu. Klidně, pomalu a nebojácně. Ať už její modlitba mohla draka spoutat, nebo ne, rozhodně se mu nelíbila.
"Jen si říkej to své zaklínadlo!" zařval. "Nebudu to poslouchat. Ale tebe, ty čarodějnice Ledu, si najdu, pokud budeš ještě žít, až se vrátím. Teď jdi a řekni svému národu, že je Závoj zničený! Že Sharrakor brzy ukončí válku, kterou tví předkové tak nerozumně začali!"
Hlava stínového draka se vrhla dolů na Sushina a ukousla mu ruku. Chvíli ji převalovala v ohromných čelistech. Pak duchostín zmizel a ruka dopadla na podlahu - bez prstenu se slunokamem, který na ní ještě před chvíli byl.
Malen dál odříkávala Modlitbu k Asteře, i když objekt, jemuž byla určena, už zmizel. Vrána spěchal k místu, kde se Tal a Milla svíjeli na zemi.
"Co se stalo?" zeptal se. "Kde jste zranění?"
"Duchostíny," řekl Tal. Vzlykal bolestí a téměř nemohl mluvit. "Jsou zpátky. V Aeniru. Musíme… za nimi. Vezmi Ebbitta. Vezmi prsten. Prosím… prosím…"
Tal pozoroval Vránu, jak se otáčí a zvedá prsten. Teď se to stane, projelo mu zděšeně hlavou. Teď přijde ta zrada. Teď si Vrána vezme prsten a zmizí. Teď se otáčí. Teď je konec -
Stále na to myslel, když vtom mu Vrána navlékl prsten s polovinou hlavního kamene na prst.
"Cestu do Aeniru znám," řekl. "Ebbitt mi ji jednou ukazoval. Ale nikdy jsem tam nebyl. Teď ta chvíle přišla."
"Vezmi Millu," zašeptal Tal. Nedokázal se soustředit. "Ty… odrážej paprsky světla do našich kamenů…"
Milla se už přisunula blíž. Nemluvila ani nevydávala bolestné zvuky. Vrána ji uchopil a odtáhl k Talovi. Oba překulil na záda, ruce se slunokamy jim položil na hruď, jejich hlavy mu spočívaly v klíně.
"Millo," zamumlal Tal. "Pozoruj… slunokam… sleduj… opakuj…"
Vrána si začal představovat barvy a odříkávat Cestu do Aeniru. Slunokam v ruce mu zableskl. Namířil jeho paprsky na slunokamy, které svírali Milla a Tal.
Tal se i přes bolest snažil opakovat slova, která Vrána odříkával. Věděl, že se musí dostat do Aeniru. Musí najít Adrase a Odris, kteří tam určitě umírají. Musí se vrátit a opravit nebo opět natáhnout Závoj a připravit se na útok Sharrakora…
Milla opakovala slova a na nic jiného nemyslela. Slova a barvy jsou to jediné, na čem záleží. Musí přežít. Její národ je na ní závislý. Už jednou selhala, když neubránila Závoj. Musí žít, aby pomstila svou porážku…
Malen dokončila Modlitbu k Asteře. Neměla však pocit, že se jí podařilo to, co chtěla. Sharrakor se musel vrátit do Aeniru, aby jí unikl. Nikde se tady neskrývá, nikde ho není vidět.
Malen uviděla Vránu, jak sedí a Tal a Milla se o něho opírají. Všechny tři zaplavovaly vlny mnohobarevného světla. Spatřila Sushina, mrtvého nebo umírajícího vedle pyramidy. Teď, když už v něm nebyl stín, z něho volně proudila krev.
Vtom na vrcholu pyramidy zahlédla záblesk. Pyramida byla úplně temná, ale teď začal její vrcholek zářit slabým červeným světlem. Malen napadlo, že se světlo rozšíří, ale nebylo tomu tak. Jenom vrcholek zářil.
Zaslechla za sebou zvuk. Otočila se a najednou dostala strach. Byla úplně sama, babizna bez spojení s matkami a sestrami, bez Panen ochránkyň a lovců, kteří by ji ochránili.
Byl to Ebbitt, prudce oddechoval a namáhavě šplhal po rampě. Uviděl Malen, která na něho upřeně hleděla očima plnýma hrůzy, a za ní Sushina, téměř černou pyramidu a Vránu, Tala a Millu, uzavřené v duhovém pouzdře.
"Co se stalo?"
Malen se roztřásla a nedokázala promluvit, slova se jí zasekla v krku. Ebbitt rychle prošel kolem ní, pohlédl na ty tři, kteří už očividně odešli do Aeniru, a poklekl vedle Sushina. Slunokam se mu rozzářil, jak přivolával léčivou magii.
Ebbittův duchostín k Sushinovi přičichl a přešel k místu, kde Adras a Odris roztrhali jeho duchostín.
"Měl… měl v sobě stín," vyhrkla Malen. "Sharrakora. Draka. Přinutil Adrase a Odris zmizet a Tala a Millu srazil k zemi. Viděli jsme to, Vrána použil magii světla a já jsem zkusila Modlitbu k Asteře, ale Sharrakor řekl, že je Závoj zničený a že se vrátí…"

"Závoj není zničený, je jen rozedřený na okrajích," řekl Ebbitt ostře. Nebylo na něm ani stopy po obvyklé zesláblosti. "Hlavní červený kámen ho podrží. Aspoň na chvíli, aby nespadl. I když není tak silný, jak by asi bylo potřeba. Co řekl Sharrakor o tom, že se vrátí?"
"Říkal, že se vrátí a ukončí válku," řekla Malen. "Ach, měla bych… měla bych to oznámit…"
Ještě víc se napřímila a přiložila si ruce k hlavě. Jenže čím víc se snažila spojit s ostatními babiznami, tím víc slyšela strašlivý Sharrakorův hlas, jak jí vyhrožuje, že si ji najde…
"To ti pomůže," řekl Ebbitt.
Sushin otevřel oči. "Děkuju, ale to je celkem…" Ztichl a ve tváři se mu objevil výraz naprostého úžasu. "Kde jsem? Kdo jsi ty?"
"Teď odpočívej," uklidňoval ho Ebbitt. "Měl jsi nehodu."
"Byl jsem v Aeniru," řekl Sushin. "Právě jsem snídal s Julperem Jen-Barenem. Měl mi pomoct vyšplhat na Žlutou…" Odmlčel se.
"Měl jsem sen," řekl po chvíli. "Hrozný sen. Měl jsem otevřenou hlavu a někdo cizí se mi vsoukal dovnitř -"
Hlas měl čím dál pronikavější a bylo jasné, že ho za chvíli popadne hysterie. Ebbitt rychle zvedl slunokam a zamířil zelené světlo na Sushinovu tvář. Oči Vyvoleného se zavřely a Sushin se sesul na pyramidu.
"Nejsem si jistý, jestli je milosrdnější mu pomoct žít, nebo ho nechat zemřít," poznamenal Ebbitt. "Myslím, že stejně jako v mnoha jiných věcech rozhodne osud. Jen si představ, že jeho poslední vzpomínka patřila snídani s Julperem Jen-Barenem! Před víc než třiceti lety! Vsadím se, že to byla taky proradná snídaně. Julper byl vykutálený chlápek. Tak pojď."
"Mám jít?" zeptala se Malen. "Kam?"
"Do Aeniru," řekl Ebbitt netrpělivě. "Budeme se muset podělit o slunokam. Jen se na něj dívej a opakuj po mně."
"Do Aeniru?" vykřikla Malen. "Tam nemůžu jít!"
"Budeme tě potřebovat," řekl Ebbitt. "Podle toho, co jsem četl v Zákoníku."
"Co máš na mysli?"
"To se uvidí," odpověděl Ebbitt.
"To tak!" řekla Malen a dupla si nohou. "Tak mi to řekni, ty… ty starý chamtivče!"
Nazvat někoho chamtivcem byla mezi Ledovany pořádná urážka, neboť základem pro přežití klanu je dělit se o jídlo a ostatní nezbytné věci. Ebbitt se však neurazil.
"No, myslím, že se to tak dá říct," řekl a poškrábal se na nose. "Aby se Sharrakor zbavil Závoje nebo aby ho dostatečně vyřadil z provozu, musí jako další krok zrušit Zapomnění. Protože babizny - nebo jejich historické protějšky - prosadily Zapomnění v první řadě, řekl bych, že se bez tebe neobejdeme."
"Ale já jsem jen mladá babizna," zaprotestovala Malen.
"Jsi jediná babizna, která je ve správný čas na správném místě," odpověděl Ebbitt a uchopil ji za paži. "Jen se upřeně dívej do slunokamu."
"Měla bych informovat -"
"Na to není čas!" vykřikl Ebbitt. Jeho duchostín si k němu přisedl. Slunokam už začal měnit barvu, zahájil sekvenci, která byla součástí Cesty do Aeniru. "Zjistí si to. Nezapomeň po mně opakovat slova!"
Začal odříkávat a Malen, navzdory svému nesouhlasu, se upřeně dívala do slunokamu a opakovala jeho slova. Aenir! Dostane se do Aeniru, kde žádný Ledovan až na Millu nebyl tisíc okruhů, i víc!
Ani jeden z nich si nevšiml stříbrného pramínku, který Ebbittovi vyklouzl vzadu zpod košile a sunul se po zemi na druhou stranu. Zákoník Vyvolených strávil v Aeniru příliš dlouhý čas a neměl v úmyslu se vracet.

o KAPITOLA o
DVACET ČTYŘI

Tal, Milla a Vrána dopadli na kamennou plošinu. Rozkymácela se pod nimi a oni se z ní snažili dostat pryč. Slábnoucí sluneční světlo dopadalo na jejich těla, která se v Aeniru změnila. Byli trochu nižší a hubenější a pokožka se jim trochu třpytila.
Tal a Milla ještě stále cítili bolest, byla však už mnohem menší. Talovi se zdálo, že tady někde je Adras. Někde hodně daleko, ale přesto od něho nebyl úplně odtržený. Tak tedy Hřmotný Pastýř díky světlu ještě žije.
Tal se posadil a rozhlédl. Bezprostřední nebezpečí nehrozilo, ale přesto jim kamenná tabule, která se pod nimi pohybovala, naháněla strach. Nebyl to však jediný objekt, který se v tu chvíli pohyboval. Zbytky nedaleké zdi pomazané starou maltou také pomalu měnily místo.
"Ruiny," řekl Vrána.
Vstal, trochu potřásal hlavou a rozhlédl se kolem sebe. "Tak tohle je Aenir. Vždycky jsem se sem chtěl podívat."
"Jsou tady nějací nepřátelé?" zeptala se Milla. Také vstala, vzápětí si však zase rychle sedla a začala si masírovat nohy a protahovat paže.
"Ne," odpověděl Vrána. "Aspoň si myslím, že ne. Kolem nás se uvolňuje spousta kamenů. Hrozně pomalu. Kde vlastně jsme?"
"Rozbořené město," řekl Tal. To ovšem ostatní viděli také. Alespoň to tak vypadalo. V Aeniru si nikdo nemůže být jistý tím, co něco ve skutečnosti je, protože to může být něco úplně jiného, než jak to vypadá. Určitě jsou do daleka kolem nich zříceniny budov. Byly všude, kam se dalo dohlédnout, a táhly se až ke kopcům, jež je obklopovaly.
"Co se stalo?" zeptala se Milla. "Cítím Odris… bolest z odloučení… že je pryč. Je to horší, než když mě merwin nabral na roh."

Tal zavrtěl hlavou.
"Nevím to jistě. Sharrakor je nějakým způsobem poslal sem zpátky. Myslím, že přicházejí."
"Ano," potvrdila Milla. "Cítím, jak se Odris přibližuje. Jsou však pořád daleko."
"Selhali jsme," řekl Tal po chvíli mlčení. "Závoj je pryč."
"Led roztaje," řekla Milla tiše. "Slepeniši a selskiši uhynou a můj národ vymře taky."
"A každého, kdo přežije, zabijí stíny, které přivede Sharrakor."
"Nestane se to, když mu v tom zabráníme," řekla Milla. "Snad bychom mohli zvládnout aspoň tuhle maličkost, když jsme už tolikrát selhali."
"Musíme to zkusit," řekl Tal. Myslel na svou rodinu v Hradu. Zachránil Graile, byla zde možnost vysvobodit jeho otce Rerema z Hlavního oranžového kamene a zajistit, aby se opět shledali s Grefem a Kusi. Jenže proč? Aby všichni společně zemřeli, až Sharrakor zaútočí?
"Ne," odporovala mu Milla. "Musí se nám to povést."
Tal a Vrána zachmuřeně přikývli. Tal vstal a zapotácel se. Musel se chytit Millina ramene, aby opět získal rovnováhu. Vrána mu nabídl ruku, aby se jí přidržel, ale Tal to odmítl. Podařilo se mu stát bez pomoci. Podíval se směrem, odkud cítil, že přicházejí Hřmotní Pastýři. Pomalu se otáčel kolem dokola, ale nic neviděl.
Potom na obzoru zahlédl nějakou skvrnu. Chvíli si myslel, že je to Adras, ale skvrna nevypadala úplně jako Adras a po chvíli se rozletěla pryč. Ukázal ji Mille a Vránovi.
"Co je to?"
Vrána se podíval, ale nic neviděl. Milla si zastínila oči rukou.
"Drak. Sharrakor," řekla. To jméno je rozechvělo strachy. "Není tmavý jako stíny tady, ale jasný jako zrcadlo zářící ve slunci."
"Sleduj ho, kam až to půjde," řekl Tal. "Až to bude možné, vyrazíme za ním."
Jeho pozornost upoutal nějaký pohyb. Nejistě se otočil. Byl to jen bludný kámen, který pomalu, vznosně křižoval mezi dvěma stěnami.
Tal vzdychl a opět se posadil. Teď nějakou dobu nemohou dělat nic. Musí znovu nabrat síly a počkat, až se Adras a Odris vrátí.
Nebyli to však Adras a Odris, kdo se objevil. Vedle nich se rozechvěl vzduch a najednou tu byla duha. Tal a Milla uskočili, slunokam a dráp měli okamžitě připraveny. Vrána se ukryl za zdí a zvedl kámen. Doufal, že není živý. Při přesunu přišel o nůž, ale jiné drobnosti mu zůstaly, i když možná nikoli beze změny.
"Vyvolení!" vyhrkl Tal. "Přicházejí z Hradu!"
Duha byla čím dál jasnější, nakonec se zableskla a před nimi stáli Ebbitt a Malen a s nimi tmavě zelená kočka se světle zelenou hřívou. Ebbitt se křečovitě držel na prsou a Tala na okamžik napadlo, že ho postihl infarkt. Stařec však začal dupat a spustil tirádu.
"Ten zpropadený krám! Právě teď, když jsme ho potřebovali nejvíc!"
"Ahoj, prastrýčku," řekl Tal. "Co postrádáš?"
"Ten zatracený Zákoník!" vykřikl Ebbitt. Vrhl se obličejem na kámen a začal do něj bušit pěstmi. Jeho hřívnatá kočka si sedla vedle něho a začala si olizovat tlapy. "Utekl mi."
"Vítej, Malen," řekla Milla a srazila k sobě pěsti. "Jsem ráda, že jste s námi."
Malen se rozhlédla a prohlížela si pomalu se pohybující kameny a chvějící se stěny. Potom pohlédla zpět na Millu a opožděně srazila pěsti k sobě, aby ji rovněž pozdravila.
"Zdravím tě, vojevůdkyně. Nebyla jsem si jistá, ale Ebbitt na mě naléhal… musím pomoct zastavit Sharrakora, aby nezrušil Zapomnění, než padne Závoj."
"Cože?" vyhrkl Tal. "Co myslíš tím než padne Závoj?"
Ebbitt přestal bušit do kamene a převalil se na bok. Jeho kočka se poněkud rozmrzele posunula stranou, aby mu udělala místo, a pokračovala v toaletě. Tal si všiml, že má zelené krátké chlupy, žluté oči a nápadně bílé tlapky.
"Lokar dala Hlavní červený kámen zase na původní místo a odpečetila ho," řekl Ebbitt. "Anebo to udělala obráceně. V každém případě podrží Závoj, aby nešel dolů - menší silou než plnou - podle mých výpočtů asi sedm dnů."
"Podle tvých výpočtů!" vykřikl Tal.
"Zákoník mi pomohl v těžké chvíli, přenesl desetinnou čárku na správné místo," připustil Ebbitt. "Mluvili jsme o tom, když jsem šel nahoru za vámi, vy horké hlavy. Říkám, že je vždycky potřeba připravit se na nejhorší."
"Sem dnů!" vykřikl Tal a Milla to jako ozvěna zopakovala. Ebbitt se mračil.
"Není to moc dlouhá doba, ale budu hodinu nebo dvě venku -," začal, ale zarazil se, když uviděl, že se Milla a Tal smějí a radují. Vrána se krátce usmál a dál hleděl na ruiny a na oblohu.
"Sedm dnů!" vykřikl opět Tal. "Mysleli jsme, že je Závoj už pryč! Tak to máme… všichni… šanci!"
"Jo, je to všechno úplně jednoduché," zamručel Ebbitt. "Najít Sharrakora, zabránit mu ve zrušení Zapomnění, postavit armádu desítek tisíc Aeniřanů, získat zpátky druhou polovinu Hlavního fialového kamene, vrátit se do Hradu, opravit Závoj, vyřešit válku s Ledovany, osvobodit Podnárod -"
"Ano!" přerušil ho Vrána.
"Jak jsem říkal, osvobodit Podnárod a… ztratil jsem svůj lokomotor myšlenek."
"Hřmotní Pastýři!" přerušil ho opět Vrána a ukázal na oblohu. "Aspoň doufám, že to jsou oni."
Tal a Milla se společně otočili a natáhli paže. Dvě obrovité oblačné postavy slétly dolů a sevřely je v náručí tak silně, že by byli opět upadli, kdyby je načechrané paže téměř nedrtily. Také Odris vykřikla a z hlavy jí začal v pramíncích stékat déšť. Ebbittova kočka se lekla, strašlivě vyprskla a uskočila stranou.
"Málem jsme zemřeli!" vzlykla Odris. "A skončili jsme zase na Hoře Hrigga a ta se nás snažila sníst!"

"Chci, aby se ti vrátil tvůj stín," řekl Adras. "Strašně to bolí."
"Ano," řekl Tal, odsunul Adrasovu paži a ustoupil. "Myslím, že nastal čas, abychom zrušili své spojení. Do dalšího boje bychom měli jít tak, jak hodláme žít dál. Bez duchostínů a oddaných společníků."

o KAPITOLA o
DVACET PĚT

"Bude mi líto, až mě moje stará kočka opustí," vzdychl Ebbitt. "Podřídím se však vašim představám."
"Ach, neměl jsem na mysli tvou -," začal Tal.
"Příliš dlouho jsme měli jedno pravidlo pro jedny a jiné pravidlo pro druhé," řekl Ebbitt. Naklonil se a poškrábal svou zelenou kočku pod bradou. Začala příst a zvedla hlavu, a tak ji mohl škrábat na těch nejpříjemnějších místech. "Měl bych vám mladým jít příkladem, ne? A teď, jak to uděláme?"
"Hm, nevím," řekl Tal. "Myslel jsem, že to umíš."
"To není v osnovách." Ebbitt opět vzdychl. "Učí se jen, jak je najít a připoutat."
"Já vím," řekla Malen tiše. "Aby se připoutali, použije se obdoba Modlitby k Asteře. Viděla jsem to u Aeniřanů. Dokážu zrušit spojení mezi Talem, Millou a Hřmotnými Pastýři. Nevím ale, co s tebou, Ebbitte. Kočka… se v první řadě… proti tomu vzpouzí a spojení je moc staré a silné."
"Tak do toho," řekla Milla. Získá zpět svůj stín! To je další krok k tomu, aby z ní opět byla normální Ledovanka. Krok, o kterém si myslela, že se jí už nikdy nepodaří udělat. Teď si však také zvykla na Odris. Hřmotná Pastýřka je dobrá a užitečná pomocnice. Jen ji občas trápí malichernostmi.
"Postavte se do řady," nařídila Malen váhavě. "Jeden vedle druhého."
Všichni se pomalu srovnali, Ebbitt stále škrábal kočku na krku. Tal si všiml, že se starci derou slzy do očí, nic však neříkal. I on byl smutný. Celý život chtěl mít silný duchostín, který mu pomůže získat v Hradu vysoké postavení. To všechno je pryč. Jestli přežijí, budou žít v nové době, kde nebude místo pro aenirské - ani lidské - otroky.
Malen začala monotónně odříkávat jednotlivá slova a oni stáli tiše před ní. Ta slova dobře znali. Mnohá z nich patřila do Modlitby k Asteře. Intonace a rytmus však byly jiné. Tal cítil, že mu ta slova rezonují v kostech a v celém těle vyvolávají chvění a zimnici.
Odříkávání modlitby bylo čím dál rychlejší a hlasitější a Malen začala podupávat a tančit v kruhu. Po každých deseti slovech dupla silněji, až vylétl prach.
Stíny se při těch slovech začaly měnit ve tři aenirské tvory. Lidské stíny pomalu přiletěly přes kameny k nohám těch, kdo je vrhali.
Poslední slova Malen vykřikla a najednou zmlkla. Tal ucítil, že má opět svůj stín a že spojení s Adrasem se úplně přetrhlo. Chvíli měl pocit, jako by měl zabedněnou hlavu, jako by měl zimnici. Pak si uvědomil, že už nevnímá vítr a chlad jako Adras.
Otočil se k Adrasovi a Milla k Odris.
"Hm, a je to," řekl Tal přiškrceným hlasem. "Děkuju ti za všechno, cos pro mě udělal, Adrasi."
"Já ti taky děkuju, Odris," řekla Milla. "Doufám, že na mě nebudeš vzpomínat ve zlém za to, že jsem na tebe byla tvrdá. Sbohem."
"Sbohem?" otázala se Odris. "My nikam nepůjdeme bez vás. Určitě se nevrátíme ke svému dřívějšímu životu na Hoře Hrigga. Byl až moc nudný."
"Půjdeme sledovat, jak budete bojovat se Sharrakorem," řekl Adras. "Určitě vám pomůžeme, když bude potřeba, i když je Sharrakor nejvyšší vládce nebo tak něco."
"Nejvyšší vládce?" zeptal se Tal. Jeho mysl vnímala rozhovor jen napůl, neboť sledoval Ebbitta, který si klekl vedle své kočky a odhalil si šíji, jako by jí dával najevo, že ho má kousnout. Milla to také viděla a už k němu kráčela, připravena zasáhnout.
"Ovšem," řekl Adras.
"Král nebo tak něco," dodala Odris.
"Cože?" otázal se Tal. Vzrůstalo v něm napětí, protože zelená kočka se protáhla a otevřela tlamu. Objevily se zuby bílé jako její tlapy, ale mnohem delší. Zabije Ebbitta za to, že mu tak dlouho dělal otroka? Milla se přiblížila o další krok, dráp měla vysunutý.
"Proto jsme museli poslouchat, když jsme se dostali do Temného světa," řekla Odris. "Sharrakor měl přísahy většiny Aeniřanů ze starých časů včetně našich rodičů. Nemuseli jsme ho ale poslouchat ve všem. Aspoň si myslím, že ne."
Kočka olízla Ebbittovi obličej, až vyprskl, téměř ho převrhla a odskočila. Zelený záblesk uháněl mezi ruinami.
"To udělal i můj strážný stín," řekl Tal.
"Byl se mnou šedesát let," řekl Ebbitt. Opět vzdychl a přijal Millinu ruku, aby mohl vstát. "No, nejlíp uděláme, když půjdeme dál, děti."
"Kam?" zeptal se Tal. "Tam, kde je Sharrakor? A jak zruší Zapomnění?"
Nikdo mu neodpověděl. Z výrazů ve tvářích lidí i Hřmotných Pastýřů bylo vidět, že na jeho otázky nikdo nezná odpověď.
"Nevím," řekla Milla. "Ale znám někoho, koho se můžeme zeptat."
"Kdo to je?"
"Zička kurškenka," řekla Milla. "V Koutu kurškenů. Ať je to kdekoli."
"Kout kurškenů?" řekla Odris. "Vím, jak se tam dostaneme, pokud se v poslední době nepřesunul. Myslím, že to je Rorn. Určitě to tak je."

"Rorn?" zeptal se Tal.
"Rorn?" opakoval Ebbitt.
Milla a Vrána pozorovali jejich zděšený výraz.
"Rorn mají Vyvolení zakázaný," vysvětlil jim Tal. "I když nevím proč. Učili nás, že tam nikdy nemáme chodit."
"Trestá se to smrtí," řekl Ebbitt. "Vždycky jsem se tam chtěl podívat. Určitě je to ono. Vím, že Rorn je zničené město ukotvené mnoha kůly."
"Kůly?" zeptal se Vrána.
"Přivázané ke kůlům se slunokamy," řekl Ebbitt. "Jako Enkláva Vyvolených. Aby se nemohlo otáčet. Jestliže nějaké takové uvidíme, pak to musí být Rorn. Chtěl bych vědět, čí to bylo město a kdo v něm žil."
"Samozřejmě, že Sharrakor," řekla Odris. "Dokonce taky vím, že před Zapomněním to bylo hlavní město. Žili tady všichni Sharrakorovi lidé, než padli ve válce. On jediný ji přežil."
"To bylo město draků?" zeptala se Milla.
"Ne, to je nesmysl," řekla Odris. "Sharrakor není pořád jenom drak. Má dvě podoby nebo možná tři. Mění se. Může se měnit ve dvě nebo tři různé věci. Dokáže být veliký jako drak a malý tak, že se ti provrtá do mozku, kde ubližuje. Toho ti, co mění podobu, hodně využívají. Je to jeden ze způsobů, kterým všechny v dávných dobách ovládli."
"Proč jsi nám to neřekla už dřív?" vykřikl Tal. "Určitě by bylo dobré, kdybychom už v Hradu věděli, že Sharrakor se může změnit tak… že se jako stín může zavrtat do mozku."
"Nikdy ses neptal," řekla Odris upjatě. "A nikdy jsem neslyšela, že bys vůbec o Sharrakorovi mluvil. Takže je to tvoje chyba, a ne moje. A Adras to nevěděl, protože mi nikdy nevěnuje pozornost, když mu říkám něco poučného."
"Nikdy!" poznamenal Adras hrdě. "Je to moc nudné."
Tal vzdychl. Kdyby tak s ním místo Adrase byla Odris, když se potkal s císařovnou a vezírem světla. Kdyby s ním byla Odris, tečka. To byl teď už starý a důvěrně známý pocit. Adras je Adras, stejně jako Ebbitt je Ebbitt. Říkal si však, že oba mají své přednosti.
"Předpokládejme, že je toto Rorn," řekla Milla a vrátila je všechny k tomu podstatnému. "Jak je daleko Kout kurškenů, Odris?"
"Půl dne letu, možná míň," odpověděla Odris a pokrčila rameny. "Pokud se nepřesunul."
"Tři nebo čtyři dny chůze," uvažovala Milla. "To je hrozně dlouho. Existuje možnost, abychom všichni letěli?"
"Unesu Tala a ještě někoho," prohlásil Adras. Napjal svaly svých načechraných paží. "Jsem nejsilnější!"
"Já unesu jen Millu," řekla Odris. "Musíme tady nechat Ebbitta a Vránu. Nebo Malen."
"Ne," řekl Vrána. "Je to i můj boj. Svobodný národ v něm musí mít svého zástupce."
"Nemůžeme tady nechat nikoho," řekl Tal. Přemýšlel nahlas. Třeba přijde na způsob, jak Hřmotné Pastýře víc využít. "Ebbitte, co kdybychom vyrobili ze světla člun a udělali něco jako… nasednout do něj se světelnou rukou. Když ji udržíme v činnosti, vyzvedne nás nahoru a Adras a Odris nás můžou tlačit nebo táhnout."
Ebbittovi začaly jako obvykle jiskřit oči. Takové věci má rád. Bláznivý nápad, o kterém by většina Vyvolených odmítla vůbec přemýšlet.
"Máš polovinu Hlavního fialového kamene, který je velice silný," zamyslel se. "Když síť spojíme s fialovým světlem, protkáme zeleným… přidáme nepatrně modrou… ano, ano… Na co čekáš? Není čas otálet! Začni s páteří z fialové, já udělám oplaňkování ze zeleného světla se žlutým, snad…"
Tal se usmál. Trochu nuceně, ale usmál. Pak se začal soustředit na slunokam. On a Ebbitt postaví létající světelnou loď poháněnou Hřmotnými Pastýři, a ta je zaveze ke Koutu kurškenů a dál.

o KAPITOLA o
DVACET ŠEST

Kout kurškenů vypadal ze vzduchu velmi podivně. Byla to rozsáhlá zaplavená oblast porostlá obrovitými širokolistnatými trsy žluté vegetace, která měla z velké části podobu značně přerostlých šlahounů. Byla to nezvykle veliká obdoba rostlin, které Podnárod pěstoval v podzemních sklenících. Většina šlahounů nebyla menší než uvítací pokoj v rodině Vyvolených a některé byly ještě mnohem větší. Bylo zřejmé, že jsou obydleny, neboť bylo vidět kurškeny, jak procházejí mezi rostlinami, přeskakují mělkou vodu nebo závodí podél umělých hrází.
Ne že by měl Tal čas se dívat. Jejich létající člun, vytvořený podle modelu Asteřiny Orskir, vyžadoval neustálou pozornost, aby se udržel ve vzduchu a také vůbec pohromadě. Táhli jej dva Hřmotní Pastýři, zapražení do modrých postraňků, avšak vlastní vzlet a udržení ve vzduchu zajistila obdoba čarovné světelné ruky. Tal nebo Ebbitt udržovali člun v pohybu tak, že mu neustále dodávali energii ze svých slunokamů. Vrána a Milla jim občas pomohli, ale neměli tolik zkušeností, aby mohli jejich práci úplně převzít.
Vzhledem k různým úrovním pohonu plul člun proměnlivou rychlostí, kterou ovlivňovalo i to, jak na tom byli Hřmotní Pastýři s dechem nakolik byli vytrvalí. Občas došlo ke znepokojivé změně výšky, když ti, kdo ovládali slunokamy, změnili jejich polohu a kombinaci. Jediný, kdo neměl strach, byla Malen, která usnula. Osvobození Aeniřanů si vybralo svou daň a Malen nedokázala zůstat vzhůru, i když si tolik chtěla prohlédnout podivné území, nad kterým letěli, a aenirské obyvatele, které potkávali ve vzduchu nebo zahlédli na zemi.
Přistání létajícího člunu provázely u kurškenů určité obavy. Jisté znepokojení nastalo i na palubě, když se člun před obtížným přistáním prudce naklonil a začal trhaně sestupovat, až smykem dosedl do volného prostoru vedle jedné z ochranných hrází. Jakmile byli v bezpečí na zemi, Tal a Ebbitt se ujistili, že se Malen probudila, a potom všichni vystoupili a nechali člun zmizet ze světla. Hřmotní Pastýři se uvolnili z modrých popruhů, vylétli nahoru a vznášeli se nad ostatními.

Než vylezli z vody, jež jim sahala po kotníky, na hráz, obklopilo je několik desítek zelených ještěrek. Ty jim sahaly po kolena. Každá měla luk se šípem nasazeným na tětivě. Šípy měly jasně modré hroty a vypadalo to, že jsou napuštěny nebezpečným jedem.
"Mír!" vykřikla Milla. "Jsme přátele Kvor Kvor Kvor Kvor Achtorn Sezičky!"
Tal zavřel ústa. Chtěl totiž vyhrknout zkrácený tvar ‚Zička', což bylo všechno, co si ze jména jejich přítelkyně pamatoval.
Jméno poněkud uvolnilo napětí. Kurškeni sklonili luky, ale Tal si všiml, že nevrátili šípy do toulců na svých šupinatých zádech. V zadních řadách spatřil několik ještěrek, které se otočily a utíkaly pryč a přeskakovaly vodu, aniž by se jí jen dotkly.
Přišla k nim ještěrka, která měla v ramenou brnění utkaného z trávy dva ohromné zuby, a uklonila se.
"Jsem Kvor Kvor Kvor Kvor Kvor Jak-Kvor Jaresk Jazekvika," oznámila. Měla tak hluboký hlas, že ten, kdo se dosud nesetkal s kurškenem, by tomu nevěřil. "Můžete mi říkat Jazek. Myslím, že čtyři z vás znám z hlášení své trojnásobné sestry druhého hnízda pátého zrození - znáte ji jako Zičku. Jste, myslím, Milla, Tal a Hřmotní Pastýři Odris a Adras."
Všichni se rovněž uklonili a Adras se málem srazil s Talovou hlavou. Milla potvrdila jejich jména a představila Ebbitta, Malen a Vránu.
"Pojďte," řekl Jazek a významně pohlédl na Ebbitta. "Musíte být unavení. Můžete si odpočinout v našem roro pro hosty, které můžete nazývat, jak chcete, třeba rorokolekechahen."
"Budu tomu říkat roro," pronesl Ebbitt zesláble. Tal uchopil prastrýčka za paži a znepokojeně na něho pohlédl. Od té doby, co ho opustil duchostín, vypadal Ebbitt starší a unavenější. Jiskření v jeho očích - nepochybně poněkud ztřeštěné - pohaslo, byl pobledlý a z tváře se mu vytratila aenirská záře. Tal si všiml, že ho udržování létajícího člunu vyčerpalo mnohem víc, než by Ebbitt připustil. Najednou měl nedobrý pocit z toho, že sílu, zkušenosti a vytrvalost svého prastrýčka považoval za samozřejmé.
"Jsi v pořádku, Ebbitte?" zeptala se Milla.
"Jsem unavený," řekl Ebbitt. "Strašně unavený, opravdu. Je to proto, že jsem se nadřel víc, než jsem měl, ale snad bude Tal příště míň líný."
Tal se zamračil, ale jen proto, že Ebbittovo srdce nebylo v ohrožení. Jeho prastrýček byl opravdu unavený.
Ukázalo se, že roro je šlahounovitá rostlina. Vnější tlusté listy ukrývaly pevný lusk, který byl prázdný, jenom vybavený těmi nejpohodlnějšími koberečky a koberci utkanými z různých přírodních vláken. Protože se jednalo o roro pro hosty, byla tam také řada dřevěných židlí různých velikostí a rohů na pití různých délek, od rohu dlouhého jako prst až po roh dlouhý jako Talova paže.
Když se usadili na židle, na koberečky nebo do vzduchu a obdrželi rohy vhodných velikostí se sladkou šťávou nebo mízou, rozhrnuly se listy a objevil se další kuršken. I když si byli všichni kurškeni nápadně podobní, něco na něm způsobilo, že Tal a Milla ho okamžitě poznali.
"Zička!"
"No ovšem," řekla ještěrka. "Vítejte v Koutu kurškenů, kterému v našem jazyce říkáme -"
Ebbitt ji přerušil náhlým záchvatem kašle. Tal by si dělal starosti, kdyby nezahlédl v očích prastrýčka nepatrný záblesk.
"Nenadál jsem se, že vás uvidím tak brzy," pokračovala Zička, když se posadila a přijala drink. "Jsem ráda, že vidím, že jste unikli vosálovi. Podařilo se vám vrátit Zákoník na správné místo?"
"Tak nějak," odpověděl Tal. Pohlédli na sebe s Millou. "Teď ale máme větší problém. Doufáme, že nám pomůžeš."
Tal mluvil rychle, střídal se s Millou a nevšímal si občasných poznámek Adrase, Odris a Ebbitta. Vyprávěl Zičce a Jazekovi, jaká je situace na Hradu a jak se vydali za Sharrakorem zpátky do Aeniru, aby mu zabránili zrušit Zapomnění.
"Je ti jasné, že musíme Sharrakora co nejdřív zabít," zakončila vyprávění Milla, když se Tal odmlčel. "Nemůžeme mu dovolit, aby osvobodil všechny Aeniřany a přivedl je zpátky do našeho světa. Doufáme, že nám řekneš, kde je nebo kde může být."
Zička a Jazek se podívali jeden na druhého a spustili rychlý vodopád slov, která se slévala dohromady.
"To je znepokojivá zpráva," řekla Zička. "Mysleli jsme, že Sharrakor - nebo Skerrako, jak ho občas nazývali vaši předci - je ještě pořád uvězněný pod ruinami Rornu."
"Uvězněný?" zeptal se Tal. "Jak?"
"Astera ho spoutala do jediné podoby, jenže při tom zemřela. A Danir, Susir a Grettir to zrušily," řekl kuršken.
"Nechtěly ho zabít, protože se podle jejich mínění jednalo o pozoruhodného nepřítele. Připoutaly ho věčnými řetězy ze zlatého kovu hluboko pod ruinami města. Někdo ho musel vysvobodit, i když mě udivuje, že i ten, kdo mění podobu, může žít tak dlouho."
"Asi to byla císařovna a její bratr," řekl Tal a zavrtěl hlavou. "Hledali někoho, s kým by přemohli císaře Mercura."
"Nebude tak silný, jako býval kdysi," pokračovala Zička. "Což je dobrá zpráva pro nás všechny, kdo jsme zůstali svobodní. Sharrakor nezapomene, že jsme pomohli Asteře a jejím dcerám, a taky Ramellanovi, když na to přijde. A bude mít spousty pomocníků, až zruší Zapomnění a osvobodí je."
"Kde tedy zruší Zapomnění?" zeptala se Milla.
"Je jen jediné místo," odpověděla Zička. "Starý Chamsul. Obvykle pobývá v pouštích asi tak den na jih odtud. Zjistím, kde ho viděli naposled."
Zavolala něco složitým jazykem a dovnitř vstrčila hlavu o něco menší ještěrka. Následovala rychlá výměna názorů a ještěrka zase zmizela.
"Starý Chamsul je pravděpodobně nejstarší bytost v Aeniru," řekla Zička. "Zná všechna tajemství, všechna jména. Sharrakor bude potřebovat jména všech, koho spoutalo Zapomnění, aby je osvobodil. Jména a zdroj síly."
"Jaké síly?" zeptala se Milla.

"Z Hlavního fialového kamene," odpověděl Jazek. "Nebo z jeho poloviny."
"Takže musíme zjistit, kde je Starý Chamsul," řekl Tal. "Pak tam zajdeme a zastavíme Sharrakora."
"Zajdeme tam a zabijeme ho," dodala Milla. "Danir ho měla zabít už dávno."
"Je tu ale jedna překážka, o které byste měli vědět," řekla Zička. "Obávám se, že velice politováníhodná překážka."
Všichni se na malou ještěrku podívali.
"Sharrakor ve skutečnosti bude uvnitř Starého Chamsula."
"Uvnitř?" zeptal se Vrána. "Co tím chceš říct?"
"Starý Chamsul," vysvětlovala Zička, "je vzdušný vír. Z prachu a kroužících kamenů."

o KAPITOLA o
DVACET SEDM

"Vzdušný vír?" zavrtěl Tal hlavou. "To jsou věci."
"Vzdušný vír nejspíš není součástí Starého Chamsula, ale jenom jakousi formou ochranné vrstvy," řekl Jazek.
"Uprostřed vzdušného víru je kamenný pilíř a říká se, že teprve to je skutečný Starý Chamsul. Nikdo to ale neví jistě."
"Když se Sharrakor dostal do vzdušného víru, vstoupíme do něj taky," řekla Milla.
Ziččin jazyk nervózně kmital sem a tam.
"Ne," řekla. "Stáhlo by vám to maso z kostí. Není možné tam vstoupit, dokud vám to Starý Chamsul nedovolí. A svolení nezískáte, jestliže tam už je Sharrakor. Vždycky umožní jen jediné bytosti, aby se s ním radila."
"Musí existovat nějaký způsob," zaprotestoval Tal.
"Panna ochránkyně si promyslí všechno možné a očekávané a pak se zamyslí nad nemožným a neočekávaným," řekla nečekaně Odris z výšky nad jejich hlavami. "Vím, jak se dostaneme do srdce Starého Chamsula."
"Odris ví, jak," zopakoval Adras povýšeně.
"Jak?" zeptali se Tal a Milla současně.
"Je to tornádo," řekla Odris. "Do tornáda se nesmí vletět. Dostaneme se nad ně a sletíme dolů skrze jeho oko."
"Ale Starý Chamsul není obyčejné tornádo," varovala Zička. "Sahá nahoru až na samý okraj světa, vysoko nad mraky. Jak chcete vyletět nad tornádo?"
Odris začala hlasitě čichat.
"Můžeme vyletět, jak vysoko chceme, když to tak cítíme," řekla. "Výš a výš a výš, a pak… se vrhneme okem rovnou dolů."
"Vylezl jsem vysoko do hor," řekl Jazek. "S výškou přichází zima a méně vzduchu k dýchání. Vy, Hřmotní Pastýři, sice vyletíte vysoko, ale vaši společníci zemřou."
"Ne, to ne," řekla Milla. "Mohli bychom si ze zeleného světla udělat koule se vzduchem a zahřívat se slunokamy."
"Já nemám slunokam," řekla tiše Malen.
"Můžeš si vzít můj," řekl Ebbitt. Stáhl z prstu stříbrný prsten se slunokamem a podával jí jej. "Je mi líto, že už nemůžu jít dál s vámi, děti."
Malen začala protestovat, Tal něco říkal, ale Ebbitt upustil prsten Malen do klína a podal Talovi ruku.
"Jsem velice starý a velice unavený," řekl neústupně. "A úplně jistě bych přišel o své falešné zuby, kdybych se vrhl dolů do tornáda, a s nimi bych přišel o veškerou důstojnost. Věřím, že si dokážeš poradit se Sharrakorem i beze mě."
"Ty přece nemáš falešné zuby," řekl Tal.
"To je zcela irelevantní," odpověděl Ebbitt. "A teď se odeberu ke spánku. Hodně štěstí."
S těmito slovy se Vyvolený stařec schoulil na jeden ze silnějších koberečků a zavřel oči. Tal napůl čekal, že se dovnitř vplíží jeho kočka s hřívou a stočí se do klubíčka vedle něho.
Milla a Malen pomalu srazily k sobě pěsti a pak udělaly něco, co ostatní neznali. Překřížily dlaně jednu přes druhou a pak je natáhly k Ebbittovi.
"Co to znamená?" zeptal se Tal.
"Připravuje se k ochodu na Led. Svým osobitým způsobem," řekla Milla. "Vzdáváme mu úctu."
"Je jen unavený, to je všechno," trval na svém Tal. "Jen unavený. Nechystá se zemřít. Vráno, ty ho přece znáš. Je jen unavený."
"Ano," souhlasil Vrána, ale Tal nevěděl, s kým vlastně. Chlapec Svobodného národa se mu nepodíval do očí.
Tal se ohlédl ke vchodu do rora. Vzpomněl si, jak nesčetněkrát přišel za Ebbittem a hledal u něho pomoc a radu nebo se jen chtěl ukrýt před problémy. Právě za Ebbittem zašel, když mu zmizel otec, když musel najít slunokam…
Teď však nesmí podlehnout smutku. Ebbitt se možná rozhodl zemřít, ale to neznamená, že opravdu zemře.
"Postarej se mi o prastrýčka, Zičko," řekl a ohlédl se na Millu, Malen a Vránu. "Snad… snad mu bude ráno líp. Až se vrátíme."
Ta poslední tři slova se snažil vyslovit se sebedůvěrou císaře, ale nepodařilo se mu to tak, jak si přál. Ve vzduchu viselo ono nevyřčené pokud místo až.
Pokud se vrátíme…
"Měli bychom si promyslet, jak to vlastně provedeme," řekl Tal. "Adrasi, Odris, jste připravení riskovat a vletět do oka tornáda?"
"Ano," řekla Odris. Šťouchla do Adrase a ten její odpověď zopakoval.
"Dokážeme vjet na světelném člunu do oka tornáda?"
"Ne," řekla Odris. "Ale mohli bychom se s ním dostat nad oko. To unesu i dva, když se pak rovnou vrhneme dolů."
Odpověď Hřmotné Pastýřky na chvíli zmrazila vzduch, protože si všichni představili, jak se vrhají dolů rovnou do oka

tornáda. Tornáda, které je vyšší než nejvyšší hory.
"Další výhoda bude v tom, že ho překvapíme," řekla Milla. "Budeme moct na Sharrakora zaútočit ve chvíli, kdy ho vůbec ani nenapadne, že tam jsme. Kdyby se nám opravdu podařilo na něho spustit -"
Dovnitř vstrčila hlavu ještěrka a něco zablábolila, aniž by si všimla, že Millu přerušila.
"Starý Chamsul je opravdu na Hrykanské poušti," řekla Zička. "To jsou dva dny chůze v jednom kuse pro jednoho z nás."
"Několik hodin letu," řekla Milla. "Měli bychom tam dorazit, než zapadne slunce. Jak se to říká?"
"Do setmění," odpověděl Tal.
"Vhodná doba k útoku," odpověděla spokojeně Milla. "Překvapíme Sharrakora a já mu prořízne hrdlo drápem."
Zička a Jazek si vyměnili pohled. Jazekův jazyk kmital ze strany do strany.
"Prosím, omluvte mě," řekla starší ještěrka. "Musím někam odejít."
"Jestli tam dorazíme do setmění, musím Malen říct, jak má zacházet s Ebbittovým… se svým slunokamem," řekl Tal. "A taky si myslím, že bychom si měli připravit ty koule se vzduchem. I když… nepředpokládám, že má nějaký smysl čekat až do časného rána a zaútočit za svítání, nebo ano?"
"Čekání přináší strach," řekla Milla. "Odvaha přichází s činy."
"Tak se ho zbavme a chopme se činů," dodal Vrána.
"Ano," souhlasila Malen. "Čím déle budeme čekat, tím slabší bude Závoj."
Adras a Odris souhlasně přikyvovali a jejich obrovské hlavy se pohupovaly sem a tam.
"Kurškeni vám přejí hodně štěstí," řekla Zička na rozloučenou. "A úspěch."

o KAPITOLA o
DVACET OSM

Když o hodinu později vyšli z rora, přivírali oči ve svitu slunce. Všichni měli kolem hlavy koule ze zeleného světla a Malen sebou trochu trhala, jak jí teplo ze slunokamu proudilo ve vlnách do prstu a do pokožky.
Tala překvapilo, že se na poli před nimi shromáždily stovky kurškenů. Když se objevili, ještěrky vykřikly hlubokými hlasy a začaly mávat luky.
"Co to je?" zeptala se Milla, když čtyři kurškeni postoupili dopředu a mezi sebou nesli kamennou skřínku s vytesanými ornamenty. Poklekli před ní a skříňku jí nabídli.
"Tady něco vracíme," řekla Zička. "Prosím tě, otevři tu skříňku, Millo."
Milla sundala víko a podala je dalším kurškenům, kteří se k ní nahrnuli. Její ruka se vznášela nad skříňkou, ve tváři se jí mihl výraz překvapení a zvědavosti, ale hned jej potlačila, neboť se snažila nedat své emoce najevo.
"Co je to?" zeptal se Tal a natahoval krk.
Milla neodpověděla, jen natáhla ruku, vsunula ji dovnitř a vytáhla malý zářící nehet z fialového křišťálu, úplně stejný jako ten, co už nosila. Navlékla si jej na ukazováček pravé ruky a cítila, jak ji svírá a jak si s ním připadá bezpečnější.
"Další dráp Daniry," zašeptala Malen uctivě.
"Jeden dala Danir Ramellanovi," řekl Jazek. "Druhý svěřila do naší péče. A teď ho vracíme dceři dcery její dcery, čtyřicáté generaci."
"Je to dobré znamení," prohlásila Milla, zvedla ruce tak, že se do obou drápů opřelo slunce, a ty se zatřpytily fialovým a zlatým světlem. "Teď jdeme zabít Sharrakora!"
Kurškeni začali vykřikovat a bubnovali tlapkami, až kolem nich voda vystřikovala do výšky jako prudké fontány. Milla a Tal se vydali uličkou mezi stříkajícími a pokřikujícími kurškeny na místo, kde přistáli a kde bylo dost prostoru, aby zde mohli znovu udělat ze světla létající člun.
"Víš určitě, že ho dokážeš vyrobit sám?" zašeptala Milla, když Tal zvedl ruku a soustředil se na slunokam.
Tal přikývl a pustil se do práce. Brzy se začal na vodě třpytit kýl člunu a z něj se nahoru ohýbala žebra. Mezi žebra se začaly vetkávat žluté plaňky a modré popruhy se vyklenuly nahoru k obloze, kde je uchopili čekající Hřmotní Pastýři.
"Pojďme," řekl Tal, aniž se rozhlédl. Většinu pozornosti soustředil na člun a slunokam.
Když byli všichni v člunu, zaměřil Tal pozornost tak, aby sílu hlavního kamene použil jak na vyzvednutí člunu do výšky, tak na to, aby držel pohromadě. Ještě než Hřmotní Pastýři stačili napnout popruhy a použít horizontální sílu, člun se prudce naklonil a začal stoupat na oblohu.
Dole na zemi ještě dlouho poté, co čtyři hrdinové s létajícím člunem a Hřmotnými Pastýři zmizeli z dohledu, kurškeni stříkali a bubnovali. Pak se začali postupně stahovat z Koutu kurškenů do skrýší a útočišť, neboť to jsou racionální tvorové a usoudili, že se musí dostat do bezpečí. Vzali s sebou i Ebbitta.
* * *
Stoupání do nejvyšších sfér atmosféry, aby se dostali nad tornádo, které buď bylo Starým Chamsulem, nebo ho ukrývalo, trvalo dlouho. Prudce se ochladilo, avšak slunokamy je zahřívaly, a i když vzduch zřídl, udržovaly je při životě zelené koule. Tal měl strach, že jim nevystačí, ale jak stoupali výš a výš a viděli stále něco nového a podivného, zapomněl na něj.
Nejprve uviděli, jak se svět daleko pod nimi zakřivil. Pak prorazili oblak a opět vstoupili do úplně jiného světa. Země pod nimi byla bílá a nadýchaná a neustále se měnila. Vystoupili nad nádherné strmé útesy bohatě tvarovaného oblaku a pak proplouvali dlouhými bílými chomáči, které by se oblaky sotva mohly nazvat.
V určité výšce je nemilosrdně bičoval vítr a pak zase, jak stoupali dál, úplně utichl. Hřmotní Pastýři si v každém případě dokázali s větrem určitého stupně poradit a změnit jeho směr a sílu. Větru, který byl nad jejich síly, se vyhnuli nebo nad něj vystoupali.

Milla uviděla Starého Chamsula první a ukázala na něj. Z dálky vypadal jako kamenná spirála, sahající až do nebes skrze trvalý a velmi široký otvor v oblačné vrstvě, veliký kruh, který jasně ukazoval, že kolem vzdušného víru je země nikoho. Jako by ten prostor říkal: Vstup pouze na vlastní nebezpečí. Překroč hranici, a roztrhá tě kroužící vítr.
"Jsme tak vysoko, a sahá to ještě výš," řekla Milla. "A dole v jeho srdci je Sharrakor a náš osud."
Oči jí plály. Tal ji pozoroval, mezi soustředěním na slunokam k ní vrhal letmé pohledy. Vypadala jako opravdová vojevůdkyně, která jde do boje. Věděl, že on takovou záři v očích nemá. Cítil jen strach. Strach, že zemře, a strach, že prohrají. Že je Sharrakor pobije a bude dál rozšiřovat své vojsko, vrátí se do Temného světa a dokončí, co začal.
"Rychle!" vykřikla Odris. "Výš, Tale! Výš!"
"Millo, Vráno," řekl Tal. Snažil se mít věcný hlas. "Modré světlo do kýlu, prosím. Malen, ty jen dbej na to, aby ti bylo teplo."
Milla a Vrána na přídi pozorovali Starého Chamsula a teď se otočili. Vyslali na kýl modré světlo slunokamů. Světlo se po něm rozlilo. Tal zpevnil kýl fialovým světlem a létající člun prudce vystřelil nahoru. Snadno udržoval krok se stoupáním Hřmotných Pastýřů.
"Je tady teď tepleji?" zeptala se najednou Malen. "Anebo to už líp umím se slunokamem?"
Tal si teď slunokamem udržoval teplotu úplně bezděčně, a tak se musel soustředit, aby zjistil, kolik tepla z něj čerpá. Překvapilo ho, že jej vůbec nepoužívá, i když dole byla teplota určitě nižší.
"V téhle výšce se na chvíli oteplilo," vykřikla Odris. "Ale zase se ochladí. Pořád před sebou máme kus cesty."
Pak mlčky víc než hodinu stoupali a Tal se znovu začal znepokojovat kvůli zeleným koulím. Teoreticky by množství vzduchu v zelené zářící kouli mělo vystačit na den. Občas ji používali víc než jednu či dvě hodiny. Kdyby někomu z nich vzduch nevystačil, bylo by těžké něco podniknout. Snad by jen mohli do koule stlačit vzduch, který je kolem nich.
Už byli blízko Starého Chamsula. Hluboko pod nimi byla v oblacích nepatrná záplata. Byli tak blízko, že viděli, že tornádo netvoří temný oblak, ale jednobarevné částečky, takže není šedý, ale černý jako noc na Ledu. Tornádo bylo dobře vidět díky prachu, kamenům a všemu možnému, co popadlo a zuřivě s tím kroužilo, mnohem rychleji než létající člun nebo i Hřmotní Pastýři při své nejvyšší rychlosti. Vše, co do sebe vtáhlo, okamžitě zničilo. Servalo by maso z kostí, z magické koule by vysálo veškerou vlhkost. Člověk i Hřmotný Pastýř by okamžitě zemřel.
Tal si oddychl, když zjistil, že úplně nahoře je vzdušný vír široký. Pak se však neustále zužoval, vzduch vytvářel jakýsi trychtýř, až dole u země vznikla velmi úzká roura. Tal jen doufal, že oko bude dole dostatečně široké, aby jím prošli bez úhony.
"Výš!" vykřikla Odris. Slunokamy se opět rozzářily naplno a létající člun kolébavě stoupal výš.
"Jsme výš než tornádo!" oznámila Malen, která se dívala přes bok lodi.
"Musíme se dostat ještě mnohem výš," řekl Tal, který si právě uvědomil, co musí udělat. "Protože jakmile člun zmizí, musí se Hřmotní Pastýři vrhnout dolů a chytit nás, abychom se nedostali mimo trasu a vsáklo nás… tamto."
Ukázal přes bok člunu a všichni krátce pohlédli na kroužící temný vír.
"Připravte se!" zavolala Odris, když člun míjel střed vzdušného víru, jehož vrchol byl asi pět set sáhů pod nimi. Odris a Adras udržovali napjaté popruhy, aby je vítr nemohl dostat z místa.
"Tak, teď je to ono," řekl Tal. V krku měl tak sucho, že slova, která vyslovil, zněla jako hluboké skřeky kurškenů. Srdce mu tlouklo tak rychle, až měl pocit, že z něho chce vyskočit.
"Tale, Millo," řekl najednou Vrána, když se všichni zhluboka nadechli, "kdyby něco… kdybych nepřežil… nezapomeňte na Podnárod. Nezapomeňte na naši svobodu."
"Na to ti přísahám," řekla Milla. I její hlas zněl nepřirozeně.
"Nezapomenu," zašeptal Tal. "Jsou všichni připraveni? Odris? Adrasi?"
"Ano!" zněla odpověď Svobodného národa, Ledovanů i Hřmotných Pastýřů.
"Teď!" vykřikl Tal.
Slunokam vychrlil fialové světlo a to rozpustilo světelný člun kolem nich. Začali padat, padali až příliš rychle a mířili k víru. Hřmotní Pastýři se prudce otočili a vrhli se dolů tak rychle, jako dosud nikdy.

o KAPITOLA o
DVACET DEVĚT

Když Tal padal, byl kupodivu čím dál klidnější. Už dříve padal ve tmě a chladu do jiného světa. Dá se říct, že tehdy to všechno začalo a teď to možná skončí. A ať to skončí jakkoli, bude to konec. Možná ho Adras nechytí a on se zřítí a zabije se. Nebo ho odfoukne vítr dál od oka, na dosah vířícího Starého Chamsula, a Sharrakor se mu vysměje a okamžitě ho zabije. Dělal však, co bylo v jeho silách. Viděl, že otec na něho bude hrdý. A matka také. A nejen rodiče. Udělal mnoho dobrého a velkého, stejně jako Pánové meče v ledovanské legendě, v písních, které vždy končily tím, že je přinesli domů mrtvé. Samozřejmě až poté, co porazili nepřítele. Musí tedy porazit Sharrakora…
Milla padala a přemýšlela o tom, co se bude dít dál. Nepochybovala, že ji Odris chytí. Odris dokáže letět rychleji, než ona padá. Starosti Mille dělal Sharrakor. V Závojové síni ji překvapil jeho útok, kterému nedokázala čelit. Co když má další triky, další tajné zbraně? Jakou taktiku má použít kromě toho, že ho překvapí pádem z oblohy?
Vrána padal klidně, jeho myšlenky jako vždy patřily dlouhému boji za svobodu jeho národa. Fashnek už není, ale Dóm děsů stále stojí. Vyvolené porazí Ledované. Věřil, že Ledované dodrží slovo. Větším nebezpečím pro Podnárod je on sám. Byli v područí tak dlouho, že pro ně bez něho bude obtížné žít. Je tady však Svobodný národ, který jim pomůže - za předpokladu, že nezvítězí Sharrakor a všechny nezabije. Napadlo ho, že Podnárod možná ze všeho nejvíc potřebuje něco nebo někoho, komu nebo čemu může věřit. Oni však vědí, že každý příslušník Podnároda je rovný kterémukoli Vyvolenému…

Malen padala s vnitřní disciplínou babizny. Vytěsnila všechny myšlenky a chovala se jen jako záznamové zařízení. Toto je zkušenost, která bude babizny zajímat. Jen litovala, že se s nimi nemůže spojit ihned, aby se s nimi o ni podělila. Když přežije, budou se toulat v jejích vzpomínkách, aby se podívaly do Aeniru a padaly z výšky čtyřiceti tisíc sáhů do oka tornáda…

Když je kolem pasu uchopily silné oblačné paže, pocítili všichni obrovskou úlevu. Padali stále dál, ale už kontrolovaně. Adras držel pod jednou paží Tala a pod druhou Vránu. Odris padala s Millou a Malen přitisknutými k hrudi.

Hučení vzduchu, který se hnal kolem nich, a neustálý rámus tornáda jim neumožňovaly během pádu mluvit, i když by chtěli. Tu a tam někdo z nich zalapal po dechu, když se podívali dolů, kde to vypadalo, jako by se oko zužovalo natolik, že jím nemohou projít, aby o několik vteřin později zjistil, že to všechno byla jen iluze. Oko se zužovalo, pořád však bylo přinejmenším sto sáhů široké. Z velké výšky to však vypadalo jako nic.

Padali tak dlouho, že je překvapilo, když najednou uviděli skalnatou spirálu, což bylo srdce Starého Chamsula, a pustou zemi dole. Talův klid okamžitě zmizel a vystřídala jej panika. Vrcholek spirály byl rovný, nebyl však větší než paluba lední lodi, a oni na něm museli přistát.

Přistávací plocha se velkou rychlostí přibližovala. Tal na ní uviděl ostrý, jasný obrys, zářící skvrnu, která se nedala rozeznat. Věděl však, že to je Sharrakor. Skvrna se zvětšovala a byla čím dál zřetelnější, až se dal drak poznat. Drak, který zářil jako zrcadlo v nepatrném slunečním světle, jež se shora vírem dostávalo dolů.

V poslední vteřině všichni čtyři vykřikli, a připojili se tak k dunícím výkřikům Hřmotných Pastýřů. Tala přiměl k výkřiku strach se zlostí, Milla vydala bojový pokřik, Vrána vykřikoval za svůj národ a Malen ani nevěděla, že křičí.

Pak narazili na skalnatý povrch spirály, který byl tvrdší, než čekali. Tal se překulil, uvědomil si, že je na okraji, a zastavil se. Milla přistála na nohou. Oba drápy už měla připraveny, v rukou jí tancovaly světelné biče. Vrána také přistál dobře. Slunokam držel v ruce. Malen se s plesknutím udeřila do kolena a ohnula se, aby je pevně sevřela. Nezabránilo jí to však v tom, že začala odříkávat Modlitbu k Asteře. Její hlas a pohled směřovaly přímo k drakovi, který se vzepjal na druhém konci spirály.

Ještě chvíli říkal Sharrakor nahlas jména do tornáda. Polovina Hlavního fialového kamene pulsovala, v jeho ohromné tlapě byla maličká a drobná.

Když se otočil, Milla vyrazila. Zaútočila drápy, světlo z nich bleskově vyletělo a šlehalo k drakovým předním končetinám. Sharrakor však zamával křídly a vznesl se nad ni. Hlavní fialový kámen se rozzářil červeně.

Tal si sedl a mezi Sharrakora a Millu vsunul Fialový štít přerušení. Chvíli nato vyšlehl Červený paprsek, narazil do štítu a zmizel.

Sharrakor vyletěl výš a Milla vyskočila a z drápů vyslala světlo. Její dvě světelná lasa jen tak tak minula ocas. Vrána vystřelil nahoru na draka Červený paprsek, Tal jej vystřelil také, ale oba narazily na mihotavé modré obranné světlo, které Tal neznal. Přešel tedy na vrhání čistého indigového světla, ale i to drak odrazil. Sharrakor letěl ještě výš, až se dostal z dosahu Vránova slunokamu. Tal si uvědomil, že to, co umí se světlem, na něho nestačí.

Hřmotní Pastýři stoupali za drakem a vyzývavě buráceli. Tal neslyšel, co říkají, zato Sharrakorův hlas byl jasný a pronikal dokonce skrze hučení tornáda, které je všechny obklopovalo.

"Emechis! Gestil arok Adras! Gestil arok Adras! Gestil arok Odris!"

Hřmotní Pastýři zařvali. Zastavili se a chvíli viseli ve vzduchu. Pak spadli, jako by najednou byli z kamene a ne z oblaku. Když dopadli, nějaká síla je táhla stranou, směrem k tornádu - a k jisté zkáze.

"Ne!" vykřikl Tal. Zvedl slunokam a bez přemýšlení vyslal dva mihotavé obláčky čistého fialového světla. Ty obalily Adrase a Odris okamžik předtím, než je stačila nemilosrdně vsát vířící stěna tornáda plná kroužících úlomků. Ochranné obaly z fialového světla byly chvíli vidět, pak zmizely.

Tal netušil, co udělal, jestli je tornádo vsálo, nebo zda Adras a Odris přežili. Neměl ani čas o tom přemýšlet, neboť Sharrakor vyslal do tornáda paprsek indigového světla a vyrval z něj kus kamene. Trhavým pohybem se jej zmocnil a vrhl jej na ně.

Tal opět jednal instinktivně. Bleskurychle udělal z čistého fialového světla světelnou ruku a nastavil ji, aby střelu odrazil. Ve stejné chvíli do ní narazil Červený paprsek zničení od Vrány. Ruka byla příliš slabá a střelu jen vychýlila. Červený paprsek pouze poškrábal její povrch.

Kámen narazil do okraje spirály a roztříštil se na tisíce smrtících kousků. Všichni se vrhli na zem a Talovi se ještě včas podařilo zvednout štít přerušení. Střela je sice nezasáhla, ale odvedla jejich pozornost.

Sharrakor vyrazil za střelou. S křídly přitisknutými k tělu se vrhl střemhlav dolů. Roztáhl je až v poslední chvíli, aby s jejich pomocí zastavil. Přední končetinou udeřil Tala do zad, až Vyvolený chlapec nadskočil, a mohutným ocasem vrazil do Milly. Vránovi se podařilo odkutálet stranou, z dosahu jeho druhého pařátu. Malen si drak nevšímal, neboť ležela na okraji spirály. Stále statečně odříkávala Modlitbu k Asteře.

Jak se Tal ze všech sil snažil převrátit, ucítil, že mu po zádech stéká krev. Sharrakor byl rychlý a ve chvíli, kdy se Talovi podařilo uvolnit ruku a natáhnout ji, znovu ho udeřil pařátem a přitiskl ho ke skále. Milla se také nemohla pohnout, neboť ji stále silněji svíral drakův ocas. Drápy Daniry držela příliš u těla, a tak je nemohla použít.

Vrána se vyhnul drakovu tělu a bez míření na něho vystřelil Červený paprsek. Paprsek se však na jeho šupinách lesklých jako zrcadlo rozprskl a Sharrakor se rozesmál. Jeho mohutné čelisti se vrhly dolů na Vránu, který neohroženě stál a do netvorovy otevřené tlamy odpaloval jeden paprsek za druhým.

Když se drak po něm vrhl, Vrána uhnul. Strašlivé čelisti se zavřely, ne však úplně naprázdno. Zachytily kapuci Vránova obleku. Sharrakor ho vyzvedl nahoru, zakroutil hlavou a pak chlapce Svobodného národa odmrštil někam do zapomnění.

Tal zavřel oči. Opět je otevřel chvíli poté, co se Malenin hlas při posledním slově Modlitby k Asteře změnil v pokřik, a tíha na prsou mu zmizela.

Drak byl pryč. Místo něho tu stál člověk. Nebo spíše tvor, co vypadal jako člověk, protože jeho pokožka byla stále zrcadlově šupinatá a oči měl temně černé jako Sharrakor. Držel polovinu Hlavního fialového kamene a ihned ji použil a vystřelil na Malen Červený paprsek. Paprsek ji zasáhl, právě když se s úlomkem kamene v ruce chystala zaútočit. Zasáhl ji do nohou. Svalila se na zem téměř k okraji spirály.
"Je to nepohodlné," řekl Sharrakor a kráčel k babizně. Opět zvedl slunokam. "Osvoboď mě, babizno, chci mít zase svou vznešenější podobu. Nechám tě pak žít."
"Ne," řekla Malen. Opět začala mluvit, ale Sharrakor jí nohou přišlápl hrdlo.
Tal se snažil zvednout ruku, aby namířil na Sharrakora slunokam, ale zabránila mu v tom důvěrně známá bolest. Opět měl vykloubenou paži a nemohl ji použít.
"Millo!" vykřikl. "Zabij ho!"
Milla však ležela v bezvědomí - nebo mrtvá - dvacet sáhů od něho v sevření Sharrakorova ocasu.
Tal přes sebe natáhl zdravou paži, přetáhl pravou ruku po hrudi a začal si stahovat prsten se slunokamem. Ten pohyb upoutal Sharrakorovu pozornost. Sundal nohu z Malenina hrdla a otočil se. Jeho slunokam zářil červeně.
Tal vykřikl bolestí, když se škubnutím zvedl bezvládnou pravou ruku, aby viděl do slunokamu. Začal v něm hromadit fialové světlo, a když Sharrakor zaútočil Červeným paprskem, nastavil mu štít.
Červený paprsek se odrazil. Skrze fialovou zář štítu Tal viděl, že Sharrakor přechází na druhou stranu. Nevšímal si bolesti v rameni, otočil se za ním a pohnul štítem tak, aby se chránil před dalším Červeným paprskem.
Sharrakor se zasmál a vydal se zase zpátky. Tal zasténal. Sharrakor si s ním hrál. Pohyboval se tak rychle, že Tal nestačil dělat nic jiného, než se bránit. Musí však něco udělat. Zůstal už jediný.
Pak si všiml, že se Milla trochu pohnula. Velmi pomalu otočila hlavu, a tak uviděla, co Sharrakor právě dělá. Zadívala se na něco za ním…
Tal se na chvíli přestal soustředit a jeho štít se zachvěl. Sharrakor okamžitě odpálil Červený paprsek a opět se zasmál, když Tal štít jen taktak nastavil.
Avšak ve chvíli, kdy se Tal nesoustředil, zahlédl něco, co mu dodalo naději. Vrána vyšplhal přes okraj spirály a stál přímo za Sharrakorem. Chlapec Svobodného národa něco svíral v ruce. Na nůž to bylo příliš malé a ani slunokam to nebyl.
Vrána se plížil blíž k Sharrakorovi. Tal opět zasténal, ještě hlasitěji, aby upoutal Sharrakorovu pozornost. Kdyby se teď Aeniřan otočil, Vránu by jedním rázem zničil.
Vrána byl od něho tři kroky… dva… Tal viděl, jak je Milla napjatá… jeden krok… Tal stáhl štít dolů a vyrazil výkřik.
Milla vyskočila a rovněž vykřikla. Vrána skočil, ovinul se Sharrakorovi nohama kolem pasu a levou paží kolem krku, zatímco pravou rukou mu chrstl do obličeje obsah malé lahvičky. Tekutina se po něm rozprskla.
Tal sledoval, jak stéká Sharrakorovi po tváři, a přemýšlel, co to Vrána udělal. Pak poznal nasládlý zápach jedu jeskynních pavouků. Jedu, který byl smrtelný na dotek. Je však jedovatý také v Aeniru?
Odpovědí mu byl Sharrakorův řev, řev, který přehlušil všechny ostatní zvuky a byl stále hlasitější. Tal si musel vsunout do jednoho ucha prst a druhé ucho přitisknout ke skále, aby tu hrůzu neslyšel. Milla si přitiskla na uši dlaně a světlo vycházející v bláznivých liniích z drápů jí vytvářelo kolem hlavy svatozář.
Řev ustal tak nečekaně, jak začal. Sharrakor si otíral obličej, on i Vrána se potáceli na úplném okraji spirály. Zatímco si Sharrakor ze všech sil otíral jed, Vrána se mu snažil vzít z rukou slunokam. Dokázal to a hodil jej Talovi.
Když už slunokam letěl vzduchem, Vrána vrhl paže dozadu. Spolu se Sharrakorem zavrávorali na okraji srázu. Ten obraz se Talovi navždy vryl do paměti.
Pak oba spadli. Vránův poslední výkřik prořízl vzduch, když jed dokončil své dílo.
"Svoboda! Svo -"

o KAPITOLA o
TŘICET

Tal se pomalu odplížil k okraji spirály a podíval se dolů. Na červeném pouštním písku spatřil černou skvrnu, která stále objímala cosi třpytivého a zářícího.
Milla se nad ním sklonila a pevně ho uchopila za zápěstí a za loket. Tal zaťal zuby, ale neubránil se výkřiku, když mu paže vklouzla zpět do ramenní jamky.
"Byl statečný," řekla Milla tiše. "Statečný jako Ledovan, jako Pán meče z legend."
"První ze Svobodného národa," zašeptal Tal. "Všechny nás nakonec zachránil. Jedem jeskynních pavouků…"
Začal se smát, ale smích přešel ve vzlykot. Vzlykot, který mu lomcoval celým tělem, dokud se nezklidnil. Cítil se unavený. Ještě nikdy nebyl tak unavený. Chtělo se mu jen napořád ležet a spát. Porazili Sharrakora. Ať se teď stará někdo jiný…
Ležet však nezůstal. Milla mu pomohla vstát a bezmála ho odtáhla na druhou stranu, kde ležela Malen. Nehýbala se a Tal se opět vylekal.
"Je…"
"Žije," odpověděla Milla. "Má pohmožděný krk a popáleniny, ale dala jsem jí na to léčivé světlo. Brzy se probudí."
Tal se na ni podíval. "Příslušník Podnároda porazil monstrum, Ledovanka ovládá magii světla," řekl. "A Vyvolený neví, co má dělat - kromě toho, že se poohlédne po Adrasovi a Odris. Ale jak se dostaneme z tohoto starého tornáda?"
"Musíme se všichni vrátit do Hradu," řekla Milla. "Musíme opravit Závoj a nastolit mír mezi našimi národy. To musíme udělat."
"Ano," odpověděl Tal. "A musíme osvobodit Podnárod."

Pohlédl na polovinu Hlavního fialového kamene, kterou mu hodil Vrána, a přiložil ji k polovině, kterou nosil na prstě. K polovině, kterou mu dala Milla. Když se slunokamy dotkly, zablesklo prudké fialové světlo a Tal ucítil v prstu bodavou bolest. Prsten byl opět úplný, slunokamy se spojily v jeden.
"Můžeš nám všem pomoct dostat se zpátky do Hradu, ne?" řekla Milla.
Tal ji neslyšel. Upřeně se díval na Hlavní fialový kámen, ponořen do jeho hlubin.
Milla ho udeřila do zad a zopakovala otázku.
"Cože? Ne. Já nevím…," zakoktal Tal. Pak se zarazil a zamyslel se. Překvapilo ho, když zjistil, že si věří, že je dokáže z Aeniru vyvést. "Ano. Myslím, že se odtud dostaneme. Raději vzbuď Malen. Já se půjdu jen… trochu projít."
Milla se zamračila. Tady, na samém konci spirály, nebylo kam jít. Sklonila se a opřela si Malen o sebe. Trhla sebou, když zanaříkala, protože ji rozbolela pohmožděná žebra a záda.
Tal se vydal na místo, kde předtím stál Sharrakor, na úplný okraj spirály. Skála tam byla hladká jako sklo, jako by ji ohladily nohy těch, kdo tam postávali. Bylo by to nebezpečné, kdyby bylo mokro, ale Tala napadlo, že tady, v samém srdci tornáda, nikdy neprší.
"Chamsule!" zavolal. "Chci se na něco zeptat."
Hukot tornáda se nezměnil, Tal nad ním však uslyšel tichý hlas. Hlas, který byl starý, pomalý, plný porozumění, laskavý a pobavený.
"Ovšem, ptej se, Tale Graile-Rereme, císaři Vyvolených z Hradu. Dávám ti jednu otázku a jednu odpověď."
"Zabil jsi Adrase a Odris?"
"Nezabíjím své děti," šeptl Starý Chamsul. "Ani děti dětí svých dětí, co mi paměť sahá. Žijí a teď znají své předky. Můžeš mi položit ještě jednu otázku."
"Mohl jsem… mohl jsem něco udělat jinak?" zeptal se Tal. "Existovala možnost, jak všechno udělat lépe? Abych porazil Sharrakora, aby nezemřel Vrána… aby nezemřel Jarek… a všichni další lidé, všichni ti Aeniřané?"
"Na to ti neodpovím," zašeptal vzdušný vír. "Můžu ti jen říct, co je a co bylo, nikoli co by bylo, kdyby, a co by bylo bývalo mohlo nastat. Polož mi další otázku."
Tal se upřeně díval do vzdušného víru.
"Kdo začal válku mezi našimi světy?" zeptal se.
"Kterou?" Starý Chamsul vzdychl. "Kterou? Těch válek bylo tolik! A ani já nedokážu pokaždé říct, jak začaly."
Tal mlčel.
"Neodpověděl jsem ti. Máš ještě nějakou otázku?"
"Ne," řekl Tal pomalu. "Nevím, na co se zeptat. Jednou se vrátím, pokud mi to dovolíš."
"Můžeš zase přijít," řekl Starý Chamsul. "Budu tady."
Tal se otočil a došel k Mille a Malen. O chvíli později se rozzářily všechny tři slunokamy a tři hlasy odříkávaly Cestu do Temného světa. Duha zářila a spirála Starého Chamsula byla prázdná.

EPILOG

Velká brána Hradu byla zavřená víc než tisíc let. Nyní byla dokořán otevřena do Temného světa za ní. Ten však nebyl temný, neboť v Síni uvítání zářily tisíce slunokamů a venku na silnici za ní bylo slunokamů ještě víc a stovky můřích luceren a pochodní hořely modrým plamenem.
Tal stál před davem Vyvolených a Podnároda. Měl na sobě prosté bílé roucho, nikoli fialové, i když se tak jevilo ve světle, které ho zaplavovalo z Hlavního fialového kamene, jenž mu zářil na ruce. Na podlahu za ním dopadal jeho přirozený stín. V tomto shromáždění se míhaly jen přirozené stíny, i když někde v Hradu stále byli Vyvolení, kteří zradili, i jejich duchostíny a svobodné stíny.
Na druhé straně před davem Ledovanů stála Milla. Drápy Daniry jí na prstech zářily fialovým světlem a koruna na její hlavě byla čerstvě vyleštěná. Brnění ze selskiší kůže měla opraveno a vyčištěno a opět měla u boku meč z merwinova rohu. Také měla prsten se slunokamem, který vyzařoval indigové světlo a byl větší než polovina slunokamu, které se vzdala.
"Sbohem, aspoň na jeden okruh," řekla Milla a srazila k sobě pěsti, aby pozdravila Tala. "Možná na víc. Budeme mít hodně práce."
Tal chápavě přikývl. I když zachránili Závoj, byl po určitou dobu příliš slabý, což způsobilo, že se oteplilo a změnilo se jak klima, tak Led. Došlo ke změně způsobu stěhování selskišů a tato změna vyvolala konflikty mezi klany Ledovanů, kteří se museli rozloučit se svými tradičními cestami a lovišti. Jako vždy budou tyto spory řešit babizny, ty však požádaly Millu, aby jim v rozhodování pomohla. Povede speciální vojsko sestavené z Panen ochránkyň a babizen, které má obeplout svět a stanovit nové hranice a nová privilegia.
"Já taky," vzdychl Tal. Starý režim se zhroutil a větší část Vyvolených ho prohlásila za císaře. Svobodný národ v čele s Vránovým bratrem Bennenem - kterého babizny vyléčily - s tím souhlasil za předpokladu, že bude jmenován císařem Hradu, nikoli jen Vyvolených.
Tal si byl vědom slibu, který dal Vránovi, a tak s tím na čas souhlasil. Teď měl před sebou úkol - přimět novou společnost, aby fungovala. Byl to tvrdý oříšek, neboť v Hradu byli rebelující Vyvolení, vzpurní Vyvolení, kteří nechtěli dělat nic užitečného, bývalí příslušníci Podnároda, kteří se nemohli smířit se změnou, a příslušníci Svobodného národa, kteří zahořkli a chtěli, aby jim Vyvolení sloužili nebo aby byli za svou minulost potrestáni.
"Přeju si, aby Ebbitt -," začal Tal, když vtom ho přerušil vychrtlý, trochu shrbený Ledovan, který měl zjevné potíže se svou obličejovou maskou.
"Co si přeješ?" řekl Ledovan, nadzvedl masku a objevil se známý dlouhý nos. "Přeješ si, aby mě ti kurškeni unudili k

smrti?"
"Ne," řekl Tal a sevřel prastrýčka v náručí. "Ty víš, co si přeju."
"Hmmm," odfrkl Ebbitt. "Vrátím se. Jistě chápeš, že si nemůžu nechat ujít tuto příležitost. Tam, kde jsem byl, když jsem měl smrt na jazyku… nebo teď už podruhé, když jsem měl smrt na jazyku, už přesně nevím… napadlo mě, že když zemřu, už se nikdy nepodívám na Led. Navíc tam jsou ty babizny. Rád jim naslouchám."
Tal uvolnil náruč, ale na hruď prastrýčka přitiskl dva prsty. Cítil, že se pod nimi něco pohnulo. Něco jiného než kůže a kosti.
"Ebbitte!"
"Co ti mám na to říct?" vykřikl Ebbitt. "Chce jít se mnou. Hráli jsme Pána šelem a já jsem vyhrál sto osm her proti jeho sto šesti."
Zákoník na Ebbittově hrudi se začal zmítat a stařec rychle dodal: "No, to skóre je trochu diskutabilní. Možná je sto šest ku sto šesti."
Tal se zachmuřil. Zákoník je příliš cenný, aby se ztratil. Není však jisté, že i kdyby zůstal v Hradu, bude se s ním moci radit. Když zůstane u Ebbitta, dokáže jej Ebbitt alespoň najít, když bude muset. Kromě toho Malen chce zůstat v Hradu a několik dalších babizen se chystá zůstat s ní jako součást stálé mise. Tal tak bude mít možnost se s Ebbittem a Zákoníkem spojit jejich prostřednictvím.
A s Millou také. Je toho hodně, co si budou chtít říct.
"Sbohem, Millo," řekl Tal. Zvedl zápěstí tak, že byly vidět jizvy po jejich společné přísaze. Milla odhalila své zápěstí a přitiskli jizvy k sobě, studenou kůži na studenou kůži.
Milla se usmála. Tal ji ještě nikdy neviděl takhle se usmát. Usmál se taky a podíval se jí do očí. Hleděli jeden na druhého a oba viděli všechno, co spolu zažili, od setkání na Ledu až po pád Sharrakora.
Po celou dobu všichni mlčeli. Čas plynul v jednotkách dechu Ledovanů a ve vteřinách Vyvolených, započítával se jiskrami v jejich slunokamech. Nakonec Milla zvedla ruku a Tal ustoupil.
Milla držela ruku vysoko nad hlavou. Z drápu vyšlehl bič fialového světla a roztočil se jí nad hlavou. Když sevřela pěst a dala ruku níž, rozpadl se na jednotlivá světelná zrnka.
Ledované vykřikli a jejich zvolání letělo ozvěnou po veliké síni. Pak si naložili na ramena náklad a vyrazili na dlouhou cestu dolů k Hoře Světla. Na Led a k Živoucímu moři selskišů, ke svým roztroušeným domovům, lodím ledovanských klanů.
Milla se neohlédla.
Tal se chvíli díval a pak se otočil k zářícím slunokamům, k tisícům síní, pokojů a chodeb Vyvolených a Svobodného národa, lidu Hradu.
Kdyby však v té chvíli někdo z přátel, anebo i cizí, k němu přistoupil a na něco se zeptal, požádal ho o laskavost nebo mu něco vyprávěl, nic by nevnímal, protože jeho myšlenky se soustředily jen na malou část Hradu. Na několik místností s hlavním vchodem, na kterém je zobrazena oranžová šelma skákající přes sedmicípou hvězdu.
Za těmi dveřmi byla opět pohromadě jeho rodina. Jeho otec Rerem, který byl vysvobozen z Hlavního oranžového kamene, se zotavil a znovu získal sílu. Jeho matka Graile se už téměř úplně uzdravila z otravy jedem vodních pavouků. Jeho bratra Grefa babizny vyléčily tak rychle, že už teď měl několik menších průšvihů. A Talova sestra Kusi, která vypadala, jako by si z toho, co se stalo, vůbec nic nepamatovala.
Tal se opět usmál. V jeho úsměvu se odrazila tíha vzpomínek a odpovědnosti. Tolik se toho stalo a tolik ho ještě čeká. Všechno ale počká, říkal si, když kráčel davem.
Neboť Tal Graile-Rerem konečně jde domů a má slunokam.